

The Day You Went Away

Contents

The Day You Went Away	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	31
22. Chương 22	33
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	39
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	45
29. Chương 29	47
30. Chương 30	48
31. Chương 31	50
32. Chương 32	51
33. Chương 33	53
34. Chương 34	54
35. Chương 35	57
36. Chương 36	59
37. Chương 37	62
38. Chương 38	64
39. Chương 39	66
40. Chương 40	67
41. Chương 41	68

The Day You Went Away

Giới thiệu

Lam Vi, lớp 11, là một nữ sinh xinh đẹp mới chuyển đến trường của Gum, khiến không ít con trai tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-day-you-went-away>

1. Chương 1

“Reng ... reng ... reng...”

__ “Ngủ thêm tí nữa đã” – tôi với tay tắt cái đồng hồ báo thức, chỉ ngủ thêm 10ph thôi, 10ph thôi, chứ người mệt quá, lười dậy lắm.

... ..

__ “Gum, sao giờ này còn chưa đi học ?”

Tiếng mẹ quát làm tôi bừng tỉnh. Ấy chết, mấy giờ rồi ??? What the ... ? 7h rồi, trời đất, vậy là tôi đã ngủ nướng gần 40ph.

Sax, hôm nay thi cuối kì mà !!!

Như một thằng điên, tôi hồi ha hồi hã đánh răng rửa mặt, soạn bút, thước, casio fx ... vào trong balo rồi ko thêm ngoảnh mặt nhìn cái bữa sáng trên bàn. Xách con xe đạp leo núi martin rồi đua ...

Nhà tôi cách trường cũng ko xa lắm, đi chừng 10ph nếu maxspeed. 7h15, tôi đến trước cổng, gửi con xe đạp xong, tôi phóng thẳng lên phòng thi. À mà khoan đã, hôm nay thi toán. Phù, trễ cũng chẳng sao, vì trong tất cả các môn, thì môn toán tôi rất giỏi, vì thế có trễ 30’ cũng dư rả thời gian làm bài.

__ “Sao đến trễ vậy em, nhanh cầm giấy làm và đề rồi vào chỗ ngồi đi”

__ “Dạ, em xin lỗi, xin lỗi cô”

Chậc, ngồi bàn 2, dãy thứ 4, kia rồi, tôi lao vào ngồi. Mấy bạn học sinh trong phòng thi lúc tôi vào ai cũng ngược lên nhìn, trong số các ánh mắt mà tôi nhận được thì 5 phần cảm thấy tội nghiệp, 3 phần thông cảm, 2 phần hả hê. Hừ, rồi xem, ai cười ai ...

Tôi ngồi bàn 2, phía trên bàn đầu hình như là 1 bạn nữ, ko biết xinh hay ko nhưng mà thông qua cách ăn mặc và dáng người thì cũng đoán dc phần nào: ko xấu. Ôi deck, làm bài đi thằng khốn, giờ này mà còn soi gái ...

Nhìn tờ đề, tôi ko kìm dc sự giật mình và phát hoảng, sao mà ... bèo thế. Như đã nói, tôi rất giỏi môn toán, đa số các bài toán theo chương trình ko hề làm khó tôi, chỉ một số bài nâng cao hoặc biến thể kì cục mới khiến tôi khó khăn. Tôi bắt tay vào làm.

Khoảng 15ph sau, tôi làm gần $\frac{1}{2}$ cái đề thì bạn nữ ngồi trên hơi quay xuống và hỏi nhỏ:

— “Bạn ơi, ình mượn máy tính dc ko ?”

— “Nè bạn...”

— “Cảm ơn”

Mấy bài nhỏ này tính nhẩm cũng dc mà, còn mấy bài lớn thì khi nào làm hết bài bấm cái kịch là ra kết quả cuối, sao phải xoắn ... Vì thế, tôi cũng ko ki bo mà cho bạn ấy mượn.

30ph sau, tôi hầu như đã hoàn thành bài thi, chỉ còn bấm casio lấy kết quả rồi ghi vào thôi.

— “Bạn ơi, ình xin cái máy tính...” - tôi hỏi xin bạn nữ trả lại cái máy.

Bạn nữ ấy có vẻ chần chờ vài giây rồi cuối cùng cũng trả lại. Lúc bạn ấy quay xuống tôi chỉ thấy dc 1/3 khuôn mặt, chà, con mắt đẹp thật, lông mi cũng đẹp nữa, da trắng thế ...

Click... click... click ...

Ok, done. Nộp bài thôi. Đói quá rồi, xuống cổng trường làm đĩa cơm sườn thôi...

— “Sao em nộp bài sớm thế, còn gần 25ph nữa mới hết giờ, em kiểm tra kĩ chưa ? Ủa, em là em đi trễ hồi nãy mà, định nộp giấy trắng hả? ”

Hửm ??? Are you kidding me ?

— “Ko có, em làm xong rồi thưa cô...”

— “Đưa cô xem thử ... Rồi, em được phép về”

— “Dạ, cảm ơn cô”

Tôi bước ra khỏi phòng thi, bỏ lại đằng sau những ánh mắt đổ kị và thán phục, cũng có những ánh mắt ai oán vì đã ko kịp hỏi bài tôi.

Dưới sân trường, mọi thứ cũng y như lúc tôi đến, tĩnh lặng và vắng vẻ. Tôi vươn vai, rướn người và cảm nhận cái không khí se lạnh sáng sớm ... chà, mát quá, thật là sáng khoái quá đi mà ...

Chiều còn thi môn cuối nữa, ráng lên . Ấy chết, môn anh, tiêu rồi. Toán thì tôi giỏi nhất, nhưng anh thì lại tệ nhất ...

2. Chương 2

Giờ nghỉ trưa cùng ngày

— “Làm bài dc ko mày” – thằng Tuấn hỏi tôi.

— “Thằng khùng, môn toán mà đi hỏi thằng này làm bài dc ko” – thằng Khanh chen vào.

— “Mày điên à, ý tao hỏi nó là có bị dính con 9,5 hay 9,75 ko ?” – thằng Tuấn cự lại.

— “Uh, cầu cho cô nào chấm bài nó, trừ điểm phần trình bày xấu hoặc cầu thả đi” – thằng Khanh hòa theo.

— “Tụi mày cứ mà ngồi mong mặt trời mọc hướng Tây đi” – tôi đáp trả.

— “Môn anh chú có dự tính gì chưa ?” – 2 thằng hỏi tôi rồi cười to.

— “Đến đâu hay đến đó thôi, ko nên cưỡng cầu” – tuy nói vậy nhưng tôi cũng hơi lo.

Khanh và Tuấn là 2 thằng bạn chơi với tôi từ hồi cấp 2, ba đứa thân với nhau lắm. Tuy lên cấp 3 ko học cùng lớp nhưng lúc rảnh thì thường họp mặt cùng nhau trò chuyện, chém gió, gái gú ...

Cả 3 ngồi chém với nhau đc một lúc thì ai nấy đều trở về phòng thi của mình để chuẩn bị.

Tôi lên phòng thi, thấy ai cũng cầm trên tay quyển sách tiếng anh, ráng nhồi nhét cái đồng chữ kia vào trong đầu. Chắc, chán quá đi thôi, mặt ai cũng căng thẳng, hằm hì thế kia làm tôi chẳng dám bắt chuyện với ai. Chắc các bạn thắc mắc, vì sao tôi ko tranh thủ những giây phút quý báu trước khi thi mà ôn bài nhỉ ? No no, that's impossible !! Tôi cảm thấy mình đã dốt tiếng anh, thì giờ này có mang sách ra mà gặm thì vô nghĩa quá, thôi thì kiếm chỗ nào ngồi chơi vậy.

Lướt mắt toàn phòng, ý, có 1 em đang ngồi nghe nhạc mà ko cầm sách. Ui chu choa, xinh quá, đẹp thiệt ta ơi ... Tóc đen dài hơn vai, da trắng, môi cong đang giãn ra nhìn rất đáng yêu, cái mũi nhỏ thon và tinh tế. Em đang nhắm mắt và hưởng thụ âm nhạc một cách tự nhiên và say mê.

Tôi liền tiến đến, ngồi đối diện em và ngồi xuống, nếu bác nào hỏi để làm gì thì đi chết đi, đương nhiên là bắt chuyện rồi. Tôi tiếp tục quan sát em kĩ hơn, em nói thật với các bác, nhìn càng gần càng phê, chịu ko nổi, đẹp quá sức tưởng tượng . Em liếc xuống phía dưới cổ áo, chà, cổ trắng và đẹp quá, lại thơm nữa, đôi mắt em tiếp tục đi xuống dưới, chà, đầy đặn quá ... ý nhầm, cái phù hiệu đẹp quá, lớp gì đây, lớp Bxx, trời, chuyên anh của khối 11. Tôi giật mình 1 hồi, thì cảm thấy bầu không khí có vẻ nóng, căng thẳng, cảm giác như có ai đó đang rình mình ấy, đưa mắt lên thì chạm ngay đôi mắt của em ấy

2 đứa nhìn nhau chằm chằm . Mắt em ấy đẹp lung linh, tròn mắt nâu, hàng lông mi dài và góc cạnh, tôi như bị hút hồn vài giây. Thấy tôi cứ nhìn hoài, mắt em ấy trừng lên, rồi quay mặt sang bên. Lúc này tôi mới để ý em ấy na ná giống cô bé ngồi bàn trên trong giờ thi toán.

— “Hey, bạn ơi ...” – tôi cười cười gọi em.

... no reaction...

— “Hey, bạn ơi ...” – tôi kiên trì.

Em quay lại rồi nhìn tôi với ánh mắt mệt mỏi.

— “Nhớ mình ko, sáng thi toán chúng mình ngồi gần nhau nè ... ” – tôi cười nói.

... no reply ...

— “Mình cho bạn mượn máy tính nè, nhớ ra chưa? ”

... no reply ...

*** , em này khó nhân dữ. Giỡn mặt thiệt ta, khinh nhau nó vừa vừa thôi chứ ...

— “Sáng nay cậu làm toán được ko ?”

Mắt em nhăn nhó nhìn tôi, rồi đứng phắt dậy, ra khỏi phòng.

“Con điên ...” - Tôi lăm bằm trong mồm.

Người khác hỏi ko trả lời, thái độ coi thường xung quanh, thì có xinh cũng chả thèm (nói thể thôi, đẹp ai chả mê các bác ạ ...) .

Lúc giáo viên phát đề thi, tôi và em ấy ko ngồi gần nhau nữa, nên mọi chuyện cứ tiếp diễn như bình thường.

Cuối ngày hôm đó ...

“Chắc cũng trên trung bình ...” – tôi tự dối mình.

“Kì này về mình phải học thêm anh văn thôi, chứ cứ chơi với thế này thì nguy hiểm quá. Gum, mày phải cày anh văn, một ngày phải dành 1h30’ học anh văn, xem tivi kênh tiếng anh ...” – tôi vạch ra trong đầu một kế hoạch tự rèn luyện ngoại ngữ cho bản thân một cách sáng tạo và tối ưu, nhưng tôi biết, tôi chẳng bao giờ làm theo cả. Ko biết mọi người thế nào, riêng tôi thì chả bao giờ làm theo kế hoạch học tập đã đề ra, vì tôi ko thích cuộc sống tẻ nhạt như vậy, như đã đc định trước phải làm gì, sẽ làm gì ... Điều đó rất nhàm chán, tôi muốn đc thoải mái, làm gì mình thích, lúc nào muốn thì học, ko thì chơi, ko gò bó gượng ép. Đúng y như câu nói bất hủ nào đó của bác nào trên vOz : “Học hành chỉ là hình thức giải trí sau những giờ vui chơi căng thẳng”.

3. Chương 3

Sau kì thi cuối học kì 1, không khí lớp học có vẻ thoải mái hơn, hầu như mọi người ai đến lớp cũng đều vì quy định của trường, đứa nào dám nghỉ học chứ .

Nhưng mà đến lớp cũng có cái hay của nó, đc gặp bạn bè, thầy cô. Giờ ra chơi tụ tập đánh bài, đánh cờ, đánh đu ... tôi nhớ có thằng còn mang máy PSP lên chơi đá PES.

Còn hơn 1 tuần nữa là đến Noel rồi. Chà, đối với những cặp tình nhân thì ngày này là một thiên đường, nhưng lại là địa ngục với những ai chưa có người yêu, trong đó có mình . Năm nào cũng thế, đêm Noel là có một nhóm 3 thằng đực rựa đi chơi cùng nhau. Ấy, các bác đừng hiểu lầm nhé, tình bạn bè thôi, ko phải cái kia đâu à. Mình hơi bị nam tính đấy, ai nói mình thiếu là mình móc

Nhưng mà hôm nay lớp tôi có vẻ khác thường, mọi người tùm ba tùm bầy lại thảo luận với nhau cái gì đó, tò mò đến hỏi, thì ra khối lớp 12 đứng ra tổ chức lễ hội Noel cho cả trường. Lớp trưởng mỗi lớp sẽ nộp danh sách, đóng lệ phí, rồi đề cử 1 nam, 1 nữ đại diện tham gia cuộc thi “Prince&Princess”, trong số thí sinh nam tham gia, ai được vote nhiều nhất thì sẽ là prince, tương tự bên thí sinh nữ.

Nghi thức trao danh hiệu sẽ diễn ra vào thời điểm giữa lễ hội Noel. Phần thưởng thú vị lắm, prince và princess sẽ hôn má nhau . Cũng dễ hiểu thôi, hôn môi thì bạn nữ nào dám đăng kí.

Lớp tôi đương nhiên bầu con Vân, vì nó xinh nhất lớp mà ... Còn con trai thì hơi bất ngờ, lớp cử tôi tham gia . Haizzz, nói đến đây các bác đừng hiểu lầm là em tự sướng này nọ, em cũng tự nhận mình ko đến nỗi nào , lớp cũng có 2 thằng nữa đẹp ngang ngửa em, nhưng vì tụi nó mắc đi chơi cùng bạn gái vào ngày đó nên chỉ còn mỗi mình em đứng ra chịu sào. Haizzz, trai đẹp phận cũng khổ lắm chứ bộ ...

Thôi thì ngày đó rủ thằng Khanh và Tuấn đi lễ hội đó luôn, Noel năm nào mà chả đi chơi chung với nhau, cùng nhau đến lễ hội cũng chả sao ...

Ngày hôm sau, vào giờ ra chơi ...

Sau khi mua chai Pepsi, tôi và 2 thằng bạn thân tản bộ đến gần nhà thi đấu TDTT của trường.

__ “Sao, Noel đi tham gia lễ hội trên trường à” – thằng Tuấn nghi hoặc hỏi tôi.

__ “Uh, lớp bầu tao tham gia cuộc thi rồi, tao bỏ thì kì quá” – tôi trả lời.

__ “Thi hoàng tử, công chúa gì phải ko ? Nghe nói cái này hay lắm đó” – Khanh mắt sáng lên nói.

__ ” Vậy nếu thằng Gum đoạt giải thì được hôn rồi, sướng vậy, mày đã hôn ai chưa?” – Tuấn hùa theo.

__ ” Chưa đâu, môi tao còn zin, thế ngày đó tụi mày đến nhé ”

__ ” Ok, mày đi thi ko lẽ tụi tao ko cổ vũ ày, nói vớ vẩn, ko đi đến đó thì chẳng phải tao và thằng Khanh đi cặp với nhau ngày Noel à. Tởm bỏ mẹ” – Tuấn cười đùa nói.

Thế là 3 thằng tiếp tục đùa giỡn với nhau ...

__ ” Wuây , nhìn kìa tụi mày ... Đó, con nhỏ đó kìa, đang ngồi ghế đá kìa 2 thằng mù ... ” – Khanh bất chợt kêu lên.

Tôi nhìn theo hướng tay nó chỉ, thì bị bất ngờ ...

4. Chương 4

__ “Kia không phải là con nhỏ khùng thì chung phòng với mình chứ ?” – tôi nghĩ thầm trong đầu.

__ “Con này đẹp thật, da trắng, mặt xinh ghê” – thằng Khanh chảy nước dãi nói.

__ “Tụi mày biết nó là ai ko ?” – thằng Tuấn tỏ vẻ bí ẩn.

2 đứa tôi đều lắc đầu.

__” Con này tao có biết qua, nó hiện đang gây sốt toàn trường đấy. Lớp tao có thằng từng thử đi làm quen, bị từ chối, hất hủi một cách ko thương tiếc. Hình như mới chuyển đến trường mình năm nay, con này nó lạnh lùng, vô cảm lắm, chưa từng thấy nó đi chung với ai, chắc cũng ko có bạn bè gì ... ” – Tuấn nói tiếp.

__ “Tội nghiệp con bé, đẹp mà lại bị chứng tự kỉ, trầm cảm. Haizzz ...” – tôi cảm thán.

__ ” Nhìn kìa tụi bây ...” – thằng Khanh chợt gọi.

Một nam sinh đang cầm trên tay gói quà nhỏ, từng bước tiến lại gần cô bé ấy. Cậu bạn ấy nói gì gì đó, nhưng một lát sau chỉ nhận đc cái lắc đầu qua lại từ cô bé. Cậu nam sinh cũng tiếc nuối rồi rời đi .

__ “Chắc, chắc nó có bạn trai rồi” – thằng Khanh suy đoán.

__ “Chắc gì, có khi nó ko có. Mà thấy ko, lũ con trai trường mình đến xin làm quen, toàn bị out ngay vòng loại. Con nhỏ đó vô cảm, lạnh lùng đến như vậy thì tao nghĩ ko phải là tính cách thường thấy ở một đứa con gái đang yêu”. – tôi nói.

__ “Lỡ bạn trai nó dễ ghen nên nó cố tình tránh xa tụi con trai đến xin làm quen thì sao?” – Khanh hỏi tôi.

__ “Tao chỉ đoán vậy ... Đáp án thì chỉ con nhỏ đó biết, muốn biết thì chỉ còn cách tiếp cận nhỏ thôi. Nhưng tao vẫn nghiêng về đáp án nhỏ chưa có bạn trai”. – tôi đáp.

__ “Mày chỉ biết đoán mò, có giỏi thì đi thưa nó đi. Mà mà thưa được nó thì tao và thằng Tuấn sẽ làm 2 yêu cầu bất kì của mày mà ko từ chối.” – thằng Khanh khích tôi.

__ “Ê, sao tự nhiên lôi tao vào vậy? ” – Tuấn chất vấn thằng Khanh.

Lúc này tôi cũng đang phân vân, nên chấp nhận canh bạc ... à nhầm, đúng hơn là lời thách thức này ko? Nếu làm ko đc, mình chẳng mất gì. Còn nếu làm đc, mình có một đứa bạn gái xinh đẹp, 2 thằng khốn nạn này nợ mình 2 điều, còn gì bằng ...

__ “Ok” – tôi trả lời luôn.

__ “Ok, thách thức có hiệu lực bắt đầu từ giờ phút này ... ” – Khanh cười ha hả.

__ “O dis, tao đã đồng ý đâu ? ” – Tuấn nắm cổ áo thằng Khanh rồi nói.

__” Mày nghĩ thử đi, nếu thằng Gum mà thưa đc con bé đó, thì 2 anh em mình đc thơm lây. Còn 2 điều yêu cầu, cả 3 đứa mình là bạn thân, cho dù ko có thì cũng giúp nhau thôi, thực chất trong vụ này chẳng ai lỗ cả, động não đi pa ... ” - thằng Khanh đang cảnh tỉnh Tuấn.

__ “Uh, cũng đc. Nhưng lần sau mà ko hỏi ý tao mà tự quyết định thì tao cho vài quả đấm đấy” - Tuấn buông áo thằng Khanh rồi hăm dọa.

__ “Rồi,ok. Vậy là cả 3 đều đồng ý nhé! Ko giới hạn thời gian, cách thức, miễn sao con nhỏ đó đổ thì mày thắng.” – Khanh chốt lại.

Haizzz, giờ làm cách nào tiếp cận em nó đây ? Rồi còn thưa nữa. Trời, sao khó quá vậy nè !!!

Mình còn chưa từng có bạn gái nữa, vài mày chưa Gum.

Tính ra thì mình đã bị em nó từ chối một lần rồi, cái lúc mà ngồi bắt chuyện trước giờ thi anh văn đó. Vậy là mình đã bại rồi ư ...

Sao đây, làm sao khiến em nó để ý đến mình đây ?

5. Chương 5

3 ngày sau đó, mọi chuyện vẫn chẳng tiến triển đến đâu ...

Tôi vẫn chưa có cách tiếp cận và bắt chuyện cùng em, ko lẽ đi ra rồi nói “Bạn ơi, chúng mình làm quen nha”, tạch chắc luôn.

Khi cửa gái, thì khâu làm quen quan trọng lắm. Nếu làm quen mà tạo ấn tượng tốt, khiến cho đối tượng cảm thấy mình hứng thú thì sẽ dễ dàng hơn ở các khâu tiếp theo. Còn nếu mà làm quen ko tốt, ko tạo đc sự chú ý của đối tượng, thì một là sẽ bị từ chối thẳng thừng, hai là đồng ý cho lấy lệ, sau đó bị cho ra zia.

Hầu như vào mỗi giờ ra chơi trong 3 ngày này, tôi quan sát em rất kĩ. Ngày nào cũng như ngày nào, em ra đó ngồi, đeo tai nghe rồi nhắm mắt, đợi chuông reng thì vào lớp. Em ko có lấy một người bạn, ở em tôi thấy một sự cô đơn, trống trải và tẻ nhạt.

Tôi cảm thấy em rất tội nghiệp. Có thể là em vô cảm với mọi người xung quanh, hoặc là em bị cách ly. Dù gì đi nữa, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn đến hết năm học này, thậm chí cả năm lớp 12 thì cũng chẳng hay ho gì.

Ngày hôm sau, tôi đến chỗ ghế đá em ngồi ...

Trên tai tôi lúc này là đôi tai nghe mp3, tôi bước từng bước, chậm chạp như đi tản bộ và ko để ý đến em. Đến gần em, tôi ko bik em có nhìn thấy tôi đến ko, tại vì như đã nói, tôi lơ em, mắt ko để ý đến em, tôi cứ làm theo những gì đã định trước. Ngồi xuống ghế đá, thực ra chỗ này là 1 dãy 3 ghế đá, tôi ngồi cách em chừng 2m, nhắm mắt lại rồi nghe nhạc.

Thật sự lúc đó tôi ko bik phản ứng của em, vì tôi đã nhắm mắt mất rồi. Trước khi chuông reng vào lớp 5ph, tôi mở mắt ra nhìn về phía em, em vẫn ngồi đó, vẫn nhắm mắt nghe nhạc. Uh, vậy là mình còn cơ hội, em vẫn chưa bài xích mình. Nếu mà em đi mất thì tôi cũng ko bik làm sao nữa ... Thăm dò xong, tôi về lớp ...

2 ngày sau, tôi vẫn lặp lại y chang những hành động đó, nhưng khác ở chỗ khoảng cách mà tôi ngồi với em giảm dần: 2 -> 1,5m ; 1,5 -> 1m.

Chắc các bác ko hiểu vì sao mình lại làm vậy đúng ko? Thật ra, tôi đang làm cho sự xuất hiện của tôi quen thuộc trong mắt em. Đây, quan trọng lắm đấy. Các bác đừng coi thường. Một khi có một cái gì đó trở nên quen thuộc với ta, thì khi đột ngột mất đi, ta mới cảm giác đc cái quý của nó.

Ngày tiếp theo, tôi vẫn ngồi cách em 1m. Vì sao ko ngồi gần hơn ư ? Vì ko dám !! Tôi ko dám chắc nếu gần hơn nữa thì em có bỏ đi hay ko? Nếu điều đó xảy ra thì công lao 2 ngày trước đều mất hết, vì thế, tôi ko dám tiến thêm.

Hôm nay tôi thêm tí thuốc thử, trước khi đến tôi đã mua theo bịch poca.

— “Bạn gì ơi, thử một miếng ko ?” - tôi cầm 1 miếng, sau đó thân thiện hỏi.

Em có mở mắt ra rồi quay sang nhìn tôi, sau đó nhìn xuống miếng bánh trên tay tôi. Em ngược lên nhìn tôi cái nữa rồi quay lại, nhắm mắt nghe nhạc tiếp.

... ..

Đech, tạch rồi chằng !!!

Nản thật, thôi, ăn bánh cái đã, mai tính tiếp ...

Hôm sau tôi vẫn đến ngồi, chỉ là lúc này vẫn chưa nghĩ ra đc cách gì. Haizzz, sao cửa gái khó vậy trời !!!

”Well I wonder could it be

When I was dreaming 'bout you baby you were dreaming of me ...”

Ý da, bài mình thích đây rồi !!! Chắc các bác cũng đoán đc bài gì ...

Tôi lẩm nhẩm hát theo đoạn kể:

”...Did I lose my love to someone better

And does she love you like I do

I do you know I really really do

Well hey so much I need to say

Been lonely since the day

The day you went away...”

“H ... hii hii ...”

Tôi loáng thoáng nghe thấy có tiếng cười kể bên ...

6. Chương 6

“Hi hi hi ... og ...og”

Tôi quay qua nhìn thì thấy em đang ho , 1 tay đang vuốt ngực liên tục. Có lẽ cười nhiều quá nên bị sặc.

__ “Sao cười mình ?” – tôi hỏi

__ ” Bạn ... bạn ... phát âm sai, mà còn hát dở nữa” – em quay nhẹ qua nhìn mình, lưỡng lự vài giây rồi nói, sau đó còn tiếp tục nhe răng ra cười nhẹ nữa.

Đeck, răng trắng và sáng thế. Chắc dùng P/S trắng răng thường xuyên ... – tôi nghĩ thầm.

__ ” Uh, mình ko giỏi tiếng anh cho lắm, còn hát dở thì chắc tại bạn có vấn đề, mình đi karaoke với bạn bè thì toàn đc khen ko mà, hát toàn đc 99, 100 điểm...” – tôi nhăn mày lại, tỏ vẻ không tin nói.

__ “Khặc ...” - em có vẻ ko ngờ tôi trả lời như vậy, nên nín cười.

Tôi ko nói chuyện tiếp nữa, tiếp tục nhắm mắt nghe nhạc rồi lẩm nhẩm hát tiếp.

Tiếp cận thành công !!!

Ngày hôm sau, tại dãy ghế đá ...

__ “Ăn thử một miếng đi bạn ... Ngon lắm ...” – tôi mồm thì đang nhai ngoằm ngoằm, tay thì cầm miếng bánh poca đưa sang mời em ấy.

Em chần chừ vài giây rồi tiếp bánh từ tay tôi, nhìn miếng bánh vài giây nữa rồi mới cho vào miệng.

Sợ tao bỏ thuốc à, anh ko tội tệ đến mức đó đâu, hừ ...

__ “Sao, ngon ko ?” – tôi nhìn em rồi hỏi.

__ “Cũng ngon” – em reply

Ko ngon bố mày vả chết, mua mất gần 15 koozing đấy ...

__ “Bạn học lớp Bxx hả, chắc tiếng anh bạn giỏi lắm phải ko?”

__ “Uhh...”

__ “Sao mình thấy bạn thường ngồi đây 1 mình vậy, bạn bè của bạn bận gì hả?”

__ ” Ừmmm Mình ko có bạn”

__ “Ko đâu, bạn có bạn mà ...”

__ “Ko, mình ko có ai cả ...”

__ ” Thế mình đây ko phải bạn của cậu à ?”

__ “Ồ ... ừm ... chúng ta chỉ nói chuyện với nhau một lát thôi, mình còn chưa biết tên cậu nữa mà ... ”

__ “Một khi chúng ta học cùng trường thì đã là bạn rồi. Tên mình là xxx, mọi người thường gọi mình là Gum, và mình rất sẵn lòng làm bạn của cậu ...”

__ “Mình ... ”

__ “Thôi đừng nghĩ nữa, mình là bạn cậu rồi đó, cảm phản đối”.

__ “Cậu đang nghe bài gì thế, ỉnh mượn cái tai nghe chút ...” – tôi nhanh tay lấy tai nghe từ tay em.

Cầm tai nghe đeo vào tai, tôi giật mình ... Chẳng có tí nhạc gì cả, vậy là em chỉ đeo tai nghe mà ko bật nhạc. Tôi nhìn em, em mím môi quay mặt đi rồi cúi xuống.

Lúc đấy tôi thấy em mới cô đơn, đáng thương làm sao

__ “Nè, đeo lên tai đi” – tôi lấy 1 tai nghe của mình xuống rồi đưa cho em.

Em nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên ...

__ “Cầm lên đi, haizzz...” – tôi mặt mũi nhìn em.

Cuối cùng, em cũng cầm rồi đeo lên tai...

... ..

“Reng ... reng ... reng ...”

__ “Chuông vào lớp rồi, hẹn gặp cậu ngày mai nhé” – sau khi nhận lại tai nghe từ tay em, tôi đứng dậy nói

__ “Cảm ơn bạn” – em nhìn tôi nói rồi quay về lớp.

7. Chương 7

Những ngày sau đó, vào giờ ra chơi, dãy ghế đá bên hông nhà thi đấu thường xuyên xuất hiện 2 bóng người. Mỗi quan hệ giữa tôi và em hầu như đã đc kéo gần lại, em đã bớt lạnh lùng với tôi hơn, nói chuyện có vẻ tự nhiên, cởi mở hơn. Tiếp xúc gần hơn với em, tôi cảm thấy tính cách chân chính trong em ko như những gì biểu hiện bên ngoài.

__ “Sắp có điểm thi học kì rồi đó, hi vọng Gum ko có môn nào dưới trung bình...” – tôi nói

__ “Môn nào mà làm Gum sợ đến vậy, ko lẽ anh văn ...” – em cười nói.

__ “Cậu chỉ đc cái đoán mò, nhưng đúng là nó đó” – tôi tỉnh bơ đáp.

Thế là em cười khanh khách khi nghe câu trả lời của tôi.

__ “Cậu cười gì, bộ cậu ko có môn nào dưới trung bình à?”

Khi tôi hỏi câu này, em nhăn mặt lên rồi tức giận nói:

__ “Có chứ, mình có 1 môn dưới trung bình chứ !! Đáng lẽ ko bị như vậy đâu, nếu ko phải do cậu hừ !!!”

__ “Hả, mình thì làm gì để cậu bị dưới trung bình?” – tôi ko hiểu hỏi lại.

__ “Cậu ko nhớ à ! Cái giờ thi môn toán, lúc đó mình quên mang máy tính, mình mượn máy tính của cậu, sau đó cậu đòi lại đó !”

__ “Nhớ chứ ! Mà cái đó thì liên quan gì đến việc cậu dưới trung bình, đúng ra là mình giúp cậu làm bài tốt hơn thì có ...”

__ “Ko hề ! Ngày đó mình quên máy tính, lúc bắt đầu làm bài thì bàn sau mình có thí sinh đến trễ, nên 20ph đầu giờ mình hầu như ko tính toán được gì . Sau đó cậu vào, mình mới mượn máy tính, làm được một khoảng thời gian. Mình thì toán đã ko giỏi rồi, mà mò mãi mới gần ra kết quả thì cậu lại đòi lại, chưa kịp tính nữa. Mình định trả lại cho cậu dùng, sau đó mượn tiếp thì ko ngờ cậu lại lên nộp bài rồi ra về ... Đã thế, chiều hôm đó, lại có người nào đó cả gan nhìn mình một cách khiếm nhã, rồi còn hỏi mình có làm toán đc ko !!! Cậu biết lỗi của mình chưa, Gum thân mến!”

Ack, tôi nổi cả da gà khi nhìn ánh mắt phán xét của em. Hèn gì chiều đó, em chả thèm trả lời tôi lấy 1 câu. Chắc, ai mà biết đc cơ sự nó thành ra thế này !!!

__ “Gum xin lỗi ...” – tôi chớp chớp mắt nhìn em, tỏ dáng vẻ như 1 chú mèo con đáng thương.

— “Chuyện qua lâu rồi, mình ko giận dai như vậy đâu !!!”

Em nói xong thì quay đầu sang bên kia, mặt cứ hầm hầm.

Deck, ko giận dai là đây sao ! Đúng là con gái thất thường, lên xuống như mùa lũ vậy ...

— “Hay để mình kèm toán cho cậu nhé ...” – tôi nảy ra chủ ý.

— “Hả ... ?” – em bất chợt quay sang.

— “Gum giỏi toán lắm, cậu ko thấy bữa đó Gum đi thi trễ mà còn nộp bài sớm hả?”

— “Mình tưởng cậu nộp giấy trắng ?”

... ..

*** , sao hết bà cô rồi đến con này nữa ... Trời oiiiiiiiiiiiiii...

— “Cứ để mình dạy thử mấy tuần thì biết. Sao, đồng ý ko ?”

— “Hừm ... Cho cậu cơ hội vậy ! Sáng thứ 7 qua nhà mình mà dạy ”

— ” Hả, vậy có ổn ko ?”

— ” Mẹ mình khó lắm, đi đâu ngoài giờ học là quản lý mình chặt chẽ. Vì vậy, chỉ còn cách đến nhà mình thôi. ”

Em ơi, anh cầu còn ko đc ... Há há há

Đang tự sướng trong đầu, thì em hỏi tôi:

— “Cậu ko thắc mắc là vì sao đến giờ mình vẫn chưa nói tên mình cho cậu biết ư ?”

— “Điều đó chả quan trọng, nếu cậu muốn nói ình biết thì sẽ tự nói ra, còn nếu cậu ko muốn nói thì mình có hỏi cũng vô ích”

Tôi cũng hơi bất ngờ vì em hỏi tôi câu này, thú thực với các bác, mấy ngày vừa qua tôi cũng ko để ý lắm vụ này. Tại ngày nào cũng lo bắt chuyện làm thân với em ấy, nên cũng ko để ý em ấy tên gì luôn. Chắc tên em ấy đẹp lắm, đúng mà, người đẹp mà tên xấu thì kì lắm ...

Sau khi nhận đc câu trả lời từ tôi, em ấy mím môi trầm tư vài giâydeck, lúc này nhìn em dễ thương vãi đạn ra ...

— “Mình tên Lam Vi ”

8. Chương 8

— “Haizzz, thật đúng là, tên đẹp như người vậy ...”

— “Hả ... cậu nói gì cơ ???”

— “À, ý mình là, tên đẹp ... tên đẹp”

Em đỏ mặt rồi quay lưng, bước về lớp.

Lam Vi, Lam Vi, tôi lẩm nhẩm cái tên nhiều lần như đang cố ghi nhớ thật sâu vào trong đầu. Tên gì mà đẹp, nhẹ nhàng và êm ái đến thế kia chứ.

Sáng hôm sau, tôi lại ra chỗ ghế đá ...

— “Lại thằng kia nữa ...”

Đứng từ xa, tôi thấy cậu nam sinh mà lúc trước (chap 4) bị em từ chối, lúc này đang cầm 1 bó hoa (hoa gì chả biết nữa, nhiều màu lắm) đưa cho em. Em lưỡng lự vài giây rồi cũng nhận lấy bó hoa, cậu nam sinh kia nói thêm vài câu rồi bỏ đi.

— “Sướng quá, đc tặng hoa luôn ...” – tôi lại gần trên em.

__ “Thích thì cho cậu đó”

__ “Vậy cảm ơn nhé”

Tôi cầm bó hoa, đưa lên mũi rồi hít một hơi thật sâu, sau đó đi ra cái thùng rác gần đó rồi bỏ vào.

__ “Cậu làm gì thế ?” – em ngạc nhiên hỏi

__ “Cậu đã ko thích nó thì vứt đi cho rồi, giữ làm gì”

... ..

__ “Cậu quen anh ta lâu chưa ?” – tôi đậm hỏi

__ “Đâu có quen biết nhau. Mình còn chưa biết tên anh ta nữa” – em quăng cho tôi câu trả lời.

__ “Thế sao lại nhận hoa của người ta, từ chối luôn ko phải hay hơn à ?”

__ “Từ chối thì thấy có lỗi lắm, tại vì 2 lần trước đã ko nhận quà rồi ... ” – em tỉnh bơ nói

Eck, anh trai kia ơi, tôi phục cái tính kiên trì nhịn nhục của anh rồi đó... 2 lần đầu tặng quà bị từ chối, thế mà cũng mặt dày tặng tiếp lần thứ 3. Hên là Vi ko từ chối, chứ ko thì ... chắc có lần 4, 5 quá ... =))

__ “Cậu mà nhận thì dễ làm anh ta tưởng bỏ, hi vọng lắm. Sau này thế nào cũng làm phiền cậu nữa !!!” – tôi nhắc em

__ “Nếu ko nhận thì cậu tưởng mình ko bị làm phiền tiếp à ” – em cười khổ nói.

Chắc, ko ngờ Vi lại gặp những chuyện khó xử như vậy, hèn gì Vi thường đeo tai nghe mà ko bật nhạc, là để tránh bị làm phiền.

__ “Thế sao lúc trước Gum cho Vi miếng poca, Vi ko từ chối?”

__ “Tại lúc ấy mình đang điên với cậu, chứ bình thường là mình đứng dậy ra chỗ khác ngồi rồi ...”

__ “Ko hiểu lắm ...”

__ “Cái lúc mà cậu nộp bài thi về sớm, là mình đã giận lắm rồi. Chiều còn tới nhìn ngắm mình từ trên xuống dưới, rồi còn nói năng lằng nhằng ... Ai mà ko điên cơ chứ !!! Có lẽ vì thế khi lần đầu cậu đến ngồi gần mình ở chỗ ghế đá, mình ko cảm thấy bị làm phiền chút nào. Chắc cừu hận che mắt lí trí mất rồi !!!” – Vi nheo mắt nói.

Sax ... Tôi mở to mắt nhìn Vi với vẻ khó tin ...

__ “Thế giờ còn giận Gum ko ?”

__ ” Còn ...”

... .. no ment... ..

__ “Thôi, thôi, để thứ 7 Gum qua kèm toán cho, bào đảm kì sau Vi làm bài tập trơn tru ... ” – tôi nhe răng rồi nói.

__ “Để xem thế nào đã !!! Địa chỉ nè, bữa đó đến nhớ mặc quần tây áo sơ mi trắng như đồng phục học sinh giùm cái, ko thì ko xong với mẹ mình đâu !!!”

__ “Rồi ..rồi, hiểu rồi” - Tôi chậm chạp há mồm.

* * *

9. Chương 9

— “Ko lẽ sai địa chỉ ta...”

Trước mặt tôi là 1 ngôi biệt thự nhỏ, cao 2 tầng. Cổng trước nhà thì dư rả nếu ột chiếc xe hơi đi qua. Nhà Vi đây sao ? ...

Tôi bấm chuông, mười mấy giây sau có người ra mở cửa, là Vi.

— “Vào đi Gum, mẹ mình đang ở bên trong, nhớ chào nha...”

Tôi chợt sững người ... đ.. đẹp quá ...

Hôm nay Vi mặc đồ khá đơn giản, quần short ngắn hở đùi, làm lộ đôi chân trắng như tuyết dài thon thả, chiếc áo lụa màu trắng hở cổ, hai bên tóc vén ra sau rồi búi lên, 2 lọn tóc trước mái ôm sát 2 bên má nhìn rất đáng yêu và nổi bật.

Thấy tôi nhìn chằm chằm ngây dại, Vi đỏ mặt rồi hỏi:

— “Mặt mình dính gì sao ??”

Tôi chỉ cười trừ rồi bước tiếp vào trong.

Whao ... ko ngờ trước nhà còn có 1 khu vườn nữa, còn có cả hồ cá, xích đu ...

— “Nhà Vi giàu quá ha, thế mà Vi giấu kĩ quá làm Gum ko biết ...” – tôi thốt lên

— “Uh ... Mà tí vào nhà gặp mẹ Vi cấm lắm nhảm ... nghe chưa ?”- Vi cảnh cáo tôi.

— “Ok”

Gì mà căng vậy chời...

— “Gâu gâu gâu ...”

Ồi mẹ ơi, con chó becgie to quá, ít nhất cũng gần bằng cái xe đạp martin leo núi cùi của tôi.

Con chó đang lao về phía tôi, a aa ... who let the dog out ?? Sax, giờ sao đây, tôi sờn cả gai óc, ko lẽ bỏ xác nơi xứ người vậy sao, huhuhu ... tao còn chưa biết mùi yêu là gì đây, con kia Tha cho tao đi mà ...

— “Ngoan, ngoan, bé Beck của chị ...”

Lúc này đập vào mắt ... à ko, mắt tôi là một cảnh tượng khó tin. Con chó to hơn nửa người so với Vi đang ngồi xuống 2 chân sau, vẫy vẫy cái đuôi, lưỡi cứ thụt dơ thụt ra nhìn mỗi cả mắt, nước dãi chảy cả ra, đang tận hưởng bàn tay mềm mại, xinh xắn vuốt qua vuốt lại ở trên đầu.

Tôi nói thật với các bác, từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ mình sẽ đi tranh giành cùng 1 con chó, nhưng ngày hôm nay, tôi lại đi ghen tị với con chó đang ở trước mặt tôi...

Tôi ước mình đc như nó, đc đôi bàn tay ấm áp kia vuốt ve, nắn nót ... nghĩ đến đây mà tôi bất chợt chảy nước miếng ...

Con Beck như cảm nhận đc tôi đang nghĩ gì, nó sủa ...

— “Beck, ngoan nào, bạn chị đó, đừng sủa nữa ...” – Vi nhân hậu vỗ về nó.

Ko ngờ con Beck nghe lời rầm rập, ngừng sủa rồi nhìn tôi như nhìn con mồi.

Ohhh, *** ttttt, bà nội mày, tao chưa từng ăn thịt chó lần nào đâu đây

— “Theo mình vào nhà đi Gum ...” – Vi gọi

— “Uh. ..”

Sau khi đi qua con Beck, tôi ngoái đầu lại, chỉ thẳng tay vào mặt nó rồi nói thầm với nó:

— “Coi chừng tao đây ...”

— “Gâu gâu gâu ...”

Thấy nó vùng chạy đến, tôi lao nhanh theo sau Vi vào nhà.

... ..

— “Sao đầu cậu ra mồ hôi nhiều vậy, mặt tái mét nữa ??”

— “Ko có gì, sáng nay trời nóng quá ... haizzz ... có mấy điều hoà nhớ bật nha Vi...” – tôi qua loa trả lời, hú hồn, mém tí nữa là bị nó cắn trúng.

Vào trong nhà, trên ghế salon có một người phụ nữ đang ngồi, cô ấy na ná Vi, mặt cũng đang lạnh lùng nhìn tôi ... Haizzz, thật đúng là, con và mẹ giống nhau như đúc.

— “Con chào cô” – tôi cười hì hì, ráng tỏ ra thân thiện.

— “Cháu là ...” – mẹ Vi cảnh giác nhìn tôi.

— “Cậu ấy đến phụ đạo môn toán cho con đó mẹ” – Vi đỡ lời giùm tôi.

— “Uh, có uống nước gì ko, cô lấy cho ...” – mẹ Vi ngạc nhiên một hồi rồi hỏi tôi nhẹ nhàng.

— “Dạ, cho cháu ly nước lọc cũng đc ạ. Cảm ơn cô ” – tôi lễ phép

— “Uh, cảm ơn cháu. Ráng giúp giùm cô con Vi, môn toán nó yếu lắm ... ” – mẹ Vi nhìn tôi cười rồi nói, sau đó ánh mắt thâm thúy nhìn Vi.

— “Mẹ này, mẹ vào pha nước đi mà ” – Vi xấu hổ nói.

Thế là mẹ Vi nhìn tôi cười cười, sau đó vào trong bếp.

— “Này ... này, Gum đi đâu đó ???”

Vi nhìn thấy tôi tính bước lên cầu thang nên ngạc nhiên hỏi.

— “Thì lên phòng cậu học bài chứ làm gì ???” – tôi ko hiểu hỏi lại.

— “Lên phòng mình làm gì, ở dưới này học mà ... ” – Vi giận hờn nói.

— “Hả ...”

Tôi nghĩ thầm, ở ha, phòng con gái đâu dễ cho con trai vào đc. Tại mỗi lần qua nhà thằng Khanh, Tuấn chơi là tôi thường lên phòng tụi nó. Kỳ này đến nhà Vi mà ko để ý, nguy hiểm quá ...

— ” À, ờ, vậy học thôi ... ” – tôi xấu hổ đáp.

Dù gì tôi cũng muốn lên phòng Vi xem thế nào, từ đó có thể biết nhiều thêm về Vi. Cầm suy nghĩ đen tối nha các bác ...

Haizz, đến bao giờ anh mới đc vào phòng em đây Vi ơi

10. Chương 10

— “Trước khi học, Gum có 2 điều kiện”

— “Hả, học mà cần điều kiện gì nữa ???”

— “Trật tự, nghe nè. Điều 1: kể từ bây giờ, luôn gọi Gum là thầy.”

Em sững sờ nhìn tôi ...

— “Cái đó ... ko gọi như thế đc ko ?” – em nhẹ hỏi.

— “Chắc ko đc, nếu Gum kèm toán cho Vi thì Vi gọi Gum một tiếng thầy cũng là chuyện thiên kinh đại nghĩa. Với lại, xưng hô như vậy sẽ khiến cho chúng ta nhập tâm hơn, hiệu quả học tập sẽ tốt hơn ... ”

— “Ừmmm rồi, ok” – em than thở.

__ “Điều 2: thầy luôn luôn đúng. Nói gì, làm gì cũng ko đc cãi, ko đc chống đối”

__ “Ok Ấy, stop right there”

__ ” Sao, có vấn đề gì ?”

__ ” Làm gì cũng ko đc chống đối ... cậu có ý gì ?” – Vi nhăn mặt lại, tỏ vẻ khó hiểu.

__ “Nghĩa là thầy muốn giao bài tập nhiều, hay lớn tiếng, hay khê tay ... pla .. pla .. pla ... thì ko đc kháng cự” – tôi mặt nghiêm chỉnh nói.

Kha kha, đồng ý đi Vi ơi. Để rồi anh sẽ làm gì em mà anh cũng ko bik đâu à nha ...

__ “Nhanh, nhanh nào, quyết định nhanh đi. Cho cậu 5s, ko thì mình về. 5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1...” – tôi hối thúc Vi.

__ “Ok, ok.... Mình đồng ý!!!” – Vi đồng ý một cách miễn cưỡng.

__ “Rồi, đầu tiên thầy sẽ cho em vài bài tập để kiểm tra sức em đến đâu ...”

__ ” Haizz, sao ko đổi dấu bất phương trình khi nhân chia số âm vậy ...”

__ “Chắc, cái này là hệ phương trình đối xứng, sao lại giải theo kiểu cổ điển ... ”

__ ” Hả, công thức sin cos nhân ba đâu phải thế này ... Mà sin(90o) sao bằng 0 đc ????”

__ “Trời ơi, hình thoi đâu phải là hình này, hình này là hình thang cân ... ”

__ “Thôi chào em, thầy về đây ... ” – tôi khổ sở tạm biệt học sinh yêu dấu của tôi.

__ “Ê, cậu ... à, thầy đi đâu vậy. Em toán yếu lắm, ráng giúp em đi. Sau này em hậu tạ thầy gì cũng đc.” – Vi làm nũng với tôi.

__ “Haizzz ... Sao số thầy khổ thế này ” – tôi cười khổ rồi quay lại.

__ “Từ giờ cấm dùng casio fx nữa, khi nào lấy lại căn bản rồi hẵng dùng.”

__ “Ồ, nhưng mà, em ko tính nhầm đc? ” – Vi khổ sở cầu tôi.

__ ” Thầy dạy em cách tính nhầm, phép tính nào đơn giản thì nhầm cái ra, ko nhất thiết phải bấm máy, như thế sẽ hình thành thói ỷ lại. Em biết ko, thầy đã từng thấy có học sinh, giải phương trình bậc nhất : $3x = -24$, thế mà cũng bấm máy $24/3 = 8$, rất cuộc sai. Thấy chưa, vì thế, từ giờ em mà xài máy, thầy khê mông ... à tay ” - tôi hăm đe.

__ “Vâng” ... - Vi meo máo nói.

__ ”Đầu tiên, thầy sẽ dạy đại số lượng giác trước vì em yếu nhất phần này. Bây giờ, mấy cái dạng như $\sin(-a)$, $\sin(\pi - a)$, $\sin(a + b)$, $\cos(a + b)$, $\tan(a + b)$... thầy sẽ cho em câu thần chú để biến đổi, dễ nhớ lắm, nghe thầy đọc nè ...

Đối trừ bỏ cos

Bù trừ bỏ sin

Sin thì sin cos cos sin

Cos thì cos cos sin sin dấu trừ

Tang thì hai tang cộng nhau

Chia cho số 1 đem trừ tích tang.... ”

... ..

Cầm cái máy tính của Vi lên, tôi định nhét vào trong cặp cho Vi. Lúc mở ra, tôi chợt bất ngờ khi thấy bên trong có một cái huy hiệu vương miện.

__ “Ủa Vi, em cũng tham gia cuộc thi P&P à ???” – tôi quay sang hỏi em.

— “Vâng thưa thầy, cả lớp bầu em, em ko còn cách từ chối. ” – Vi khó khăn nói.

— “Khà khà, khà khà ... ” – tôi cười khanh khách.

— “Sao vậy, có chuyện gì hả? ” –Vi khó hiểu hỏi.

— “Thầy cũng có tham gia cuộc thi đó đấy em à ... Hahaha”

— “VẬY hả ? ”

— “Ồi, ước gì thầy đc làm prince, vì em chắc chắn sẽ là princess rồi ... Haizzz, hi vọng ko có ai đẹp trai hơn thầy ... ” – tôi liếm liếm môi nói một cách trắng trợn.

Dường như đoán đc ý đồ xấu xa, bỉ ổi của tôi, nên Vi ném cho tôi một cái nhìn khinh bỉ.

— “Em ko đc làm princess đâu, thầy đừng mơ nữa ”- Vi chép môi nói.

11. Chương 11

— “Sao ko đc. Trường ta có ai đẹp hơn học trò của thầy à ...”

— “Em có đeo cái huy hiệu lúc ra khỏi lớp bao giờ đâu ... Em chỉ đeo lúc đầu giờ học với lúc tan học thôi ... ” – Vi trề môi nói.

— “What ...” – tôi trợn mắt lên.

Những nam thanh nữ tú đăng kí tham dự cuộc thi “P&P” thì sẽ đc phát 01 cái huy hiệu hình vương miện màu vàng, và trên đó có đánh số thứ tự. Bất kì học sinh nào trong trường thấy muốn vote cho ai, thì sẽ lại gần và xem mã số, sau đó ghi vào tờ mẫu là: nữ/nam , mỗi tờ chỉ đc tối đa 1 nam hoặc 1 nữ hoặc cả 2.

Vi nói chỉ đeo huy hiệu lúc vào học và tan học, còn lại đều tháo ra ... Như vậy thì đúng là tránh đc rất nhiều phiền phức, vì giờ vào học Vi đi trễ thì ai mà thấy đc, còn lúc tan học thì ai cũng lo ra về, người nào rảnh ở lại mà tìm, chỉ có giờ ra chơi là dễ soi nhất thì Vi lại tháo ra, vì thế người khác gặp cứ nghĩ Vi ko tham gia cuộc thi. Cũng lắm thì cũng có người thấy, nhưng số đó sẽ rất ít. Haizzz, chứ nếu ko thì ... princess chắc chắn sẽ là Vi.

— “Giỏi, giỏi lắm trò ngoan của thầy ... Ha ha ha, thôi, làm bài tiếp đi ... Nhìn cái giẻ mà nhìn ” – tôi vui vẻ hờn hờn bậm trợn nói.

Mặt Vi nghếch ra, ko hiểu sao tôi lại có thái độ như vậy. Haizzz, trò nghĩ là thầy sẽ để thằng con trai khác hôn trước mặt thầy à, quên ngay đi. Trò là của thầy, là con mỗi của thầy, cấm thằng nào khác đụng vào ... Đệt mơ, thằng nào dám đụng vào trò, thầy phồng tôm nó luôn ...

Đang hoang tưởng trong đầu, thì tôi nghe thấy tiếng Vi hỏi nhỏ:

— “Ủa thầy, thế nếu thầy đc làm prince, thầy có hôn princess ko ?”

— “Có ngu mới ko hôn, cá mỡ dọn lên tận miệng mèo rồi còn gì ” – tôi lè lưỡi liếm liếm môi.

— “Đồ dê xồm, em khinh ... ” – Vi nhìn tôi với cặp mắt coi thường rồi quay qua làm bài tiếp.

Chà, có vẻ mình đã đánh mất hình tượng một người thầy đáng kính trong mắt em mất rồi, nhưng thầy ko hối hận đâu em ạ . Hôn gái miễn phí mà ko hôn, thầy đâu phải gay ...

Buổi dạy toán đầu tiên diễn ra êm ả, ko sờ mó, ko ôm ấp, ko nhìn lén bậy bạ (thực ra là có nhưng mà nhìn một cách trong sáng thôi). Vi có vẻ tập trung và chăm chỉ học, trên trán Vi cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi. Haizzz, phải ráng thôi trò ơi, đừng lo, thầy sẽ giúp em từng bước, từng bước hoàn thiện môn toán.

Em phải tin ở thầy ... Tôi đúng là sinh ra để làm thầy giáo mà ... hahaha

— “Hẹn gặp trò ở lễ hội nhé ... ” – tôi hờn hờn nói.

— “Uh, thôi thầy về đi ... ” – Vi cười tiễn tôi ra khỏi nhà.

— “Gâu ... gâu gâu ...” - ???

— “Im mày, chó khôn ko cần bậy ... ” – tôi bực mình quát con Beck.

— ” Này, lần sau ko đc nói như thế với Beck, nghe ko ?” – Vi khó chịu nói với tôi.

Nghĩ cũng đúng, mình ko phải chủ của con chó nên chửi nó cũng kì, vả lại còn chửi ngay trước mặt chủ của nó.

— “Uh, thầy xin lỗi. Thôi, thầy về đây, bye ”

— “Bye bye thầy” – Vi vẫy tay chào tạm biệt

* * *

12. Chương 12

Tối nay là lễ hội Noel ở trường, tôi đang mặc bộ lễ phục mà ban tổ chức phát cho các thí sinh, những ai tham gia cuộc thi “P&P”, đó là một bộ vest, chắc, nhà tài trợ ko bik là ai mà chơi nổi quá.

19h lễ hội mới bắt đầu. 21h sẽ tuyên bố danh hiệu “P&P”. Tôi ở nhà đến 19h30 thì mới đến trường. Lúc vào thì xung quanh nhà thi đấu đã đầy khách.

Hôm nay nhà thi đấu đc tân trang rất đẹp, treo khắp nơi trên tường là những bông hoa tuyết, lốm đốm trên đất là những hạt tuyết giả càng làm tăng thêm nét Noel trong đây. Ở giữa là một cây thông lớn, chắc là cây giả, cao chừng 4-5m, treo đầy những vật trang trí bóng loáng. Xếp dưới cây thông là hàng đồng gói quà, chắc cũng giả nốt, đc gói gem cẩn thận và xinh xắn. Đằng sau, đối diện với sân khấu chính là dãy bàn thức ăn phong phú với đủ loại: hoa quả, thịt gà, bò nướng ... cùng với vô số loại nước uống như Pepsi, Coca, trà chanh, trà sữa ...

— “Ôi, hoàng tử, hoàng tử của lòng em kia rồi ... ”

Bỗng 1 tiếng hét bị ổi vang lên, chả cần quay lại cũng biết đó là thằng Khanh.

— “Hai tụi mày đến lâu chưa ? ” – tôi hỏi

— ” Lâu rồi, 19h đã vào rồi, này giờ đi tìm mày đó .” – Tuấn nói.

— “Kì này khối 12 chơi nổi quá, tài trợ đồng phục toàn hàng chất. Thí sinh P&P, nam thì vest đen, nữ thì đầm trắng dài đến gót chân.” – Khanh than thở nói.

Nhìn rải rác khắp nhà thi đấu, nổi bật nhất có lẽ là những bộ đầm trắng. Những bạn nữ này vốn dĩ đc chọn tham gia P&P bởi vẻ bề ngoài của mình, mặc thêm chiếc đầm trắng sáng dài, phối cùng với khung cảnh trang trí trắng như tuyết xung quanh thì càng lung linh, đẹp đẽ hơn, điều đó là ko bàn cãi.

Vô thức nhìn về 1 hướng, tôi trông thấy 1 hình ảnh có lẽ sẽ ko bao giờ quên đc. Vi mặc trên người bộ đầm dài, làn da trắng như tuyết, mái tóc đen tuyền đuôi xướng điểm xuyết thêm cho sự rực rỡ của chiếc đầm, gương mặt đẹp như một thiên thần. Vi đứng đó một mình, cả người toát lên sự lạnh lùng, dường như cách ly với thế giới xung quanh, trông Vi lúc này như một cô công chúa tuyết cô độc và băng giá.

Tôi như bị Vi thu hút một cách mạnh mẽ ...

— “Mày và nó tiến triển đến đâu rồi ...” – Khanh khoác vai tôi.

— “Mới chỉ là bạn bè thôi, haizzz ...” – tôi trả lời thành thật.

— “Vậy là tốt lắm rồi, trường mình có đứa nào làm bạn đc với nó đâu ...” – Khanh động viên.

— “Ừ mà nghĩ cũng kì, sao con nhỏ đó ko từ chối thằng Gum nhỉ?” – Tuấn ngạc nhiên.

— “Uh, tao cũng ko biết nữa. Mày làm sao hay vậy Gum ...” – Khanh hỏi.

— “Thú thật với tụi mày, tao cũng chả biết. Lúc tao đến làm quen, thì em ấy ko có bài xích tao mạnh mẽ như những đứa khác.” – Tôi cũng mỉm cười trả lời.

— “Thôi, qua đó nói chuyện với nó đi. Tao thấy trong đây chắc chả có ai là bạn với nó. Tội nghiệp nó thật.” – Khanh thương cảm nói.

— “Tụi mày cũng theo tao đi đến đó, để tao giới thiệu tụi mày cho nó biết”.

Tôi bước lại đằng sau em, nhìn em một hồi, sau đó cười đểu nói nhỏ vào tai em:

— “Học sinh của thầy ơi, em đẹp lắm ”

Vi giật mình, quay qua nhìn, thấy là tôi mới thở nhẹ một cái. Về lạnh lùng trên mặt tan dần, nhìn tôi cười rồi nói:

— “Thầy của em ơi, thầy cũng phong độ lắm”

— “Trò ơi, đây là 2 người bạn thân nhất của thầy. Khanh, Tuấn”

— “Khanh, Tuấn, đây là học trò cưng nhất của tao, Vi”

— “Chào em, rất vui được làm quen.”

— ” ưmmmm Vâng, chào 2 anh” – Vi nhìn tôi vài giây, lưỡng lự rồi mới trả lời Khanh và Tuấn.

Có lẽ em vẫn chưa quen với việc làm quen nhiều người cùng lúc như vậy.

— “Thôi, qua kia ăn đi, chứ còn khoảng 1 tiếng nữa mới đến lễ danh hiệu.”

Tôi nhanh nhẩu nói, rồi bàn tay vô thức nắm lấy tay Vi kéo đến bàn thức ăn.

— “Ồ ... thầy ... thầy ...”

Tôi khó hiểu quay lại nhìn Vi, thì giờ đây mặt Vi đang đỏ bừng, Vi chỉ tay còn lại vào cái tay đang bị tôi nắm nói lí nhí:

— “Sao thầy ... lại.... nắm tay em ...”

Ồ ha, nam nữ thọ bất thân. Mà thôi, kệ cmn đi ...

— “Sao vậy, thầy chỉ dắt em đến bàn ăn thôi ...”

— “Nhưng em tự đi được mà ...” – Vi xấu hổ nói.

— “Ko được, với bốn phận là thầy tư gia của em, thầy phải canh chừng em, lỡ em đi lạc thì lấy ai đóng học phí cho thầy ... Ko được nữa, quên quy tắc số 2 rồi à ...”

Tôi mặt dày nói, rồi ko kịp cho Vi suy nghĩ giây phút nào, tiếp tục nắm tay em dắt đến bàn tiệc.

Tôi ko còn nghe thanh âm chống cự từ Vi nữa, chắc lúc này em cũng đang cực kì xấu hổ rồi.

Ăn uống no nê, sau đó tôi đi ra ngoài dạo cùng Vi, tán gẫu này nọ, đi theo cùng còn có Khanh và Tuấn. Vi cũng đã bớt tránh né 2 đứa tụi nó, bắt đầu nói chuyện cởi mở hơn. Trò của thầy ơi, cuối cùng em cũng có thêm được 2 người bạn mới nữa rồi đó. Mặc dù nhân phẩm của chúng chả ra gì ... ack ... nhưng thầy cam đoan 2 đứa tụi nó sẽ là những người bạn tốt.

Và thời điểm được mong đợi nhất đã đến.

— “Thưa các bạn, thời khắc quan trọng nhất của buổi lễ tối hôm nay đã tới. Đó là lễ phong vương cho 1 cặp nam thanh nữ tú, đã vượt qua được rất nhiều ứng cử viên nặng kí khác. Và ko khiến các bạn phải chờ lâu nữa, mình xin đọc kết quả ngay bây giờ.” – cậu thanh niên MC đứng trên sân khấu đang làm công việc thu hút đám đông rất tốt.

— “Danh hiệu Prince năm nay thuộc về ... Anh Tú ... ”

Toàn bộ khách khứa đều vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng bạn Tú gì gì ấy, cũng phảng phất đâu đó ánh mắt ghen tị, tiếc nuối, và cũng có 1 chút căm phẫn.

Nhìn cậu thanh niên đang hớn hở bước lên trên sân khấu, tôi muốn xem kĩ cậu ta đẹp đến nhường nào. Đột ngột, mặt mũi thế này thì cũng đẹp trai đó, nhưng mà cũng chưa đến mức được làm prince. Chênh lệch với mình cũng không ít, mà sao lại được làm hay vậy. Haizzz ... thôi kệ, quan tâm làm gì, cũng chỉ là 1 nụ hôn thôi, mình có em Vi rồi mà. Khà khà ... Không biết ai được làm princess đây, Vi thì không có rồi, chắc bạn nữ sắp lên cũng đẹp lắm đây ...

— “Và điểm nóng nhất trong buổi lễ tối nay, danh hiệu Princess thuộc về thuộc về...”

Lại cái trò ngập ngừng vài giây để làm tò mò thính giả của tụi MC, rẻ tiền vкл. Nói nhanh lên không tao vác phở lên bị giờ...

— “... Lam Vi ... ”

13. Chương 13

— “Bạn Lam Vi có ở đây không ạ, xin mời bạn nhanh chóng lên sân khấu” – MC thúc giục.

Tôi cũng không tin vào tai mình nữa, chuyện này sao có thể ... Nhìn sang Vi thì thấy em cũng đang nhìn tôi với một ánh mắt thần thờ, mặt em tái mét, bàn tay em nắm lấy tay tôi từ lúc nào, và tôi cảm nhận rõ được sự run rẩy từng nhịp từ đôi bàn tay đó.

— “Đề nghị bạn Lam Vi nhanh chóng lên sân khấu ” MC tiếp tục giục nói.

— “Lên đi thôi, không sao đâu, lên đeo cái vương miện rồi xuống thôi. Đừng lo, nghe thầy đi ...”

— “Nhưng còn nụ hôn ... em ... em ... ” – Vi hoảng hốt nói với tôi.

— “Thằng đó mà tiến đến gần thì em chạy xuống ngay nhé, nghe thầy, lên đi, thầy sẽ đứng dưới ủng hộ em, ngoan ... ” – tôi an ủi em thật nhẹ nhàng.

Vi ngậm môi, chần chừ một lát rồi bước lên sân khấu một cách rụt rè.

Tôi đứng dưới chăm chú dõi theo em. Mẹ mày Tú, mày mà hôn học trò tao, tao vác hàng rượt mày đến cùng ...

— “Haizzz ... đúng là gian lận rõ ràng mà ...” – thằng Tuấn nói nhỏ vào tai tôi.

— “Ý mày là sao? ”

— “Tao được biết, anh Tú đứng trên sân khấu đó, là thành viên trong ban tổ chức lễ hội tối nay. Mày quên ảnh rồi sao, lần đầu lúc gặp Vi ở ghế đá nhà thi đấu, ảnh mang gói quà đến tặng cho Vi đó ...” – Tuấn giải thích.

Nghe thế, tôi liền tập trung ánh mắt vào anh Tú trên sân khấu. Đúng là cậu ta, cái cậu học sinh mà bị Vi từ chối 2 lần khi mang quà đến tặng, để rồi lần thứ 3 mới được Vi nhận.

Cúi đầu xuống, tôi trầm suy nghĩ.

Khoan đã, không ổn, có âm mưu chăng ???

— “A a aa. Aa”

Nghe tiếng hét thất thanh phát ra từ trên sân khấu, tôi chợt lạnh sống lưng, là tiếng của Vi.

Trên sân khấu, thằng Tú đang ôm người và hôn lên má Vi, Vi có lẽ không kịp phản ứng bởi hành động của thằng Tú, nên đến khi nụ hôn chạm vào má vài giây rồi em mới chợt giật mình, và hét lên, sau đó vùng ra khỏi thằng Tú rồi chạy ra ngoài nhà thi đấu. Tôi thấy ... em đang òa khóc

— “Mẹ kiếp ... ”

Tôi vội vã chạy ra ngoài tìm em, không thấy bóng em đâu cả. Chạy đi tìm xung quanh đó vẫn không thấy Vi ... Em chạy đi đâu, đừng có bị gì nha Vi ơi ... Tôi lo lắng nghĩ thầm trong đầu, chợt nhớ ra một nơi, tôi liền chạy đến đó.

Vi đang ngồi trên cái ghế đá mà thường ngày em và tôi hay ngồi vào giờ ra chơi, đôi giày đang nằm vung vãi dưới đất, hai chân em co lên sát người, hai tay ôm căng chân, em đang vùi mặt vào giữa hai đùi của mình. Lại gần, tôi nghe thấy tiếng khóc thút thít ...

Ngồi sát em, tôi chần chừ vài giây, sau đó định vòng tay qua người em, định ôm ấp an ủi em ...

— “Buông tôi ra, tránh xa ra, các người là một lũ xấu xa, bỏ ổi ...”

Vi vùng ra, thụt người về sau, lúc em ngẩng mặt lên thì 2 hàng nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt, chiếc đầm bên dưới cũng ướt nhem. Lòng tôi quặn thắt, tôi thật ko ngờ việc đó lại gây một cú sốc mạnh mẽ đối với em như vậy.

— “Vi ơi, là Gum nè, trò ơi, thầy nè, là thầy nè, em quên thầy rồi ư ...”

Tôi đau xót khi Vi nhìn tôi với con mắt thần thờ, mê mang.

— “Em bị sao vậy. Vi, trò của thầy, tỉnh lại đi em ... Trò ơi ...”

Tôi tiếp tục kiên trì gọi em.

— “Bạn ấy giờ đang tự phong bế giác quan lại rồi, ko nghe đc những gì cậu nói đâu, mà có nghe thì não cũng ko xử lí, cũng như phản ứng lại đâu.”

Chợt nghe từ đằng sau một giọng con gái, tôi quay lại thì thấy từ lúc nào có một bạn nữ xinh xắn đứng gần đó.

— “Bạn là ai, mà sao bạn lại biết điều đó ...” – tôi thắc mắc hỏi bạn ấy.

— “Mình là Ngọc Anh, học chung lớp với bạn ấy. Tin mình đi, Vi giờ ko nghe thấy những gì bạn nói nữa đâu, và tối kị, đừng đụng chạm vào người bạn ấy nữa, đặc biệt là con trai.”

— “Làm sao mình biết được là bạn đang nói thật??” – tôi nghi hoặc hỏi.

— “Bởi vì, mình cũng đã từng như Vi, đã từng lâm vào trạng thái đó ...” – Anh nhìn Vi với ánh mắt thương cảm.

— “Bây giờ việc cần làm là cậu hãy đi chỗ khác, để mình giúp Vi bình tĩnh lại. Có lẽ do bị hôn bất ngờ nên Vi quá sốc, làm ảnh hưởng đến thần kinh một cách mạnh mẽ và đột ngột, đặc biệt là trước đây Vi sống trầm cảm nữa, nên nếu tối nay ko giúp bạn ấy tỉnh lại thì sẽ rất tồi tệ ...”

Nghĩ cũng có lý, tôi liền đứng dậy rồi tránh xa khỏi Vi. Nhìn Ngọc Anh lại gần, từng bước ôm ấp, vỗ về Vi mà Vi ko có phản ứng chống cự, tôi liền cảm thấy yên tâm ko ít.

Để ko quá rối Anh chữa trị cho Vi, tôi liền đi ra chỗ khác.

Lúc này tôi ko bình tĩnh đc nữa rồi, trong đầu tôi giờ toàn là lửa giận. *** Tú, mày ở đâu, lặn ra đây ...

14. Chương 14

Mọi chuyện đã sáng tỏ, thằng Tú thông qua quyền hạn đã thay đổi kết quả bỏ phiếu, cho nó và Vi đc nhận giải, để rồi từ đó nó có thể đường hoàng ôm hôn Vi.

Vào nhà thi đấu, tôi tìm loanh quanh khắp nơi, thì thấy thằng Tú đang đứng uống nước cùng đám bạn của nó. Ko suy nghĩ đắn đo, tôi liền bước lại gần nó và tung một cú đấm vào má trái. Do ko kịp đề phòng, nó bị té xuống nền, ly nước rơi xuống đất phát ra tiếng “xoảng”, âm thanh vang lên bất ngờ khiến cho toàn bộ mọi người trong nhà thi đấu chú ý và nhìn về hướng tôi. Mồm thằng Tú giờ đây có máu chảy ra ngoài, có thể thấy răng của nó rụng ra cả 2 3 chiếc, cho thấy cú đấm của tôi mạnh đến nhường nào.

Nhưng tôi ko muốn dừng ở đó, tôi muốn đánh thằng này, em Vi ngoài kia giờ này còn ko bik sống chết ra sao, sống mà cứ như người chết, làm em hất hủi cả tao, mà mày còn đứng đây uống nước tán dóc.

Thấy tôi định lao lên đánh tiếp, mọi người xung quanh tiến đến ôm tôi, cản tôi lại. Thằng Tú đc bạn nó đỡ dậy, nhìn tôi với ánh mắt giận dữ:

— “Sao mày đánh tao ?”

— “Sao mày lại làm điều đó với Vi, em nó có tội tình gì mà mày lại sàm sỡ em nó trước đám đông như thế, mà mày có quyền gì mà chạm tới thân thể em ấy, còn hôn má em ấy nữa” – tôi nói trong trạng thái điên cuồng, 2 mắt đỏ ngầu.

— “Tao ... tao ... xin lỗi, tao cũng ko ngờ là Vi lại phản ứng mạnh mẽ đến như thế ”

— Mẹ mày, mày nói thế mà nghe đc hả, bộ mày muốn ôm hôn con gái người ta mà ko hỏi ý kiến, muốn ôm thì ôm, hôn thì hôn à. Buông ra, buông tao ra ... Tú, mày lại đây mà đối diện với tao như một người đàn ông đi. Dis mẹ mày, con gái thì mày dám lại khi dễ, tao đứng đây sao lại ko dám đến gần ... Mày ko xứng làm 1 thằng đàn ông ”- tôi như một con chó dại, ko kiềm chế đc bản thân.

Thằng Tú vẫn ko dám lại gần, nó cúi đầu xuống, có vẻ cũng đã nhận ra đc lỗi của mình.

— “Gum, bỏ đi, đừng gây sự nữa, tao nói bỏ đi, nghe ko ...” – thằng Tuấn lại cản tôi, theo sau đó là thằng Khanh cũng giữ vai tôi lại.

— “Đừng để tao thấy mày lại gần em Vi nữa, ko thì đừng có trách ...”

Tôi cuối cùng cũng ko sinh sự nữa, theo thằng Khanh và Tuấn ra chỗ khác.

Tôi và 2 thằng bạn trò chuyện đc 1 khoảng thời gian, thì ra chỗ Vi.

Lúc ra đó, tôi vẫn ko dám tiến lại gần, chỉ khi Ngọc Anh nhìn tôi gật đầu, tôi mới từ từ tiến đến.

Giờ đây Vi có vẻ đã bình thường lại, ánh mắt ko còn mê mang như trước, nhưng vẫn còn vẻ bơ phờ, mệt mỏi. Nhìn thấy tôi đang lại gần, Vi miễn cưỡng nở nụ cười, rồi nói:

— “Xin lỗi thầy nha, tại lúc nãy em ... ”

Có vẻ Ngọc Anh đã kể lại cho Vi những chuyện xảy ra lúc đó, tôi nhìn em với ánh mắt yêu thương rồi cắt đứt lời em:

— “Ko sao đâu, em đã ổn chưa? ”

— “Vâng ...” – Vi gật gật đầu.

— “Tuấn Khanh, 2 tụi mày đi chỗ khác một tí đi, Ngọc Anh, bạn ình và Vi nói chuyện cùng nhau một lát đc ko ?”

— “Uh, nhưng nhớ đừng làm gì kích động nhé ...” – Anh nhắc nhở tôi.

— “Cảm ơn bạn” – Vi nói với Anh.

— “Ko sao đâu, tụi mình là bạn bè với nhau mà...” – Anh cười cười thân thiện nhìn Vi.

Sau khi mọi người đi hết, tôi lại gần Vi, ko dám đụng chạm gì đến em, tôi nhìn em với ánh mắt quan tâm. Vi cũng nhìn tôi, mặt cũng hơi đỏ lên ...

— “Lần sau đừng làm thầy lo lắng như vậy nữa, thầy rất sợ ... ”

— “Vâng ...”

Vi ngây ra trả lời, người em cũng hơi run rẩy, có vẻ em vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Tôi dựa lưng vào ghế, nhìn lên trời, hai tay chống sau gót ...

— “Haizzz, em biết vì sao mọi người lại gọi thầy là Gum ko ???”

... no reply ...

— “Cũng vì tính cách của thầy, dai dẳng, nhớp nháp như cục sing-gum vậy. Ai dây dưa vào thầy thì khó dứt ra được lắm.”

— “Còn vì 1 điều nữa. Thầy như cục sing-gum, luôn dẻo dai, chịu đựng mọi tác động mạnh mẽ bên ngoài, cho dù có bị bóp méo đến hình dạng nào thì cũng có thể khôi phục lại phần nào hình dáng lúc ban đầu.”

Nói đến đây, tôi quay qua nhìn em rồi tiếp:

— “Em hiểu ý thầy chứ ?”

— “Vâng, em hiểu ...”

— “Giúp thầy một việc đc ko ??”

— “Việc gì thầy ...?”

— “Hãy như cục sing-gum, đừng bao giờ lụy ngã, cho dù có chuyện gì thì cũng đừng từ bỏ hi vọng, từ bỏ mọi thứ mà hãy tự tin, lạc quan hơn mà sống, mà yêu thương mọi người.”

— “Vâng, em xin nghe lời thầy ...” – Vi chảy nước mắt nói với tôi.

— “Bỉ giờ em tính làm gì đây ?”

— “Em đã gọi điện cho người nhà đến đón, thầy đừng lo, chắc cũng sắp đến rồi...”

— “Uh, vậy về nhà an toàn nhé Hả, em có số phone sao ko cho thầy ...???”

— “Thầy có hỏi em đâu, mà em có thấy thầy dùng di động đâu ??”

— “Vớ vẩn, đọc số cho thầy ngay. Mai sắm con nokia cùi là đc, nhanh, nhanh, đọc số nhanh lên ...”

Bỏ mẹ, mất đi hình tượng cao nhân lúc này rồi ...

Sau khi viết số phone cho tôi, thì di động của Vi rung lên vì có người gọi đến.

— “Người nhà em đến rồi, thôi, em về nha ...”

— “Uh, cần thầy tiền ko ?”

— “Ko cần đâu thầy”

Thấy Vi lủi thủi ra về, dõi theo hình bóng em, tôi cũng hơi lo, vì thế lén đi theo, đến khi nào thấy em lên xe về thì thôi.

Tôi giật mình khi đang chờ trước cổng là một người con trai đang đứng dựa vào chiếc moto phân khối lớn, 2 tay đang dang rộng ra, dường như chờ Vi lao vào.

Vi cũng đang từng bước tiến lại gần anh ta ...

Tôi thầm giật mình, người con trai đó là ai, là anh trai của Vi sao? Ko đúng, Vi chưa từng nói mình có anh trai, với lại qua nhà Vi cũng chỉ có thấy 2 mẹ con, ko có hấn ta ... Ko lẽ hấn là ...

“Đừng ôm, đừng ôm anh ta Vi ơi ...” - tôi nhủ thầm trong lòng như đang đánh cược.

Và tôi đã thua cược...

15. Chương 15

— “Thầy ơi, chỗ này làm sao ...”

— “Vầy, như vầy, rồi qua đây, rồi đưa xuống đây, rồi nhân vào, ... ”

— “Từ từ thôi thầy, em theo ko kịp ...”

— “Học hành cái kiểu gì mà bây giờ bài đơn giản thế này làm ko đc.”

— “Dạ, em sẽ cố gắng ...”

— “Em tối dạ nó vừa vừa thôi, bài này nhìn công thức, rồi động não tí là ra hướng giải, đừng cái gì cũng thầy, thầy, thầy ... Hừ ”

... ..

Bầu không khí buổi dạy kèm hôm nay có vẻ căng thẳng.

Tôi cũng ko hiểu vì sao lại đem mọi cơn giận xả hết vào Vi ...

Sau buổi tối đêm noel, tôi cứ như thằng bồm mắt cây quạt mo. Nhìn Vi hưởng thụ trong vòng tay thằng đó, vẻ mặt đầy thỏa mãn của thằng đó mà tôi điên cả người. Vi lúc này chưa là gì của tôi cả, đúng, nhưng mà tương lai có thể sẽ là bạn gái. Cho dù ko là bạn gái thì khi nhìn thấy 1 đứa con gái đẹp dc thằng khác ôm ấp, tôi cũng nổi cơn GATO . Mà đan mạch, Vi ơi, sao em có thể dễ dàng lao ra mà ôm trai trước mặt anh chứ ...

Hay là anh em ta ... Chắc ko đâu, qua nhà Vi có thấy thằng đó bao giờ đâu, mà cũng chẳng nghe Vi đề cập đến.

Đúng là một đôi gian phu dâm phụ ...

Tội nghiệp bé Vi, chả hiểu vì sao hôm nay thầy mình lại giận thất thường như vậy ...

Cầm trên tay con iphone 2G mới mua, tôi sms cho 2 thằng bạn: “Tối nay nhậu” .

Haizzz, nhắc đến con 2G mới ực. Tối qua về nhà xin papa cho tiền mua cái điện thoại, papa phán ngay câu: “Nhà ko có dư rả con à, ba mẹ làm đầu tắt mặt tối cũng chỉ đủ ăn, cuối tháng này còn phải góp tiền mua con Mer để mà còn có phương tiện mà đi lại.” Cuối cùng làm nũng mãi mới cho tiền mức con iphone. Nhà nghèo nó khổ thế đấy, tôi còn chẳng dám cầm con iphone ra đường mà xài, sợ người ta cười vào mặt ...

Sau lễ hội noel đầy sống gió, sinh hoạt ở trường diễn ra bình thường. Giáo viên vào lớp lúc thì cười đùa, lúc thì cho bài tập, lúc thì dạy trước chương trình học kì 2. Mà cái điều mà mọi học sinh trong trường, từ lớp 10 đến lớp 12, ai ai cũng thấp thỏm lo âu ... đã có điểm thi học kì 1.

— “Ồ đá con mòe, anh vẫn trên trung bình cmnr ... hahaha”

Cầm tờ giấy làm bài trên tay, tôi như ko tin vào mắt mình, 6.5đ, new highest score, new record yeah ...

Tôi thì chỉ sợ mỗi môn này thôi, giờ này biết mình đậu rồi nên thoải mái hơn ko ít. Ko biết Vi thế nào ???
Moá ơi, môn toán ... thôi, tí nữa ra chịu lỗi vậy... haizzz

Giờ ra chơi, như thường lệ, tôi lại ra chỗ ghế đá ...

Thật lạ à nha, Vi đang ngồi với con bé nào kia, ủa, là Ngọc Anh. Hai đứa có vẻ cười đùa vui vẻ với nhau. Chà, bỏ thầy rồi hả Vi. Haizz, nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, cái hình ảnh Vi ngồi cùng Ngọc Anh, nói chuyện, đùa giỡn cùng nhau tốt hơn nhiều so với hình ảnh 1 cô gái lẻ loi ngồi nghe nhạc một mình.

Em đã có thêm 1 người bạn tốt nữa rồi đó, Vi ơi, có lẽ hình ảnh 1 nam 1 nữ ngồi cách nhau 1m, 1 cặp tai nghe 2 đứa dùng chung, chiếc bánh snack sẽ chia qua lại sẽ chỉ là những hình ảnh quá khứ, tồn đọng lại trong lòng của riêng mỗi người chúng ta. Ko biết em có nhớ ko chứ thầy thì rất nhớ, những hình ảnh đó sẽ mãi ko phai trong kí ức của thầy. Có lẽ, nhiệm vụ của thầy đến đây đã hết, em hãy tiếp tục bước đi trên con đường của mình ... tạm biệt em ...

Thôi, đừng nghĩ quẩn nữa Gum à ... đừng làm cho đọc giả sưng sốt chứ ...

Haizz, xin lỗi mọi người, type nhập tâm quá nên lời văn có đôi chút tiêu cực, nếu ai chưa đọc đoạn trên thì đừng có đọc, mà ai lỡ đọc rồi thì ... đọc tiếp đoạn dưới luôn đi.

— “Chào 2 cô em xinh xắn đáng yêu dịu dàng đẹp dễ nhí nhảnh ngây thơ trong sáng hiền lành ... khụ khụ khụ ” – tôi nói 1 tràng dài quá nên hết hơi.

— “Gum phải ko ?” – Anh nhìn tôi cười cười.

— “Thôi đi mà, mình có bạn gái rồi, bạn đừng có hỏi lén info mình nữa ?”

— “Cậu điên à, ai theo đuổi cậu ...”

— “Tình bình ... à bình tĩnh, bình tĩnh nào, đùa thôi” – tôi ra sức bào chữa.

— “Khúc khích khúc khích ...” – Vi nhìn 2 bọn tôi đùa nhau mà cười .

— “Trò trật tự, cười cái gì, mấy điểm toán hả, nói...”

— “4đ thừa thầy ” – Vi nơm nớp lo sợ nhìn tôi.

— “Thứ 7 biết tay thầy ... ” – lấy gùi khê mông em nó đây, ở dưới nhà có bà mẹ luôn rình mò, lấy tay vỗ thì ko đc rồi, chưa kể con Beck nó lao ra tát phát chết luôn thì bỏ mẹ.

— “Bắt đầu từ hôm nay thầy sẽ ko ra đây nữa đâu, trò có lo lắng ko?” – tôi nghiêm túc nói .

— “Sao vậy thầy, em làm gì khiến thầy giận ư ?” – mặt Vi tái mét.

— “Ko phải vậy, thầy cũng có việc của riêng thầy, ko thể ra đc nữa. Mà em có bạn mới rồi đó, Ngọc Anh nè, sau này phải ra sức vun đắp tình bạn của nhau nghe chưa ?”

— “Nhưng ... nếu muốn gặp thầy thì em phải làm thế nào ?”

“Ten ten tèn tén ten tò tí te ...”

Bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên, Vi liền thò tay vào trong túi lấy máy ra.

— “Đó là số của thầy”

Nói xong tôi cũng quay lưng rồi bước đi.

16. Chương 16

— “Đâu rồi, lấy cái tờ đề ra làm lại thầy coi ...” – tôi nhẹ nhàng nói.

... ..

— “Chỗ này ... làm như vậy hả ... sai rồi ” – chỉ vào tờ giấy làm bài, tôi nheo mắt nhìn Vi rồi giơ tay cốc lên đầu em.

... Cốp ...

— ” Ui da ... ” – em hai tay ôm đầu, xoa xoa, rồi dùng ánh mắt đáng thương nhìn tôi.

— “Đừng có dùng cái ánh mắt đó mà nhìn thầy ...” – nói đùa chứ, em mà cứ nhìn tiếp như vậy sợ tôi kiểm lòng hok nổi.

— “Chỗ này phải khai triển như vậy ... rồi vậy”

... ..

— “Thôi, đc rồi, so với lần trò thi thì tốt hơn nhiều rồi. Trò có tiến bộ rồi đấy ...”

— “Tại lần đó thầy lấy máy tính của em chứ bộ ...” – Vi bất bình lên tiếng.

— “Ồ, trò mà cãi thầy, luân thường đạo lí đâu hết rồi ... ”

... Cốp ...

— “Ui da ...” - Vi lại lấy tay xoa xoa đầu

— “Đúng là thầy giỏi thì trò cũng phải giỏi mà thôi ... haizzz, phục mình quá đi mất ...” – tôi tự sướng.

... Bộp ...

— “A aa , cái chân tôi ...” – nhìn cái bàn chân đỏ chót, tôi đau đớn kêu lên.

— “Đáng đời ...” – Vi cười hì hì .

— “Gâu gâu ..gâu”

— “Có khách đến, thầy đợi em chút ...” – nói xong Vi chạy ra mở cửa.

... ..

— “Chà, Vi hôm nay xinh xắn, tươi tắn quá. Bác gái có nhà ko em ?”

Một giọng thanh niên vang lên làm tôi tò mò.

— “Mẹ đang trong bếp đó anh ...” – tiếng Vi vang lên.

Tôi nhìn ra cửa thì thấy ... Vi đi vào, theo sau là 1 thanh niên cao to, mặt mũi nam tính và phong độ ... Chính là cái thằng ôm Vi đêm lễ hội ... Một cơn giận vô cớ đột ngột dâng lên trong tôi ...

— “À, anh Vũ, đây là Gum, bạn em ...” – Vi thân thiết giới thiệu tôi cho cái thằng khốn nạn đó.

Thì ra mày tên Vũ, thằng này khó chơi đây, nhìn mặt nó đúng nghĩa sát gái, ko lẽ đang cặp cùng Vi ...

— “Chào em, anh là Vũ, rất vui đc gặp em .” – nó giơ bàn tay ra trước mặt tôi, phong cách bắt tay làm quen thường thấy .

— “Chào anh, mọi người thường gọi em là Gum, rất hân hạnh làm quen với anh” – lúc này ko thể khiếm nhã đc, tôi cũng đưa tay ra bắt tay với nó.

Ko có cảnh bóp tay nhau thử sức mạnh đâu nhé, các bác đừng tưởng tượng thái quá, tên Vũ có vẻ thân thiện với tôi.

Cuộc nói chuyện diễn ra sau đó, tuy rằng có 4 người ngồi, nhưng thực chất chỉ có 3 người nói, 1 người ngồi im, chẳng nói chẳng rằng. Chắc các bác cũng đoán đc ai là người ngồi im, yes, that's me.

Con mẹ nó, suốt cuộc nói chuyện, Vi ngồi kế thằng Vũ, hai tay cứ ôm lấy cánh tay của nó một cách tự nhiên và thoải mái, còn cười đùa một cách vui vẻ. Còn thằng Vũ thì công nhận nói chuyện chững chạc, tự tin, lâu lâu cũng hỏi tôi vài câu linh tinh, sau đó tiếp tục trò chuyện cùng hai mẹ con Vi. Tôi thì cứ hằm hằm hì hì suốt buổi, chả thèm nói câu nào, sao mà nói đc, đang GATO bỏ mẹ đi.

Cứ thế đến lúc thằng Vũ về, tôi cũng về theo vì trời đã tối, Vi tiễn 2 đứa ra khỏi cổng. Sau khi Vi đóng cổng rồi vào trong nhà, tôi đang định cất bước ... nhằm, cất bánh thì thằng Vũ nó kêu:

— “Gum, ra cafe nói chuyện cùng anh một lát đc ko ??”

Tôi nhìn cái mặt gian của nó, phân vân trong lòng, nên đi ko, nó có mục đích gì ? Ra đó rồi úp sọt mình vì mình cố tình cựa cắm qua lại với Vi, hay là nó muốn xin info mình ... ko có khả năng, nhìn nó cũng nam tính đẹp trai mạnh mẽ, cao to ko đen ko hôi, đi con moto PKL nữa. Mà ko đi thì cũng kì, nó cũng mời rồi, mà thôi, cứ ra xem coi nó định làm gì đã ...

Gửi xe xong, tôi và nó cùng nhau vào quán cafe. Bà nội nó, thằng khốn, tao đạp xe đạp, mày đi moto thì từ từ thôi, chạy nhanh như thế làm tao thực mạng đạp theo muốn bể tim. Tao nhớ thù này rồi con ạ ...

Gọi 2 ly cafe, nó ngoáy ngoáy ly nước, uống một ngụm xong rồi nhìn tôi chăm chăm từ trên xuống dưới, từ trái qua phải. Nó nhìn bằng cái ánh mắt chăm chú, tham lam làm tôi nổi cả da gà ...

Nhìn no con mắt thoối của nó xong, nó lại hớp một ngụm rồi lắc đầu nói với tôi:

— “Giống quá, thật là nhiều nét giống nhau quá ...”

— “Anh nói gì, em ko hiểu” – tôi khó hiểu nhìn nó.

— “Gum này, em có bao giờ tự hỏi là vì sao Vi lại chấp nhận em làm bạn ? Em ko thắc mắc tại sao em và Vi lại thân nhau nhanh đến như vậy ư ?” – nó nhìn tôi rồi bình thản nói.

Tôi chột sững người. Đúng vậy, tại sao từ chối ko biết bao nhiêu người, mà khi mình đến làm quen thì Vi ko bài xích, xa lánh mạnh mẽ như những người khác. Tôi ko cho rằng vì mình đẹp trai mà Vi đồng ý làm bạn với tôi. Đến giờ tôi mới để ý, ko có gì tự nhiên, vô cớ như thế cả. Thế thì vì lí do gì ?

Vi còn giữ bí mật gì mà ko nói cho tôi biết ...

17. Chương 17

— “Lúc nghe bác gái nói Vi có 1 người bạn, mà đó lại là con trai, anh cũng ko tin lắm. Nhưng sau khi nhìn thấy em, anh mới hiểu ... vì sao con Vi nó lại thân với em đến như vậy ...”

— “Gum à, ... em giống anh trai đã mất của Vi ...”

Tôi trở mắt nhìn Vũ, hẳn ta vừa nói gì, Vi ... Vi có anh trai. Sao, tại sao Vi lại ko nói cho tôi biết mà lại giấu tôi, tôi cứ nghĩ giữa 2 đứa chẳng còn bí mật gì nữa, thế mà, ko ngờ, bí mật lớn nhất của Vi tôi lại ko hề hay biết.

Nhìn tôi đang thất thần, Vũ lại nói tiếp:

— “Chuyện cũng lâu lắm rồi. Thật ra hồi đó Vi có một người anh trai, cậu ta cũng là bạn thân của anh. Haizzz, cậu ta đúng là một người anh trai tốt, một người anh trai mà bất kì đứa em gái nào cũng phải mơ ước.

Vì ba mẹ thường xuyên vắng nhà, nên Vi chỉ có anh trai làm chỗ dựa. Vi được anh trai nuông chiều, dạy bảo, chơi đùa cùng nên cậu ta như là tất cả đối với Vi. Cho đến một ngày ...”

Nói đến đây, Vũ như đang chìm vào quá khứ đau buồn kia, bất giác trên khuôn mặt của hắn thoáng hiện lên sự buồn bã và đau đớn.

— ” ... cái ngày mà anh trai của Vi đã vĩnh viễn ra đi, và anh cũng mất đi một người bạn thân.”

— “Sự ra đi của cậu ta mang đến sự đau khổ cho bạn bè, người thân. Ngày tang lễ, một không khí tang thương bao trùm, bác gái bác trai đều khóc, duy chỉ có một người ko khóc ... đó là Vi.”

— “Chắc quá sốc trước sự ra đi của anh trai mình, con Vi cứ nhìn chăm vào cỗ quan tài, mà ko biểu lộ một tia cảm xúc gì trừ một khuôn mặt đờ đẫn. Cứ như vậy suốt 3 ngày, cho đến khi quan tài được chôn xuống đất, thì mặt Vi đã ướm dẫm 2 dòng nước mắt.”

” Kể từ đó trở đi, con bé ít nói hẳn, trở nên vô cảm và lạnh lùng hơn. Ba mẹ Vi nuông chiều con bé hơn, quản lí chặt chẽ và kín kẽ hơn. Vốn dĩ trước đó nó cũng có bạn, nhưng về sau thì nó chẳng bầu bạn cùng ai nữa.

Những ngày đó quả thật là những ngày đen tối trong cuộc đời Vi, bác trai và bác gái vẫn thường xuyên vắng nhà để làm kinh tế, ở nhà chỉ còn mỗi Vi lẻ loi cùng con Beck, ko còn bóng dáng người anh trai vẫn thường chơi đùa cùng mình nữa, những hình ảnh đó giờ chỉ còn đọng lại đâu đó trong ngôi nhà, món đồ chơi, vật dụng, ghế salon, phòng khách ... Lâu lâu lại thấy nó ngồi chơi một mình, gọi tên anh trai, rồi hành động cứ như đang chơi cùng ai đó gần đó, làm cho gia đình rất lo lắng, tưởng chừng nó bị tâm thần.

Phải một khoảng thời gian sau, anh mới tìm đến gặp Vi, và dần giúp nó thoát khỏi những đoạn kí ức đó ...”

— “Vậy giữa anh và Vi là quan hệ thế nào ?” – tôi bán tín bán nghi hỏi.

— “Anh coi nó như em gái của mình, yêu thương, quan tâm và chăm sóc nó, có lẽ do thấy từ anh phảng phất bóng hình người anh trai khi xưa nên Vi rất mở lòng với anh.”

— “Phù ...” – tôi thờ phào một hơi.

— “Sao vậy em ... ?” – Vũ ko hiểu vì sao tôi lại làm vậy nên tò mò hỏi.

— “À ko có gì, anh kể tiếp đi ...”

— “Uh, sau khi nhận được sự quan tâm từ anh, con Vi nó cũng bớt ảo tưởng, dần trở lại với thực tế hơn. Nhưng sự trầm cảm và lạnh lùng của nó thì vẫn y như cũ, ko thay đổi.”

— “Em chính là người thứ 2 mà Vi mở lòng, thậm chí còn nhanh và gần gũi hơn cả anh.” – anh Vũ nhìn tôi chăm chú nói.

Chắc có lẽ mình giống anh trai của em ấy. Tôi thật ko ngờ quá khứ của Vi lại bi ai và tang thương đến mức độ như vậy. Ko nghĩ rằng dưới lớp bề ngoài cực kì xinh đẹp kia lại là 1 trái tim tan nát, băng giá và lẻ loi đến vậy.

— “Gum à ...” – anh Vũ chột nghiêm túc hẳn.

— “Dạ ...”

— “Con bé Vi nó đã chịu đựng nhiều đau khổ lắm rồi, nên anh mong rằng em sẽ ko làm cho nó phải đau khổ nữa. Anh mong em sẽ đối xử tốt với nó, quan tâm và chăm sóc nó, bảo vệ nó, ko cho nó gặp tổn thương nữa. Em hứa với anh được ko ?”

— “Em xin thề trên danh dự và cả tính mạng của bản thân của mình, em sẽ ko để Vi phải đau khổ, thậm chí rơi nước mắt một lần nào nữa.” – tôi quyết tâm nói.

— “Uh,hi vọng em giữ lời. Nếu mà con Vi nó khóc vì em, dù chỉ 1 lần, thì anh sẽ ko tha cho em đâu. Lúc đó thì chỉ có trời mới mong cứu đc em ...” – anh Vũ nhìn tôi nửa kì vọng, nửa hăm dọa nói.

— “Ack, anh bình tĩnh, em ko dám đâu ...” – tôi lạnh sống lưng nói.

— “Uh, thôi chúng ta về ... Anh ơi, tính tiền ...” – anh Vũ nói với tôi rồi gọi nhân viên phục vụ.

18. Chương 18

Haizzz, thì ra giữa anh Vũ và Vi chỉ quan hệ như anh em, thế mà mình cứ tưởng ... thiệt là, đau lòng quá đi đó mà .

Ko ngờ Vi lại giấu mình cả một bí mật lớn đến như vậy, ko lẽ em vẫn còn chưa tin tưởng mình, hay là ko muốn nhắc lại chuyện đó nữa

Đang lon ton đạp xe về nhà thì nhận đc SMS:

“Thầy ơi, đã ngủ chưa ... ”

“Chưa, có gì ko trò”

“À ko có gì, đây là lần đầu em nhắn tin cho người khác, nên em chỉ muốn thử cái cảm giác đó ...”

“Thế trò cảm thấy thế nào”

“Uh, cũng thú vị và hơi hồi hộp”

“Vậy từ giờ tối nào thầy cũng nhắn tin cho em nhé”

“Vậy có phiền thầy ko?”

“Ko sao đâu, thầy còn muốn gọi điện để đc nghe giọng nói êm ái của đứa học trò xinh đẹp nữa là ^^”

“Thầy đừng nói nhăng nói cuội nữa mà ”

Tôi cười như thằng điên, suy nghĩ một hồi rồi nhắn thêm 1 tin:

“Vi à, em còn có bí mật nào chưa nói cho thầy biết ko?”

Có vẻ tôi hơi quá nên sau khoảng 10ph vẫn ko thấy reply.

“Thôi, thầy chỉ hỏi chơi mà thôi, em đừng để ý làm gì, thầy tin tưởng học trò của mình mà, hahaha. Tối nay ngủ ngon nha, học trò cưng”

“You too, my teacher ...”

Khoảng thời gian sau đó vẫn tiếp diễn một cách bình thường, tôi lên lớp, ngồi chém gió cùng đám bạn, chép bài tập mà thầy cô giao làm trong kì nghỉ tết, ối giờ ơi, nhiều lắm các bác à, chắc các bác cũng đã từng trải qua.

Tôi cũng ko còn ra chỗ ghé đá nữa, tôi cũng ko biết tại sao. Có thể là muốn Vi và Ngọc Anh thân với nhau hơn, cũng có thể là muốn cho cuộc sống của Vi ko chỉ xoay quanh mỗi mình tôi, tôi muốn em dành thời gian mà tìm bạn mới, làm cái gì đó mới mẻ, ko còn trầm cảm như xưa nữa. Mà nói thật nha, ngày nào cũng

gặp nên cũng ngán lẩm, nhiều lúc 2 đứa ngồi đống kịch câm cùng nhau, chán lẩm, có lẽ nên hạn chế gặp gỡ thôi, tuy ít nhưng lại đáng quý.

Ngoài những giây phút nhắn tin cho nhau thì sáng thứ 7 hàng tuần là ngày tôi và em gặp nhau.

— “Mồ hôi tro ra nhiều quá, để thầy lau cho ...”

— “Trời hơi lạnh đó, em khoác áo của thầy cho ấm nè ...”

— “Ngồi thẳng người lên nào, ngồi sai tư thế dễ cận thị lắm, mà em đeo cặp dít chai lên mặt thì ko đẹp đâu ...”

— “Em đói chưa, để thầy xuống bếp làm đồ ăn ...”

... ..

— “Thầy, thầy làm cái gì vậy, sao hôm nay quan tâm em đặc biệt quá vậy ???”

Vi cảm thấy mình như thụ sủng nhược kinh, đc nuông chiều quá thành sợ.

— “Ko, ko đâu, quan tâm chăm sóc học trò là nghĩa vụ của thầy mà . Em đừng có cản thầy làm nghĩa vụ của mình ”

Nói đùa, em mà bị một vết xước nhỏ thì anh Vũ bóp cổ thầy mất ...

Giờ giải lao, tôi bật tivi lên coi RAW. Đang đến gần khúc ra đòn finish, thì em đổi sang kênh Disney channel.

— “Ây ây, bật lại cho thầy kênh đó nhanh, đang gay cấn mà ...” – tôi cuống cả lên.

— “Vô vị ...” – em chẳng thèm nhìn tôi rồi hừ nói.

— “Đưa cái remote cho thầy nhanh ... ” – tôi với tay định giật lấy cái remote.

Nhưng khổ nỗi Vi đã đề phòng trước nên cứ né qua né lại, tôi gấp quá nên nắm tay em rồi định dựa vào sức mạnh nam tính của mình để đoạt lại thì Vi la lên 1 tiếng đau đớn. Chắc có lẽ tôi mạnh tay, chết cha, ông Vũ mà biết chắc kill mình quá.

— “Thôi, thầy ko giành nữa đâu.” – tôi nơm nớp nhìn xem em có sao ko.

Vi hăm he nhìn tôi rồi dậm mạnh chân 1 cái...

— “Ui da ...” – tôi la toáng lên.

— “Lần sau đừng có chọc giận em nữa ... ” – Vi cảnh cáo .

Tôi nén nhịn rồi ngược lên coi tivi.

Haizzz, chán quá, kênh này toàn hoạt hình, tôi chỉ thích mỗi mấy cái phim hài hài như: hannah montana, Zack&Cody. Vi chăm chú coi vừa cười, lúc này em trông như một đứa con nít vừa được cho kẹo và đồ chơi vậy.

Thấy tivi chiếu cảnh một rạp cinema, tôi chợt nảy ra chủ ý:

— “Trò đã đi rạp chiếu phim lần nào chưa thế ?”

— “Là nơi có cái màn hình bự bự phải ko thầy ...” – em hồn nhiên hỏi tôi.

— “Uh”

— “Chưa lần nào thầy ạ” – mặt Vi buồn bã nói.

— “Mai đi với thầy ko? Coi cái đó vui lắm !!!” – tôi dụ dỗ em.

— “Em ... em ko dám” – Vi lo sợ nói.

— “Nghe thầy nào, có thầy, em đừng lo. Tin thầy đi, em sẽ vui đến chết đấy.” – tôi dụ khị em.

— “Em ... sợ mẹ ko cho em đi ” – Vi cuối cùng cũng hơi hòa theo tôi.

— “Ko sao, để anh vào xin cô cho ...”

Tôi chạy lên lầu tìm mẹ Vi. Gần đây mẹ Vi cởi mở với tôi lắm, coi tôi như con cái, ko như người xa lạ nữa. Tôi biết, phần vì tôi giống con trai đã mất của cô, phần vì cô biết, sự thay đổi tích cực của Vi gần đây chủ yếu là do tôi, vì thế cô rất tốt với tôi.

Như tôi đoán, lúc đây mở lời xin thì cô cũng hơi phân vân, sau khi nghe tôi thuyết phục thì cũng đồng ý nhưng phải về trước 21h, ko đc phép về trễ. Đương nhiên tôi cũng đồng ý với điều đó.

— “Chiều mai 5h thầy qua đón em đi, nhớ mặc đồ đẹp tí ... Hehehe” – tôi hớn hở nói.

— “Mẹ em cho em đi sao?”

Vi ngạc nhiên, chắc ko ngờ mẹ mình thường ngày quản lý mình chặt chẽ như thế, mà lại dễ dàng đồng ý ỉnh đi xem phim. Trong mắt em lúc này ánh lên sự tò mò và khao khát mạnh mẽ, có lẽ trong đó cũng có lẫn cảm giác hồi hộp, chờ mong.

19. Chương 19

Tối nay là một buổi tối trọng đại, tôi ăn diện khá là moden, tóc ko cần vuốt keo cũng đã đẹp, cạo râu ria này nọ. Giờ đang phân vân, đi xe đạp hay xe máy đây ... Chắc, các bác cũng biết, học sinh cấp 3 mà ko đi xe máy thì ko phải là cấp 3. Nói là chưa đủ tuổi nhưng chạy đây cả đường, chả thẳng nào sợ. Và tôi cũng rửa, tôi mượn con mio của mẹ, thật ra là lên lấy ra chạy.

Đến trước nhà Vi, tôi bấm chuông thì Vi ra mở cửa, có vẻ em cũng đã sửa soạn xong hết.

* * *

Whaooooo Áo thun ôm sát người, quần short ngang gối, đôi giày converse làm em trông vừa nóng bỏng, vừa ôn nhu cũng như dễ thương hơn hẳn.

— “Trò của thầy xinh quá ...” – tôi nhìn lên nhìn xuống 2 3 lần rồi chẹp chẹp môi nói.

Vi chỉ đỏ mặt rồi ngượng ngùng ngồi lên xe.

— “Chúng ta đi ăn, sau đó thì đến rạp nhé ...”

— “Dạ ...”

Chắc, có bác nào thử cái cảm giác chở một đứa con gái bằng xe máy chưa? Nếu chưa thì thử đi, cảm giác nó hồi hộp, thật trọng lắm. Thông thường chở tụi Khanh, Tuấn thì chạy như điên, chả kiêng nể gì, thoải mái nữa. Còn lúc chở Vi, người tôi căng cứng, tay cứ run run, chạy chậm đến mức ko thể chậm hơn. Đó cũng chỉ là những xúc cảm lúc đầu thôi, còn mấy lần sau là hết à ...

Tôi chở em đến một quán KFC, cái này hồi đó là hút học sinh, thanh niên lắm, vào đây gái gú là nhiều vô kể. Gửi xe xong tôi dắt Vi vào quán, Vi thì có lẽ chưa lần nào đi nên mặt cứ tò mò, hưng phấn nhìn xung quanh, giống như một đứa con nít được dắt đi công viên giải trí vậy.

Đến quầy, tôi chủ động gọi 2 phần gà rán. Trong lúc đợi món ăn thì tôi bắt đầu thói quen bấm sinh và cao cả, soi gái. Whaaaa, con này xinh quá, bé kia nhìn dễ thương ghê, chị này hơi lớn hơn mình nhưng ngon, ... thiện tai thiện tai, nam mô a di đà phật, sắc tức thị không, không tức thị sắc, hồng phấn khô lâu Tôi dường như lạc vào một thế giới đầy dục vọng, sợ ko kiềm chế đc bản tính nên đọc Tỉnh tâm quyết nhằm lấy lại bình tĩnh.

— “Thầy nhìn cái gì mà chuyên tâm thế ...” – Vi nheo nheo mắt.

— “À, thầy đang nhìn cảnh trang trí xung quanh đó mà ...” – tôi thành thật trả lời ... ack

Vi lắc lắc đầu ngao ngán nhìn tôi như nói rằng: “Em chả tin”. Sau đó chẳng ngó nghèm gì đến tôi nữa, quay đầu qua chỗ khác.

Có cho đi thì cũng phải nhận lại. Tôi nhìn gái xung quanh, thì từ mọi phía cũng có nhiều ánh mắt đang nhìn về phía tôi, à nhằm nhằm ... phía Vi. Mấy thằng con trai từ khi 2 đứa chúng tôi vào quán đều

dùng ánh mắt sầm soi em. Đa con mœ, tao móc mắt tụi mày bây giờ đây. Nhìn lại tụi nó, tụi giờ ngón cái lên cổ rồi vạch ngang một đường sang bên kia, giống động tác của undertaker trong WWE, khi sắp kết liễu đối thủ.

— “Phần của em xong rồi đó” – chị nhân viên thân thiện gọi tôi.

— “Cám ơn chị, hì” – tôi cũng lịch sự trả lời rồi tiếp khay đồ ăn.

Sau khi tính tiền xong xuôi, 2 đứa vào bàn ăn rồi bắt đầu chén.

Tôi vừa ngồi xuống là gặm cái đùi gà liền luôn, ko cần biết ý tứ ý tiếc gì ở đây ... đói lắm rồi ... ngoam ngoam ...

Sau khi ngốn hết cái đùi, tao mới ngược lên nhìn Vi thì thấy em đang nhìn tôi chăm chú. Phần thức ăn của em thì vẫn y nguyên.

— “Sao trò ko ăn đi, nhìn gì thầy” – tôi khó hiểu hỏi.

— “Em, ... em ko ăn đc, có xương ...” – Vi đau khổ nói.

— “Hả, có xương thì sao, em ko biết nhè ra à ...” – tôi ngạc nhiên.

— “Em, em... hồi nhỏ có hóc xương một lần, lần đó suýt chết nên bị ám ảnh từ đó đến giờ luôn. Mẹ em cũng vì thế mà thường làm đồ ăn ko có xương, cái nào có thì đều nhả ra cho em hết ...” – Vi lúu nhúu nói.

— “Vây thôi, để thầy ... ăn luôn phần em cho. Bỏ uống ...” – tôi đáp luôn.

... ..

Thấy tôi với tay ra lấy cái đĩa thật, mắt Vi đỏ lên rồi thút thít ...

— “Bộ chọc em làm thầy vui lắm sao” – Vi huhu nói.

— “Đâu có, đâu có ... hiểu lầm, hiểu lầm thôi ... chỉ muốn làm cho không khí vui lên tí ấy mà” – thấy con bé sắp khóc, tôi chảy cả mồ hôi hột.

— “Thầy lấy qua để nhả xương cho em nè, đừng khóc nữa mà ...” – đúng là con trai sợ nhất là nước mắt con gái.

Nhả xương xong rồi đưa qua cho con bé, con bé mới ăn ngấu nghiến ngon lành. Ngồi nhìn bé ăn uống thoải mái mà làm cho tôi cũng vui theo, có đôi khi ngồi nhìn người khác ăn cũng là một thú vui đấy các bạn ạ.

Ăn uống no nê xong, tôi tiếp tục chở Vi đến rạp megastar gần đó.

Chọn một bộ phim hài, tôi và Vi rất sáng khoái trong suốt thời gian xem phim. Đặc biệt là Vi, hôm nay cười rất nhiều và rất vui vẻ. Lưu ý các bạn nữ, khi đi cinema mà các boy chọn phim kinh dị hay ma quỷ, thì xin đưa lời khuyên cho các bạn, chia tay ngay và luôn nhé.

Lúc về đến nhà Vi ...

— “Hôm nay em vui lắm thầy ạ, cám ơn thầy nhiều ...” – Vi nhe răng cười nói.

— “Rất hân hạnh khi đc phục vụ quý cô ...” – tôi mơn trớn.

— “Lại chọc em nữa, thầy chắc ko muốn sống nữa rồi ...” – Vi nhăn mặt.

— “Thôi thôi, thầy về đây ...” – thấy Vi định làm thật, tôi mặt tươi cười, phóng xe đi luôn.

20. Chương 20

Cứ cuối tuần là 2 đứa lại đi chơi cùng nhau, cùng nhau dạo phố, ăn kem, uống nước, lâu lâu đi cùng là Tuấn, Khanh và Ngọc Anh. Nhắc đến Ngọc Anh mới nhớ, thằng Khanh đang چرا em nó. Nhớ cái lần tụi rả cả 3 đi chơi chung với tôi và Vi bữa đầu tiên, thằng Khanh nhìn Anh như bị sét đánh, cả buổi đi chơi hôm đó nó cứ lúc thì liếc, lúc thì ăn uống, ít nói hẳn đi, cuối buổi mới xin tôi số phone của em Anh, mà lúc đó tôi cũng chả có số của em nó mới đầu, hên là bé Vi có nên đọc cho 2 đứa.

Quãng thời gian sau đó là những khoảnh khắc đẹp đẽ giữa tôi và Vi, nào là cùng nhau đi chợ hoa khi tết sắp đến, cùng nhau đi ngắm pháo hoa rực rỡ (chen lẫn một drop mother luôn chứ vui gì). Nhớ cái lần sắp đến 14/2, tôi lừa em mua chocolate ỉnh ăn ...

— “14/2 sắp tới có dự định gì ko trò” – tôi giả ngây hỏi.

— “Thì đi học xong về nhà, tắm rửa, ăn cơm, coi tivi, nhắn tin tán dóc với thầy một chút rồi đi ngủ thôi ...” – em thản nhiên nói.

— “Ko tính mua chocolate tặng thầy hả ?” – tôi gợi ý.

— “Tặng thầy chocolate làm gì, em ko hiểu ???” – Vi ngơ ngác nhìn tôi.

— “Hả, trò ko biết đó là ngày gì sao ?”- tôi bất ngờ nhìn em hỏi.

What the hell ? Đùng nói là em ko biết ngày đó là valentine day nhé ...

— “Thầy nói gì em chả hiểu, ngày đó là 14/2, mà ngày đó là ngày chocolate hả, sao thầy lại kêu em mua tặng thầy ??” – Vi mặt vẫn khờ khạo hỏi lại tôi.

— “Haizzz ... Trò ko biết thì thôi, thầy nói luôn ... Ngày đó ... đúng là ngày chocolate, mọi người sẽ mua chocolate làm quà tặng cho bạn bè, người thân. Đó, ý nghĩa sâu xa là như thế ... ” – tôi trắng trợn đổi trắng thay đen.

— “Vậy hả, vậy em phải mua ... chà ... 1 ẹ ... 2 cho anh Vũ ... 3 cho Ngọc Anh ... 4 cho Tuấn ... 5 cho Khanh ...” - em giơ tay ra đếm đi đếm lại.

— “Sao ko có đếm luôn thầy ...” – tôi mất lòng nói.

— “Còn lâu, mơ đi, thầy tưởng em ko biết đó là ngày gì sao, tính lừa em hả ...” – em liếc xéo nói.

— “Hơ ... hơ ” – tôi mặt ngu luôn.

Chậc, con bé này, tưởng nó ngu ngu dại dại, ai ngờ, khôn ra phết. Không ổn rồi, như vậy mai mốt sao dụ dỗ thịt nó đây ... Tôi suy nghĩ trong đầu...

... Bộppppp ...

— “Ack, đau quá má ơi ...” – tôi co chân lên vuốt ve cái ngón chân xấu số.

— “Nhìn cái mặt là biết suy nghĩ xấu xa gì rồi, ứ chơi với thầy nữa ...” – nói xong em giận hờn quay đi.

— “Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn ...” – tôi nhìn em bằng ánh mắt cay độc, nhủ thầm trong đầu.

... Kinh Kon ...

Như thường lệ, sáng thứ 7 mỗi tuần tôi lại đến nhà Vi dạy toán. Thông thường thì Vi sẽ ra mở cửa, nhưng hôm nay lại là người khác.

— “Dạ, chào cô”

— “Gum hả con, vào nhà đi, con Vi nó còn đang ngủ trên phòng, con lên đánh thức nó giùm cô” – Mẹ Vi thân mật nói với tôi.

— “Dạ vâng” ...

Cái gì thế này !!! Nghe nhầm chẳng ... Có phải bác ấy vừa kêu mình lên phòng em nó ... Thật đúng là, trời ko phụ lòng người mà ...

Tôi nhanh chân chạy lên lầu, sợ bác ấy đổi ý. Mò mẫm từng phòng trên hành lang, cuối cùng cũng tìm được phòng của bé ấy.

Chà, đúng là tụi con gái, phòng riêng thì luôn sạch sẽ, gọn gàng và đẹp đẽ ...

Tôi khẽ đóng cửa lại, rảo bước thật chậm và quan sát căn phòng. Căn phòng được sơn màu trắng sữa, máy vi tính và chiếc bàn học được đặt ngay ngắn giữa phòng, tủ quần áo nằm ở góc phòng, chiếc giường lớn xinh xắn và bé nó đang nằm ngon giấc trên đó. Tôi rón rén lại gần, đưa mặt xuống và nhìn em, lúc ngủ trông

em rất đáng yêu và hiền lành. Hai bên má trắng phồng phao, đôi môi như chu ra, mắt nhắm nghiền làm cho tôi chỉ muốn hôn một phát. Mà sau đó tôi định hôn thật, cúi xuống đưa môi ra tính hôn trộm má, sắp được thì em nó quay sang bên kia, thậm kê chết tiệt, tôi lại rón rén qua bên kia vụng trộm tiếp, lúc sắp hôn được vào má thì em lại quay sang bên kia lần nữa. Deck kon moe, em cố tình chẳng ???

Tôi lại kiên trì sang bên kia, lần này nhất định phải thành công. Nhìn em ngủ bình thản, tôi ko nghĩ em giả bộ ngủ để đánh lừa tôi. Lần này ko nói nhiều nữa, tôi lại cúi xuống hôn trộm vào má.

... Chụt ...

Moạ, phê quá, đã đã ... Mấy bác hôn gái bao giờ chưa, hỏi thật đó, sướng tê người luôn. Bữa nào thử một lần cho biết đi.

Vẫn chưa thoả mãn cho hành vi cầm thú ban nãy của mình, tôi quyết định hôn trộm một lần nữa, nhưng mà lần này ko phải ở má, mà là ở môi. Hề hề ...

Ngắm thật chuẩn vị trí đôi môi, tôi chu miệng ra rồi tiến lại gần. Từ từ ... một cách chậm rãi ... bình thản ... từ từ... ko một tiếng động ...

... Chụt ...

Moạ ... phê quá ... á aaaa đau đau ...

Thì ra lúc nãy khi sắp hôn đến môi, Vi tỉnh giấc rồi lấy bàn tay lên che miệng mình lại, rồi thừa lúc tôi hôn ngay vào lòng bàn tay thì em nắm chặt 2 môi tôi lại. Đau quá moạ ơi ... huhu huhu

— “U uuu ư ư ô ô ...” – tôi lấy tay chỉ chỉ môi mình, sau đó nhìn Vi với ánh mắt cầu xin tha thứ.

— “Thầy nãy định làm gì ??” – Vi nghiêm mặt.

— “ô ô ô ...” – tôi ra vẻ lắc đầu, tiếp tục cầu Vi thả môi tôi ra.

Thấy mặt tôi đỏ bừng, Vi mới chịu buông tay. Nhưng mà mặt lạnh như băng nhìn tôi chờ đợi giải thích.

— “Hà hà hà.. ” – như được giải thoát, tôi thở hắt hển.

— “Hiểu lầm ... hiểu lầm thôi ... Ko có gì đâu, giữ hoà khí lại nào ... ” – tôi chai mặt nói.

— “Lần sau mà thầy còn làm vậy, em ko để ý gì đến thầy nữa” – em tức giận nói với tôi.

— “Thầy xin lỗi, sau này thầy sẽ ko thế nữa ” – tôi thật thà.

Em nó chưa biết là đã bị mình hôn môi ... Kha kha kha ...

Giờ học sau đó có vẻ ngọt ngào, em lạnh nhạt hẳn với tôi, trời ơi, sao trò giận thầy dai thế ... Thầy cứ nghĩ chúng mình thích thì cứ đến với nhau, ai ngờ ... em lại khó tính đến thế ... haizzz ...

21. Chương 21

Vào một buổi sáng thứ 7 đẹp trời, tại nhà Vi ...

— “Điểm toán cuối học kì trò được mấy ? ” – tôi tra khảo em.

— “Em, em ... ” – em lúng ta lúng túng.

— “Mấy điểmmmmmm ...” – đưa mặt lại sát gần nhìn em, tôi kéo dài thanh âm.

— ” 8 ạ ” – em thấp thỏm trả lời.

— “Hừmmm ... tạm được, vậy là tốt rồi” – tôi thản nhiên nhìn em.

— “Thế anh vẫn thầy mấy điểm thế ... ” – em nheo mắt nhìn tôi.

— “Thầy, ... thầy ...” – tôi ấp úng.

— “Mấy điểm hả !!!!” – em như cai ngục đang tra khảo tù nhân.

— ” 6 ” – tôi xấu hổ khai thật.

— “Hừ, tha cho thầy lần này ... ” – em tinh ranh cười nói.

Ồ dis, rốt cuộc đứa nào là thầy, đứa nào là trò đây ...

— “Sắp bế giảng tổng kết năm học rồi, hè này chả biết làm gì nữa, sang năm lên lớp 12 thì căng lắm đây, sau đó còn thi đại học nữa ...” – tôi suy tư nói.

Vi chẳng nói một lời nào, có vẻ lờ đi, thái độ em chột khác hẳn.

— “Trò có dự định gì làm trong hè chưa?” – tôi quan tâm hỏi em.

— “... em ... chắc cũng ở nhà, chả đi đâu cả ” – em ập a ập úng.

— “Ko sao đâu, có gì thầy thường xuyên ghé qua chơi với em cho đỡ buồn.” – tôi khoác tay lên vai em rồi nói.

Em cũng chả buồn đẩy tay tôi ra, mà chỉ liếc nhìn cảm giận với tôi rồi thôi ...

— “À, tổng kết cuối năm xong, chúng ta ra biển chơi ko ? Thầy lâu quá rồi chưa bơi nên hơi ngứa ngứa tay chân ...” – mắt tôi loé sáng.

— “Đi biển, lúc trước em có đi một lần nhưng cách đây lâu lắm rồi ... ” – em nhìn lên trời xa xăm nói.

— “Lần này rủ thêm Tuấn, Khanh, Anh đi cùng cho vui, thầy thèm cái mùi nước biển buổi sáng sớm lắm rồi, chúng ta đi 2 ngày 1 đêm thôi” – tôi đưa ra kế hoạch đi chơi.

— “Ko biết mẹ có cho em đi ko nữa ?” – Vi rầu rĩ nói.

— “Cứ để mẹ em cho thầy lo ...” – nói đùa, mình vào làm nũng một lát là cô ấy cho phép ngay.

Sau khoảng mấy chục phút đấu trí căng thẳng, mất hết bao nhiêu giọt nước mắt, cuối cùng cô cũng cho Vi đi, nhưng với điều kiện phải có 1 người lớn đi cùng, đó là anh Vũ. Ok thôi, ko sao cả, cũng đúng, một lũ con nít ranh lớp 11 đi chơi xa cũng cần có một người lớn quản lý cả nhóm, ko thì loạn hết cả lên.

— “Nhớ mua kem chống nắng, kính đen, đồ ăn thức uống để có gì picnic ngoài bãi biển luôn cho nó thoải mái, mua quần áo bơi luôn nha, nhớ mua đồ 2 mảnh, càng hở hang càng .. tốt ... aaaa aaa ... đau quá, tha cho thầy, đừng néo nữa ... ” - tôi đang luyện thuyên thì bị một cơn đau nhức bên hông thức tỉnh.

* * *

Cuối tháng 5, trường tôi làm lễ bế giảng năm học, thế là tôi đã học xong năm lớp 11 rồi đó các bạn, cuộc đời học sinh của mỗi người đôi khi trôi qua rất nhanh nếu chúng ta ko để ý, mình đảm bảo với các bạn, sau khi tốt nghiệp cấp 3, lên học đại học, ai cũng thầm ước mơ rằng mong sao mình được trở về những ngày tháng học sinh hồi cấp 3, với biết bao kỉ niệm buồn vui, ngây thơ, trong sáng. Những quyển lưu bút trao tay, những lúc tụ tập đá cầu cùng nhau, sáng đầu tuần đứng chào cờ rồi nghe xếp loại thi đua, những giờ kiểm tra 15' đột ngột và đầy bất ngờ, cũng như những tờ phao truyền tay nhau qua lại giữa giờ kiểm tra, những điều đó tạo nên một kỉ niệm cấp 3 đáng nhớ và khó quên trong tim mỗi người.

Chuẩn bị đón chờ một năm học 12 đầy khó khăn và sóng gió ... Theo tôi nghĩ, năm cấp 3, năm lớp 10, 11 là 2 năm đánh dấu nhiều khoảnh khắc đẹp đẽ và tự nhiên nhất của tuổi học trò, lên lớp 12 rồi thì ai cũng chăm lo luyện thi đại học, nên ko còn được tự do vùng vẫy như 2 năm học trước đó.

Năm học 12 của tôi tưởng chừng trôi qua êm đềm, nhẹ nhàng và nhàm chán, nhưng ko phải thế, đẩy lại năm học đọng lại sâu sắc trong lòng tôi. Nhưng đó là chuyện của những chap sau, hiện giờ tôi đang háo hức chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi biển sắp tới ...

22. Chương 22

— “Aaaaa ...a.aa...a.a.a.a.....”

Tôi vươn vai, giang 2 cánh tay ra, hít một hơi thật sâu rồi hét lên một cách thoả mãn.

Trước mặt tôi là một bãi biển trong xanh rộng lớn, từng tia nắng sáng sớm toả xuống bờ cát vàng óng ánh, xa xa có vài cánh diều đang bay lơ lửng trên bầu trời, từng cơn gió thổi qua lúc thì nhẹ nhàng êm ái, khi thì mạnh mẽ dữ dội, từng nhịp sóng vỗ vào bờ tạo nên thanh âm êm tai và quen thuộc của biển cả, lâu lâu vài con cua chui từ cát lên bờ lồm ngồm.

Thời tiết hôm nay thật lý tưởng để tắm biển ...

— “Các em tắm đâu thì tắm, nhưng nhớ đừng đi xa khỏi tầm nhìn của anh quá. Nếu muốn đi chỗ nào thì phải thông báo 1 tiếng cho anh biết, để ọi người khỏi lo lắng. À, ai ko biết bơi thì nhớ đi cùng bạn biết bơi, để còn giúp nhau lúc nguy cấp. Bây giờ là 8h, chúng ta bơi đến cỡ 11h thì nghỉ ăn trưa, chiều ta bơi nhẹ lần nữa, sau đó 4h chiều đến khách sạn thuê phòng, tối chúng ta đi lòng vòng dạo xung quanh đây ăn tối, shopping,... Ai có kế hoạch gì khác có thể góp ý cho anh biết. Ok chưa ???” – anh Vũ nghiêm túc nói với cả đám.

— “Yes, sirrrrr” – cả đám đồng thanh hô lớn.

— “Rồi, đi chơi đi ...” – anh Vũ thả lỏng nói.

Thế là cả 3 đứa con trai chạy ào ào ra bãi, sau khi chọn được một cái túp dù đủ lớn, cả đám phụ nhau xách đồ đạc ra đó rồi bắt đầu thay đồ bơi.

Tụi con trai thì cởi đồ thoải mái cứ như ở nhà, còn 2 em gái thì ... đỏ cả mặt vì xấu hổ. Ban đầu cả 2 nhìn tụi con trai bằng ánh mắt căm thù, hờn giận, sau đó lưỡng lự vài phút rồi dắt nhau đến khu vực thay đồ tắm gần đó.

Cả 3 đứa chúng tôi tuy đã thay đồ bơi xong nhưng vẫn chưa xuống biển tắm, cứ ngồi ở đó và chờ đợi ... Chờ đợi cái gì thì ko cần nói chắc ai cũng biết ... hehehe

Anh Vũ thì đang soạn đồ của cả nhóm, lấy đồ ăn đã chuẩn bị ở nhà ra rồi bày biện, chuẩn bị cho bữa trưa. Anh ấy có lẽ ko muốn xuống tắm, nên chỉ mặc cộc lốc cái quần đùi và cởi trần thân trên. Từng múi cơ bắp săn chắc hiện lên làm nổi bật thân hình nam tính và mạnh mẽ của anh, anh đeo trên mặt cái kính mát, chắc hẳn muốn phơi nắng.

Rồi, ra rồi, 2 nhân vật chính của buổi đi chơi hôm nay đã thay đồ tắm xong rồi ... kha kha...

Cả 2 đều chơi đồ 2 mảnh ... trời ạ ... định dẫn dụ người ta phạm tội chắc ...

Ngọc Anh thì chơi 2 cái mảnh màu đỏ, eo ôi, nhìn cá tính và mạnh mẽ hẳn, cộng thêm chỗ lõm chỗ lồi trên cơ thể càng làm tăng thêm sự quyến rũ và gợi tình ...

Còn Vi, em mặc 2 mảnh màu trắng ... Trời đất, ko ngờ em lại đi mua đúng ngay cái kiểu mà tôi nói lúc trước, mà còn mỏng và ngắn hơn cả đồ của Ngọc Anh nữa ... cái này là em cố ý hay vô tình thế, hay là em đang bật đèn xanh cho tôi tiến tới ...Moá ơi, cứu con với, làm da trắng mịn phối hợp với bộ đồ trắng tinh, cùng với đường cong hoàn mỹ và cơ thể tràn đầy nữ tính của thiếu nữ đang trong thời gian phát dục thì càng tôn thêm vẻ đẹp dịu dàng, ngây thơ và thuần khiết của em.

— “Nhìn cái gì mà nhìn ...” Ngọc Anh xấu hổ, nhăn mặt nhìn cả 3 đứa rồi hét lên.

Vi thì chỉ đỏ mặt, thấp thòm núp sau lưng Anh.

Cả 3 thằng cũng hơi quay đi chỗ khác, nhưng đầu cũng lại vào đấy, cũng liếc qua nhìn 2 thân hình thiếu nữ đang chớm nở mà ngấm mà ngấm.

Moạ, trò ơi, phần đó của em ... nhìn cũng được đó ... tôi lè lưỡi liếm liếm môi.

— “Đã nói ko được nhìn rồi cơ mà. Khanh, cậu ko đc nhìn nữa ...” – Anh tiếp tục khó chịu nhìn cả 3, nhưng cảm thấy nước đổ lá khoai quá nên đánh vào phòng tuyến yếu nhất của chúng tôi, là thằng Khanh.

Quả nhiên, nó quay đi, ko hề liếc nhìn thêm lần nào nữa. Ôi deck, mày đại gái đến thế sao Khanh ơi là Khanh ...

Ko sao, còn thằng Tuấn, đồng chí bao lâu nay của mình, hahahaha ...

— “Thầy đừng nhìn nữa mà, ko thì em lên thay đồ thật đấy ...” – Vi lí nhí nói.

— “À, ko nhìn, ko nhìn nữa, đi bơi thôi tụi bay ...” – lúc này tôi sợ thật nên ko dám nhìn nữa, đành dẫn đầu cả đám lao ra biển trước.

... ..

Chà, nước biển mát quá, vị mặn của muối, dưới chân là sỏi, vỏ sò vỡ,... thỉnh thoảng có một vài chú cá nhỏ bơi qua bơi lại ... Tôi bơi vài vòng cho nóng người rồi lên bờ kiểm tụi bạn cùng chơi cho vui. Thằng Khanh và Tuấn thì đang giữ phao cho Anh, tụi nó đang tán dóc gì gì ấy. Nhìn về phía túp dù của nhóm thì thấy anh Vũ đang nằm ghé dựa phơi nắng, quanh đây thấy lác đác vài cô gái đang sẫm soi anh ấy một cách si mê và ngưỡng mộ, còn em ... tôi thấy em đang ngồi trên bãi cát gần đó một mình, 2 đầu gối hơi co, 2 tay vòng lên đó, đôi bàn chân em cứ mặc kệ từng cơn sóng đang vỗ về lên xuống đập vào. Em ngồi đó, thỉnh thoảng nhìn tụi bạn rồi cười cười, có lúc nhìn ra những chỗ xung quanh, nhìn các khách tắm biển khác, ngắm nghía những đồi cát cao to gần đó, trong đôi mắt ánh lên sự tò mò, ngỡ ngàng và một chút gì đó ... hoài niệm.

— “Ey, đang nhìn cái gì đó” – tôi lại gần em, nhưng em vẫn ko phát giác là có người đến.

Lấy bàn tay giờ qua giờ lại trước mắt em thì em mới sực tỉnh và nhận ra tôi đang đứng kế bên...

— “Trò đang làm gì đó ...”

— “Ngắm cảnh thôi ...” – em cười cười nói.

— “Sao ko xuống tắm cùng tụi nó, ngồi một mình đây chi vậy ...” – chỉ chỉ tụi Tuấn Khanh đằng xa, tôi hỏi em.

Em chỉ nhìn tôi, ko trả lời rồi lại ngược mắt nhìn ra biển.

Thấy vậy, tôi cũng chẳng buồn kéo em ra tắm, ngồi xuống cạnh em rồi đôi mắt cũng bắt chước em, ngắm nhìn khung cảnh sự vật xung quanh.

Tôi và em hai đứa chẳng nói chẳng rằng, giờ đây chỉ còn tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió thổi vi vu từng cơn ...

Ngắm được một lúc, tôi quay qua nhìn em thì hơi ôi ... với cái đồ bơi mà em đang mặc và góc nhìn gần như vuông góc, tôi loáng thoáng thấy được xuân quang hoa tiết bên trong ... tôi sốc vài giây rồi cũng tiếp tục lướt lên lướt xuống vài lần (đừng nói em dâm tặc này nọ, em là một thằng con trai đang trong tuổi dậy thì, phát triển mạnh mẽ về giới tính và tò mò về con gái ...).

Vi thoáng cảm giác được cái ánh mắt dâm dục đó nên quay qua nhìn tôi, bất ngờ gặp tình cảnh đó, Vi đỏ mặt rồi lấy 2 tay che chắn trước ngực để phòng nhìn tôi, còn tôi thì cũng bưng tỉnh rồi nhe răng cười cười ... đúng là mặt dày đến mức ko thể dày hơn ...

Sau đó Vi trở mắt nhìn tôi với cái ánh mắt ko thể nào tin đc, 2 mắt em mở to ,ngỡ ngàng nhìn tôi, em thất thần vài giây rồi lấy tay nhéo bên hông tôi ...

— “Ai aii... sao lại nhéo thầy ...thầy có làm gì sai đâu ...” – tôi oan ức nói.

— “Sao mũi thầy chảy máu thế kia ...” – Vi đỏ mặt hờn dỗi nói.

— “Ack ...” – lấy tay sờ sờ lên mũi, đúng là có một dòng chất lỏng màu đỏ đang chảy từ trên xuống.

Trời đất, trước tưởng cái này chỉ có trên tivi, phim ảnh, ai ngờ ... ngoài đời lại có thật ... Vãi chú quá, Gum ạ ...

— “Quái, mình mỗi ngày đều ăn cam tươi mà, sao lại chảy máu cam thế này ...” – tôi cũng mặt dày nói nhảm, nguy hiểm cho cái khôn nạn của bản thân.

Vi nhìn tôi chịu thua, sau đó ko nói gì nữa, tiếp tục ngắm cảnh...

__ “Đi, đi ra kia chơi nào ...” – tôi đứng dậy, nắm lấy tay em rồi định kéo ra biển.

__ “Thôi, ko đi đâu ...” – em chống cự.

__ “Có đi ko, nhanh nào, ra ngoài đó vui lắm ...” – tôi vẫn kiên trì thuyết phục em, tăng lực kéo thêm một chút.

__ “Thôi, hông đi đâu, đừng kéo nữa, mệt chết người ta mất ...” – em ráng kéo tay lại, nhưng sức em sao bằng tôi.

Nhìn 2 đứa lúc này cứ như đang kéo co ấy ...

Thấy em kiên quyết sống chết ko xuống biển, tôi đành dừng lại, buông tay ra, đùa sao, đại ca Vũ đang nhìn về hướng này, tôi đâu dám làm gì nữa...

Tôi nhìn em rồi suy nghĩ cách lôi em ra biển tắm, em vẫn ngồi đó ngó ngía ...

...Rak ... rak ...

__ “Đừng hắt nước vào em nữa” – em bất bình nói.

Tôi vẫn tiếp tục dùng tay, dùng chân đánh xuống nước, làm cho nước bắn tung toé lên người em ...

__ “Khà khà, có xuống ko hả, có xuống tắm ko ...?” – tôi cười khoái chí.

__ “Em ko có đùa đâu đấy” – Vi nhăn mặt.

__ “Có ngon thì bắt thầy này, tới đây, tới đây nào bé con ...” – tôi vẫn tỉnh bơ, tiếp tục hắt nước.

__ “Hừ ... Đứng lại!!!” – em vùng dậy chạy đến tôi toan trả thù.

__ “Hé hé, chạy theo thầy này bé con, có giỏi thì bắt thầy” – tôi vừa chạy vừa khích.

__ “Hộc hộc ...” – Vi đỏ mặt vì uất ức, rượt theo tôi.

Tôi chạy ra biển được một quãng thì thấy em ko rượt theo nữa, mà chỉ đứng tại chỗ nhìn nước biển xung quanh ...

__ “Đến với thầy nào, kitty ...” – tôi lại gần trêu.

__ “Em hok có biết bơi đâu à nha ...” – Vi tức giận nói.

A, thì ra là thế, biết tại sao em lại ko dám xuống biển rồi.

__ “Đợi thầy đi lấy phao ...” – tôi ráo riết chạy đi tìm.

Sau khi mang một cái phao to tướng được bơm đầy hơi về, tôi đặt xuống nước rồi kêu:

__ “Em lại đây ngồi lên, thầy giữ phao cho ...”

Vi chần chừ một lát, rồi cũng lại gần cái phao ...

__ ”Aaaaaaaaaaaaa

Cơn đau thấu tim truyền lên não từ chỗ hông bị em nhéo ...

__ “Lần sau mà còn trọc em nữa thì biết tay ...” – em hăm he nói rồi ngồi lên phao.

Ngó xuống chỗ bị nhéo thì hơi ôi, nó sưng tấy cả lên, loáng thoáng thấy được cả gân máu, hic, hic ...

Tôi giữ chắc phao rồi dần đẩy ra xa hơn, đến gần tụi Tuấn Khanh đang chơi ngoài đó.

Cả bọn cùng nhau chơi đùa, nghịch nước, chơi bóng cùng nhau thật vui vẻ và hết mình ...

... ..

__ “Vào thôi mấy bạn, trưa rồi, lên ăn rồi nghỉ ngơi một tí đi ...” – Ngọc Anh nói với cả đám.

__ “Uhm, về thôi tụi mày, tao cũng đói lắm rồi ...” – thằng Khanh phụ họa theo, moạ, đại gái đến thế là cùng.

Thế là Khanh đẩy phao của Ngọc Anh, thằng Tuấn theo sau, 3 đứa nó dần vào bờ.

Còn tôi vẫn bất động ko chịu vào bờ ...

Vi ngồi trên phao, khó hiểu nhìn tôi ...

23. Chương 23

__ “Vào bờ đi thầy ...” – Vi lay lay cánh tay của tôi.

Tôi ngó lơ xung quanh, ko trả lời ...

__ “Thầy, em đói, cho em vào bờ đi ...” – Vi tiếp tục lay lay tay tôi, năn nỉ nói.

Tôi vẫn nhìn trời, nhìn mây, chả thèm để ý.

__ “Thầy vẫn còn giận vụ hồi nãy hả ??” – Vi nơm nớp nói nhỏ.

__ “Ồ, đúng rồi đó, ai đó nhéo tôi bầm cả một bên hông, như vậy tối sao nằm ngủ ngon được đây, tôi cũng chỉ vì muốn giúp ai đó xuống tắm cho nó mát mẻ, sáng khoái, thế là làm ơn mắc oán. Tuyên bố ... đổi” – tôi nói vắn vơ vu vơ.

__ “Ack ...” – Vi chỉ đỏ mặt rồi cúi đầu.

__ “Em xin lỗi ...” – em lí nhí nói nhỏ.

__ “Xin lỗi chỉ bồi thường mặt tinh thần thôi, phải bồi thường về mặt vật chất nữa ...” – tôi âm hiểm nói.

__ “Thầy muốn em bồi thường thế nào đây ?”- Vi đề phòng nhìn tôi.

Tôi đưa mặt lại gần, lấy ngón tay chỉ chỉ vào má ...

Vi có vẻ hiểu ý tôi, nên thụt thò xấu hổ ...

Tôi vẫn chờ, chờ và chờ, em thì phân vân cả một lúc ...

Cuối cùng em cũng đưa môi lại gần, mắt hơi nhắm lại, định hôn nhẹ vào má tôi ...

Nhưng tôi me me lúc môi em sắp chạm vào má, bất ngờ quay miệng về phía đó và rồi cái gì đến cũng đến ...

... Chụt ...

Một từ thôi: phê !!!!!

Có vẻ thấy khác thường, Vi mở mắt ra, rồi thấy được cảnh tượng 2 đứa môi kề môi, miệng kề miệng ...

Mắt Vi ánh lên vẻ bất ngờ, sững sờ vài giây, sau đó em thụt đầu lại, cả người run rẩy mất thăng bằng, xém tí nữa té từ trên phao xuống biển, hên là tôi giữ chặt phao.

Em đỏ mặt , tay sờ sờ môi, sau đó khóc ...

__ “Hức hức ... ”

Bỏ mẹ rồi, tôi ko ngờ em phản ứng gắt gao đến vậy ...

__ “Đừng khóc, đừng khóc nữa, cho thầy xin lỗi, đừng khóc nữa mà ...” – tôi ra sức dỗ dành.

__ “Hức, huhuhu, oà oà ... oa ” – em còn khóc to hơn.

Lúc này tôi hoảng thật rồi, ko biết làm sao để cho em hết khóc.

__ “Thôi, thầy đẩy phao vào bờ, đừng khóc nữa mà, thầy xin lỗi ...” – tôi thành thật nói.

Đẩy phao lên bờ rồi, em vẫn khóc từng cơn, mắt em đỏ lôm, tay em dụi dụi khoé mắt ươn ướt ...

__ “Moá ơi, đừng khóc nữa em ơi ... thầy, thầy biết sợ rồi, lần sau ko thế nữa đâu, thầy hứa ...”- tôi hối hận.

Em vẫn ko dừng khóc, lúc đến túp dù của nhóm, cả đám nhìn Vi mắt đỏ lè, nước mắt nước mũi tùm lum, đều nhìn về phía tôi với ánh mắt bất thiện.

— “Sao vậy Vi, đừng khóc nữa, vào đây ăn với mình, đồ ăn ngon lắm đó ...” – Ngọc Anh tiến lên trước vỗ về Vi, sau đó kéo tay Vi lại chỗ ngồi.

Anh Vũ mặt sất nhìn tôi, sau đó quay sang hỏi Vi:

— “Sao em khóc vậy, có chuyện gì, hay đứa nào làm em khóc, nói anh nghe ...”

Tôi tái mét cả mặt, lạnh sống lưng, số phận của tôi lúc này tùy thuộc vào câu trả lời của Vi ...

Lúc này Vi mới dừng khóc, ngược lên nhìn tôi một cái, sau đó nói:

— “Ko có gì, con cua kẹp em đau quá nên ...” – Vi thấp thỏm nói.

Ồi, cảm ơn em, trò của thầy, trò vừa cứu mạng thầy a ... Nghe được câu trả lời, tôi biết là Vi đã tha cho tôi.

— “Đâu, bạn bị kẹp chỗ nào, đưa mình sơ cứu cho, ko thì nhiễm trùng mất ...” – Ngọc Anh lo lắng nói.

— “Ack ... à à ... ko sao đâu, vết thương nhẹ thôi, ko có gì đáng lo đâu, xin lỗi vì làm phiền mọi người, mọi người cứ tiếp tục dùng bữa đi...” – Vi đỏ mặt nói, chắc có lẽ lại nhớ lại cái khoảnh khắc ấy giữa 2 đứa ngoài biển.

— “Ko dc, bạn đưa vết thương ình xem qua thử đã, đừng chủ quan thế ...” – Ngọc Anh cố chấp.

— “Đúng rồi đó Vi, cậu đưa ra cho Anh coi đi. ..” – thằng Khanh hòa theo.

Moà mày, thằng choá, mày định giết tao à ...

— “Thôi, mấy em ăn trưa đi ...” – anh Vũ có vẻ hiểu ý, biết là Vi muốn giấu tội cho tôi, nên ko làm khó Vi nữa. Sau đó nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh cáo sâu sắc ...

Ngồi xuống ăn trưa, thi thoảng tôi lại nhìn Vi bằng ánh mắt hối lỗi và biết ơn, em lâu lâu cũng có liếc về phía tôi, thấy tôi nhìn thì lại đỏ mặt xấu hổ quay đi, ko dám nhìn thẳng.

Nghỉ trưa khoảng 1-2 tiếng, anh Vũ lại dặn dò:

— “Nhớ là 4h chúng ta về khách sạn, các em tranh thủ chơi cho đúng thời gian.”

— ” Ok anh” – cả đám nói.

Vi có vẻ ko để ý đến tôi nữa, đi ra ngoài, tôi cũng mon men lại gần định làm lành với em ...

24. Chương 24

— “Hi” – lại gần, tôi nhe răng cười lấy lòng, tỏ vẻ dễ thương.

Vi liếc một cái rồi chả thèm để ý, ngó lơ chỗ khác.

— “Tha lỗi cho thầy đi mà ... ” – tôi nhè nhẹ nói nhỏ.

Vi chẳng phản ứng, vẫn ngó lơ xung quanh.

Moá, giận dai vãi ... Hun có 1 cái mà làm quá thể ta ...

— “Meo ... meo ... chị Vi tha lỗi cho em ... meo meo ...” – tôi chu chu cái môi giả tiếng mèo, 2 mắt ngân ngấn nước, làm bộ mặt đáng thương.

— “Ack ... ” – Vi chịu ko nổi, hắt xì một cái rồi cười khúc khích.

— “Thầy ... thầy... đang làm cái quái quỷ gì thế này, hừ, đi ra chỗ khác cho tôi ... ” – Vi vừa cười vừa hờn dỗi nói.

— “Đừng đuổi em mà, em hứa sẽ ngoan ngoãn, ko táy máy tay chân nữa đâu ... meo ... tha cho em ... meo meo ...” - thấy cách này có vẻ hiệu quả nên tôi áp dụng tiếp.

— “Hắt xì Khắc khắc, sắc sắc ... đừng làm thế nữa, mắc cười quá ...”- Vi cười sành sắc.

— “Tha lỗi cho em nha ...” – tôi chớp chớp mắt tội nghiệp nói.

— “Rồi, tha cho thầy, đừng làm cái bộ mặt thế nữa, em chịu ko nổi ...” – em lấy tay che miệng, cười mỉm rồi nói.

Yeah, được tha tội rồi, mệt quá, khuyên các bác đừng có mà chọc cho con gái giận, tụi nó một khi mà giận thì khó mà dỗ dành lắm ...

“Hồi sáng giận thầy lắm hả ??” – tôi hỏi.

— “Em ... thật ra em ko giận ...” – Vi thú thật với tôi.

— “Sắc, thế sao em khóc dữ dội vậy, hại anh mém chết ...” – tôi trợn mắt nói.

— ” Em ... em uất ức ... nên khóc để phát tiết ...”

— “Ưc chuyện gì ??”- tôi khó hiểu.

— “Cái đó ... cái đó ... là nụ hôn đầu của em ... ” – Vi cúi gầm mặt xấu hổ lí nhí nói.

Tôi sướng rơn trong người, thì ra mình là thằng con trai đầu tiên hôn em nó.

— “Huhuhu ... cái đó ... cũng là nụ hôn đầu của thầy luôn đó ... huhu ” – tôi vô sỉ nói.

— “Con trai khác con gái ... ” – em đáp trả.

— “Thôi được, dù gì cũng đã hôn hít hết rồi, trò đừng lo, thầy sẽ chịu trách nhiệm nuôi tròn cả đời ...” – tôi phát thệ.

... bộp ... bộp ...

— “Aaaaaaaa...” – chân tôi lại dấy lên cơn đau nhức dữ dội, lần này em đạp ko phải 1 bên chân mà cả 2 bên luôn, thế là nổi đau nhân đôi.

Sau khi trút giận lên chân tôi, Vi lại đi ra chỗ khác ...

Tôi thì chạy theo sau, đi lên cặp kè cùng em ...

2 đứa ko nói gì, cứ đi dạo quanh bãi biển, hưởng thụ không khí mát mẻ và sự yên tĩnh bình lặng ...

Em đi đâu, tôi theo đó, hết ra biển lượm vỏ sò, bắt cá, rồi lên bờ đắp cát, em cứ chuyên tâm làm, tôi cũng bắt chước theo em ...

Chơi chán rồi, em lại đi lảng vảng xa hơn, xung quanh là vô số đồi cát nhấp nhô, phân biệt cái cao cái thấp. Em cứ đi, đi đến lúc thấy một cái đồi cát cao, có thể nói là cao nhất rồi leo lên đó.

Chả hiểu em đang định làm cái gì, tôi cũng chỉ theo sau ...

Lên trên đồi thì thấy em đang ngồi hướng ra biển, ánh mắt xa xăm ...

Thấy em có vẻ khác thường, tôi ko dám hỏi, sợ em giận ...

Tôi chỉ đứng phía sau, coi xem mình đã đi xa đến đâu, còn nhìn được đường về chỗ của cả nhóm ko ...

... ..

— “Trò, gần 4h rồi, chúng ta về thôi ...” – ước chừng thời gian, tôi gọi em.

Em vẫn ngồi đó một lúc, sau đó mới đành đứng lên, luyến tiếc vài giây rồi theo tôi về.

Về đến túp dù, cả đám đi tắm nước sạch, sau đó thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến khách sạn gần đó.

Đến khách sạn, anh Vũ lại lễ tân làm thủ tục. Được một lúc thì quay lại nói với cả nhóm:

— “Chúng ta thuê 3 phòng, mỗi phòng 2 người. Các em tự bắt cặp với nhau đi ...”

— “Nam nữ chung phòng được ko anh ?” – tôi vừa nói vừa nhìn bé Vi.

Bé Vi đỏ mặt cúi đầu luôn ...

__ ” Minh và Vi chung phòng rồi ...” – Ngọc Anh hừ một cái rồi nói.

__ “Đương nhiên là nữ chung với nữ rồi, còn 4 nam thì ...” – anh Vũ nói rồi mắt đầy thâm ý nhìn tôi.

__ “Anh và Gum một phòng, Tuấn Khanh một phòng. Vậy đi ...”

__ “Ack ...” – tiêu mình rồi, đêm nay có lẽ là một đêm dài ...

Tôi lủi thủi cúi đầu theo anh Vũ lên phòng ...

Vì đi chung là một nhóm nên anh Vũ thuê 3 phòng nằm sát nhau để có gì tiện bề liên lạc ...

Sau khi mang đồ vào phòng, tôi chạy qua phòng thằng Tuấn Khanh chơi, moa, chứ ở trong phòng đối mặt với anh Vũ chịu ko nổi...

Chờng 2 tiếng sau, anh Vũ gọi cả đám chuẩn bị đi ăn tối ...

Chúng tôi đi bộ dạo phố, 2 bạn nữ thì thấy lề đường có bán gì đẹp là bu lại coi, tụi con trai đành đứng chờ . Các bác đã từng dắt bạn gái đi shopping bao giờ chưa, thử 1 lần đi, cách đến già luôn, vừa xách đồ leo đèo theo sau, vừa đứng đợi bé nó chọn mẫu mã, kiểu dáng ... trời ơi, sau này các bác mới hiểu đc ... huhuhu

Chọn được một nhà hàng, chúng tôi dùng bữa tối ...

Sau khi ăn uống xong xuôi, tiếp tục đi lòng vòng xung quanh đến 10h tối, cả nhóm về khách sạn, chuẩn bị đi ngủ ...

Có lẽ ngày hôm nay chơi bởi nhiều nên khi đặt lưng xuống giường là tôi vào giấc ngủ luôn ...

Màn đêm trôi qua thật lặng lẽ và yên tĩnh ...

... Rầm rầm ... rầm ...

Một âm thanh lớn bất ngờ vang lên làm tôi tỉnh giấc ...

__ “Anh Vũ, anh Vũ ơi ...”

25. Chương 25

Có ai đó đang đập cửa phòng rồi ra sức gọi anh Vũ, nghe giọng thì có vẻ là Ngọc Anh.

Moá nó, kiểm lúc nào ko kiểm, chọn ngay cái lúc đang trong cơn ngủ say ...

Liếc nhìn cái đồng hồ thì lúc này là 4h30 sáng ...

Haaaa ... Hàaaaaaa ... Tôi ngoáp một cái.

__ “Có chuyện gì ko em ???” – anh Vũ chồm người dậy, ra mở cửa.

__ “Vi, Vi ... nó ko có ở trong phòng nữa anh ơi, lúc em tỉnh dậy thì thấy bên cạnh ko có ai, vội vã tìm trong nhà vệ sinh cũng ko có, ra ngoài hành lang khách sạn kiểm cũng ko thấy, em lo quá anh à ...” – Ngọc Anh dồn dập nói.

__ “Cái gì ...???” – cả anh Vũ và tôi cùng đồng thanh hét lên.

__ “Anh hỏi quây tiếp tân, đúng là có thấy một bé gái vừa ra ngoài, nhưng hỏi thêm thì họ ko biết cô bé ấy đi đâu ?” – anh Vũ vừa vò đầu vừa nói với cả đám.

Cả bọn đều lo lắng, bầu không khí trở nên im ắng và căng thẳng ...

__ “Trời ơi, nó đi đâu vào cái giờ này thế này. Sao ko nói với ai tiếng nào hết ???” – anh Vũ dậm dậm vào trán, nhăn mặt nói.

— “Thôi, chúng ta chia nhau ra tìm đi, chắc Vi chưa đi xa lắm. Chúng ta 5 người chia ra 5 hướng tìm cho nhanh, hẹn 5h gặp lại ở cửa khách sạn.” – Ngọc Anh bình tĩnh nói với cả đám.

— “Uh, chúng ta làm theo Anh đi. Mọi người nhớ cẩn thận !!!” – anh Vũ chốt lại rồi vội vã mở đường ra ngoài trước.

Khanh, Tuấn, Anh cũng chia ra đi tìm Vi, tôi cũng chọn 1 hướng mà tìm. Nhưng tất cả như vô vọng, sau 10ph tìm tòi khắp các ngã đường, tôi ko hề thấy bóng dáng xinh xắn đó. Tôi dừng lại, tôi biết tìm kiểu này sẽ chẳng bao giờ tìm được, tôi ráng suy nghĩ trong đầu, nơi nào, nơi nào mà Vi có thể đến, nguyên ngày hôm qua, Vi có để ý nơi nào ko, Vi có biểu hiện khác thường lúc nào, ở đâu ...

Suy nghĩ nát cả óc, tôi mới chợt nhớ đến cái đồi cát hồi chiều. Có thể là nơi này lắm, ko còn cách nào khác, tôi đành đi ra bãi biển, cố gắng nhớ lại vị trí cái đồi cát rồi đến đó.

Trời vẫn còn hơi tối, ánh sáng mờ mờ gần đó cũng giúp tôi phần nào mò mẫm được đến cái đồi cát. Không khí sương sớm se lạnh, tiếng sóng biển vỗ rì rào âm ỉ nhưng mạnh mẽ như có thể nghiền nát mọi thứ, cùng với sự yên tĩnh quanh đây càng làm cho tôi lạnh sống lưng và lo lắng cho Vi.

Và tôi chợt thờ phào một hơi thật dài khi loáng thoáng thấy được một bóng hình nhỏ nhắn đang ngồi trên cái đồi cát đó. Ngồi trên đó, cái bóng không động đậy, dường như hoà quyện vào không gian bóng tối xung quanh, càng làm tăng thêm sự đáng sợ và rợn tóc gáy. Nếu mà ko phải quá quen thuộc với Vi, tôi đã nghĩ đó là ... ma. Nhưng khi nhìn thấy, trái tim tôi mách bảo rằng, đó là Vi, chính là trò ấy.

Tôi thắc mắc, trời sáng chưa tỏ, lần mò một mình ra tận đây, tôi là một thằng con trai mà cũng còn không dám, nói chi một đứa con gái như trò ấy. Tôi ko nghĩ rằng trong Vi lại có một tính cách độc lập, mạnh mẽ và ... gan dạ đến vậy ...

Leo lên đồi, tôi đứng sau lưng trò, trò ấy vẫn ko nhận ra có người đang sau lưng, vẫn rất chăm chú nhìn xa xăm ra biển phía xa, nơi chân trời vẫn còn đang chìm trong màn đêm tăm tối.

— “Sao trò lại ra đây ...” – tôi nói trầm.

Vi chợt rung mình một cái, sau đó quay mặt lại ... nhìn thấy tôi, mặt em ấy thoáng lên sự bất ngờ, chắc ko nghĩ rằng tôi lại có thể tìm được ra đây.

— “Sao trò lại ra đây ...” – hạ mắt xuống nhìn em, tôi to tiếng hơn, nói như đang trách em.

— “Em ... xin lỗi, em chỉ định ra đây một lát rồi về. ” – Vi nơm nớp nói.

Tôi chỉ nắm chặt tay, không nói gì. Tôi rất bực, cực kì tức giận, chính cái suy nghĩ ngây thơ đó của em đã khiến cho cả đám lo lắng, chạy đi tìm em ráo riết, mà em lại không nghĩ đến hậu quả, chỉ muốn làm theo ý mình.

Tôi lặng im, không nói một lời nào cả, chỉ nhìn em trách móc, có lẽ em ko thể cảm nhận được cái ánh mắt đó của tôi vì xung quanh đủ tối để che khuất đi tầm nhìn. Tôi đến gần em rồi ngồi xuống kế bên, vẫn không nói một câu một chữ.

— “Thầy... em xin lỗi, thật là em chỉ định ra ngoài một lát rồi về ngay, em không muốn làm hư giấc của mọi người.” – có vẻ nhận thấy được suy nghĩ của tôi, Vi hối hận nói.

Tôi lặng im, ko nói lời nào ... Bầu không khí ngột ngạt ấy kéo dài khoảng 4-5 phút, tôi thở dài trong lòng, chợt vòng tay qua vai em, ôm em sát lại bên người một cách đột ngột và mạnh mẽ, tôi đặt cằm lên đỉnh đầu của em, hít mùi hương tóc em thật sâu rồi nói chất vấn:

— “Trò có biết mọi người lo cho trò đến mức độ nào không ? ”

— “Em ... ” – tôi có thể cảm nhận sự hối hận trong lời nói của em.

— “Nhưng riêng thầy, ko chỉ lo lắng ... mà còn xuất hiện cái cảm giác khác ... cái cảm giác ... sợ, sợ hãi, sợ em bị bắt cóc, sợ em định làm gì đại đột, sợ em ... em ra đi mãi mãi, không quay lại ...” – tôi liên miên nói.

— “Em ... em ” – Vi có vẻ sắp khóc nên vừa nấc vừa nói.

— “Trò ơi, lần sau đừng làm vậy nữa. Trò có biết rằng, trò làm vậy là rất nguy hiểm không, trò rất quan trọng trong lòng mọi người, nếu có chuyện gì xảy ra ... thì thầy cũng không biết hậu quả nó thế nào nữa ... Thầy ... ko dám nghĩ tiếp ...” – tôi như nói ra những gì trong lòng mình, càng nói tôi càng ôm chặt em, như sợ em lại một lần nữa biến mất.

... Hức ... hức ... hức ...

Em oà khóc, đôi tay em từ lúc nào đã ôm chầm lấy thân tôi. Tôi cũng ôm chặt lấy em, hai thân thể như dính chặt vào nhau. Tiếng khóc của em vang lên hoà cùng tiếng gió, tiếng sóng, cả 2 đứa đều ko nói gì. Em khóc đến nỗi ướt đầm cả áo của tôi, nhưng tôi vẫn không buông em ra.

Sau một hồi nước mắt nước mũi tèm nhem, em có vẻ mệt quá nên không khóc to nữa, chỉ còn thút thít, khóc nấc từng cơn xen lẫn tiếng thở hổn hển. Em vẫn khư khư ôm chặt tôi, dường như ko muốn thả tay.

— “Người thầy cũng ấm như anh ấy vậy ...” – em bắt chợt thì thầm.

— “Hả ...” – tôi chợt sững người, cúi xuống nhìn em.

Đôi mắt em khép hờ, khuôn mặt ướt đầm nước mắt, trên đó đang thấm đượm nét yên bình và tận hưởng.

— “Hồi còn nhỏ, mỗi khi ra biển, em và anh trai thường cùng nhau ngắm bình minh, y hệt chúng ta hiện giờ ...” - em như đang đắm chìm trong những kí ức đẹp để thuở ấy.

Em ôm chặt tôi hơn, như ko muốn để vụt mất người anh trai mà em đã từng cùng có những phút giây đẹp và khó quên, cũng có thể em ko muốn tôi rời bỏ em, tôi hay là anh trai, anh trai hay là tôi, điều này chắc có lẽ chỉ có Vi mới biết được.

— “Thầy sẽ không rời xa em đâu, thầy hứa, sẽ mãi không ... chuyện đó sẽ ko bao giờ xảy ra...” – tôi ôm em thật chặt vào trong lòng, tôi có thể cảm nhận được từng hơi thở ấm áp, từng nhịp đập từ trái tim em, thật đều, thật đều, như đang hoà cùng nhịp đập từ trái tim tôi.

Bắt chợt từ phía chân trời xa xăm, từng tia sáng lẻ loi dần xua đi không gian tăm tối, mặt trời dần lộ dạng, bình minh dần xuất hiện.

Em quay đầu về hướng chân trời, cảm thấy đôi tay em dưới thân tôi dần buông lỏng, tôi cũng hiểu ý và thôi không ôm em nữa. Em chồm người dậy rồi ngắm nhìn say sưa cái hình ảnh đó, hình ảnh từng tia nắng đầu tiên đang lộ dạng, cái khoảnh khắc đẹp nhất của một ngày.

Tôi cũng như bị hút hồn, hình ảnh bình minh trên biển tôi cũng đã từng nghe nói qua, nhưng ko ngờ, nó lại đẹp đến thế và ... thanh khiết đến thế. Đúng vậy, hình ảnh này ko thể nào xuất hiện ở thành phố, đô thị. Cái không khí trong lành, se lạnh, thoáng thoáng xung quanh, từng tia nắng sớm ban mai mang theo chút ấm áp lan toả đến. Tôi quay qua nhìn Vi thì thấy em vẫn đang say sưa, hoà quyện vào từng tia nắng sáng sớm. Em lúc này đẹp tựa như một thiên thần, từng tia nắng phản chiếu trên khuôn mặt trắng nõn càng làm cho vẻ đẹp của em thêm long lanh, rực rỡ.

Ngày hôm nay có 2 khoảnh khắc mà tôi không thể nào quên được ả đến tận bây giờ, một là bình minh sáng sớm trên biển, hai là ... vẻ xinh đẹp lộng lẫy, trong trắng của Vi ngay tại thời điểm đó.

Được một hồi lâu, Vi có vẻ tỉnh thần lại, mới quay qua nhìn lại tôi. Thấy tôi đang nhìn em như mất hồn, em chợt giật mình rồi sau đó đỏ mặt, càng tôn lên vẻ kiều diễm và ngượng ngịu của một người thiếu nữ dịu dàng và đơn thuần. Tôi đưa mặt lại gần em, tôi như chỉ làm theo bản năng, ko hề có suy nghĩ gì cả. Thấy tôi lại quá gần, Vi có vẻ ngượng ngùng thụt lại một chút, nhưng tôi lại dần tiến tới, Vi cũng không lùi nữa mà chỉ đỏ mặt, nhắm tịt mắt lại, tôi nhẹ đưa môi mình chạm vào môi Vi...

Kéo dài được khoảng 3s, đôi tay tôi luồn xuống eo và lưng rồi ôm nhẹ lấy em, Vi vùng vẫy như con cừu non chỉ biết kháng cự trong sự bất lực, đôi môi tôi nhẹ tách môi em ra rồi đưa lưỡi mình vào trong một cách gượng gạo ...

Lưỡi tôi như khám phá hết mọi thứ trong miệng của Vi, mọi góc ngách, từng kẽ răng, sau đó ngo ngoáy cùng lưỡi của Vi. Ban đầu em như né tránh, về sau cũng điều khiển lưỡi của mình hoà quyện lại như đáp trả, tôi hôn em một cách say đắm, như hút hết sự ngọt ngào từ đôi môi của em, hai đứa si mê chìm đắm

trong khung cảnh bình minh. Một cảnh tượng mà có lẽ, cả 2 đứa sẽ nhớ mãi, khắc ghi mãi trong lòng như một kỉ niệm đẹp đẽ nhất.

* * *

26. Chương 26

Mùa hè trôi qua một cách nhanh chóng, năm học mới sắp bắt đầu. Tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho cuộc chiến lớp 12, năm học cuối cấp 3, cũng là năm học quan trọng nhất của mỗi một người học sinh. Giữa tôi và Vi, mặc dù không nói ra nhưng có lẽ cả 2 đều cảm nhận được tình cảm của nhau.

— “Gum, hôm nay con không đến trường hả ???” – tiếng la hét đột ngột vang lên làm tôi choàng tỉnh giấc nồng.

— “Hôm nay có lên trường ko nhi ???” – tôi lục lọi trong cái trí nhớ hay quên trước lơ sau.

— “A, chết mịa, hôm nay bắt đầu giáo dục quốc phòng ... ” – tôi như hoảng hồn, liếc nhìn cái đồng hồ thì càng giật bắn người cả lên “Éc, trễ 20ph rồi ...”

Thông thường, năm nào cũng vậy, trường tôi trước khi làm lễ khai giảng, sẽ dành 1 tuần để giáo dục quốc phòng cho học sinh. Không biết các trường khác có vụ này ko, chứ hồi đó học cấp 3, năm nào cũng phải học cái nì. Lớp 10 thì học băng bó, sơ cứu vết thương, lớp 11 thì lăn bò trườn lết, lớp 12 thì học cách ngắm bắn, cầm và lắp ráp súng AK. Cái này tụi con gái sợ lắm, cây súng nhiều lúc con trai cầm cũng không tiện, nói chi các bạn nữ, toàn là đến nũng nịu với giáo viên phụ trách mà cầu điểm...

Sửa soạn một cách nhanh chóng và cẩu thả, tôi phi như tên bắn trên con martin.

Trời đang mưa to nữa mới đau ... Đừng có đuổi tận giết tuyệt như thế chứ ... ông trời ơi ... Ngoài đường gần như chìm trong ngập lụt, nhưng mà điều đó không hề cản được bước chân tôi, một người nam nhi đỉnh thiên lập địa, chống chọi và đương đầu với hoàn cảnh khắc nghiệt. Đó cũng chính là khuyết điểm lớn nhất ở tôi, mãi mà ko thể sửa được.

Khi đi ngang qua cổng chính của trường, tôi thấy có một bạn học cũng đang tất bật chạy. Haizzz, cũng có người đi trễ giống mình, tôi như được an ủi phần nào.

Bỗng nhiên, do đường trơn trượt quá hay sao, bạn học kia bị trượt ngã ngay cái vũng nước, cái áo mưa bị văng ra ngoài, nước bắn lên tung toé.

Có lẽ do đồng bệnh tương liên, tôi cũng mặc kệ ngoài trời lúc này mưa to gió lớn, đạp xe lại gần bạn ấy và xuống xe hỏi thăm tình hình rồi giúp đỡ.

Lại gần nhìn kĩ thì mới phát hiện, thì ra đây là con gái, quần áo thì ướt đẫm vì nước mưa.

— “Có sao ko bạn ...” – tôi nhẹ nhàng hỏi.

... no reply ...

Tôi lấy áo mưa của mình che tạm cho bạn ấy, bạn ấy đang cắn chặt hai hàm răng lại, có vẻ đang ráng chịu đau sau cú ngã, nghe thấy có tiếng người nên ngước lên nhìn tôi.

Khúc này thông thường trong phim, hay có lẽ ở các truyện tình cảm khác, sẽ có tình tiết sét đánh trên bầu trời, nhưng đời ko như mơ các bác ạ, chả có lấy một tia sét, chỉ có hàng triệu giọt nước từ trên trời rơi xuống lộp bộp như muốn đánh nát mọi thứ trên cơ thể tôi ... huhuhu ...

Mái tóc ngắn chưa đựng gáy, đằng trước để mái ngó che hết cả vầng trán, tóc 2 bên cũng che gần hết cả hai má, cái kính cận thì to tròn đang méo lệch, khuôn mặt đang lấm lem vì bùn đất, tôi không thể nhìn rõ được khuôn mặt, đại khái tổng quan là vậy.

Bạn nữ ấy thẫn thờ nhìn tôi được một lúc thì sực tỉnh lại, sau đó vội cầm cái áo mưa của mình rồi đứng lên.

— “Cám ơn anh ...” – cô bé cúi cúi đầu xuống, cất tiếng nói trong trẻo, gượng gạo.

Sau đó lại tiếp tục chạy vào cổng với những bước chân khập khễnh.

Tôi dõi theo, đợi khi bóng em ấy khuất rồi thì mới đạp xe vòng qua cổng phụ của trường, gửi xe rồi vào địa điểm tập trung của lớp.

... ..

— “Ồ anh này, anh bị 0 điểm...” – giáo viên quốc phòng nghiêm khắc nói với tôi.

— “Ủa thầy, em ráp súng trước thời gian qui định luôn mà, sao bị 0 ạ ...” – tôi cay cú nói.

— “Cậu ráp súng rất nhanh và chính xác, nhưng cái chốt an toàn sao không gạt, như vậy súng rất dễ bị cướp cò, gây nguy hiểm cho người xung quanh ...”

— “Ack ...” – tôi ko còn biện hộ được luôn, quên mất vụ cái chốt này.

— “Cho em thêm 1 cơ hội đi thầy, chứ 0 điểm chắc em ... chết mất ...” – tôi năn nỉ, thậm oẹ trong lòng, ko giống mình thường ngày chút nào, lại đi nũng nịu thầy cô cho điểm, oẹ, oẹ.

— “Rồi, cho cậu làm lại, nhưng lần này mức điểm cao nhất chỉ còn 6 thôi ...”

— “Dạ, cám ơn thầy ...” – tuy bị thiệt thòi nhưng còn đỡ hơn con trứng ngỗng.

... ..

... Rằm ...

— “Yeah, ghi điểm nhé ...” – tôi la lên một cách hưng phấn.

— “Gum, chuẩn bị phòng thủ đi, đội tụi nó sắp phát bóng kìa ...” – tiếng thằng Khanh truyền đến.

Trong những ngày học giáo dục quốc phòng, thì vào giờ giải lao, tụi tôi thường hay tụ tập lại với nhau chơi bóng chuyền. Hồi đó, thể thao bóng chuyền, bóng rổ có sức hút mạnh mẽ trong giới học sinh, sinh viên, nhiều trường còn lấy 2 môn này làm môn ngoại khoá, có khi còn đưa hẳn vào chương trình học chính của môn thể dục. Tuy nhiên, bóng chuyền thì có vẻ được ưa chuộng hơn cả, nhất là đối với các bạn nữ, vì quả bóng rổ thì vừa to vừa nặng, đòi hỏi một chút sức mạnh khi ném ghi điểm, nhất là mấy cú 3 điểm, còn quả bóng chuyền thì vừa nhẹ, vừa nhỏ, phù hợp với con gái hơn, nhưng nói vậy không có nghĩa số lượng nam giới chơi bóng chuyền ít, ngược lại nhiều là đằng khác, riêng tôi thì bóng rổ bóng chuyền cái nào cũng chơi tốt.

Mà nói cũng đúng, trường tôi, mấy bạn nữ mà trong đội tuyển bóng chuyền thì nhìn người nuốt lăm. Vì chơi thể thao nhiều nên đùi dài thon chắc, eo gọn nhỏ, thịt trên cơ thể thì chỗ nào cũng đàn hồi tốt, nói chung là ngon, nhìn mà chảy cả nước dãi.

Nói đến đây thôi, tôi phải lo phản bóng của đội bạn đây ...

... Rằm ...

— “Ấy dis mịa, phát bóng hiểm thế ...”

— “Đỡ, đỡ nào ...”

— “Rồi, tăng banh cho tao ...”

... Rằm ...

Một cú đánh như trời giáng, có thể nói là cú đánh hoàn hảo trừ một việc là đi sai mục tiêu, có lẽ do đánh mạnh quá mà nó bay hơi cao, văng ra khỏi khu vực ghi điểm, rồi tìm đến một bạn nữ đang đi ngang qua gần đó

...

27. Chương 27

... Bốp ...

... ..

Trận đấu dường như dừng lại , mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bạn nữ ...

— “Ê, banh trúng mặt người ta rồi kìa ...”

— “Thôi, tao không biết đâu à nha, ai đánh quả đó thì ra xin lỗi đi ...”

— “Gum, mày đánh bóng, mày ra coi thể nào đi ... ”

Cả lũ đều đồng tình với nhau, dồn hết tội lỗi lên trên đầu tôi, đặt mớ tội mày, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia là thế này đây hả ????

Tôi cũng hơi sợ, thấy bạn nữ kia đang ôm mặt nửa nằm nửa ngồi trên đất, quả này tôi cũng dùng nhiều lực đánh bóng lắm, không biết có bị giám thị sờ gáy không đây ...

Lại gần xem tình hình thế nào, thì thấy có cặp mắt kính gần đó, đã bể tròng và méo cả gọng, bạn nữ thì còn đang dùng tay mò mẫm dưới đất, có lẽ là tìm cái cặp kính ...

— “Bạn ơi, ỉnh xin lỗi, hồi nãy mình lỡ tay, mắt kính của bạn nè ...”

Cầm cái mắt kính lên, tôi nói nhỏ, bày tỏ sự hối hận của bản thân.

— “À, ko sao đâu” – bạn nữ kia ngược mặt lên nhìn tôi, rồi cười cười nhân hậu.

— “Á ... Bạn đây là ... nhớ mình không, bữa trời mưa mình đến đỡ bạn nè, trước cổng trường đó ...” – nhìn thấy mái tóc quen quen, khuôn mặt cũng na ná, tôi sực nhớ đến hình ảnh cô bé lọ lem lúc đó.

Con bé cũng hơi bất ngờ, đưa mắt lại gần tôi nhìn nhìn, được một hồi thì em nó gật gật đầu rồi nói lí nhí:

— “Em nhớ ra rồi, cảm ơn anh lần đó đã giúp em ...”

— “Ko có gì đâu, thôi, giờ em có sao ko, có cần đến phòng y tế ko ...”

— “Ko... ko sao, em ko sao đâu” – con bé xua tay hoảng hốt từ chối.

Bữa đó do bùn đất nên tôi không tài nào nhìn rõ khuôn mặt cô bé, lần này gặp lại trong tình huống chẳng hay ho gì, tôi mới thấy được, cô bé ... nói sao đây ta ... xấu cũng không đúng ... mà xinh thì chưa biết được vì khuôn mặt bị mái tóc ẩn đi phần nào, do ko có cặp kính che khuất nên cũng phần nào nét hơn, nhìn cô bé như trẻ con ấy, mặt mũi cũng tương đối sắc nét, góc cạnh và tinh tế.

Nhìn kĩ mắt nó thì thấy có một vết bầm to, thế mà nó còn nói không sao

...

— “Đi theo anh ...” – tôi nắm tay nó rồi kéo đi.

— “Ồ ” – giọng con bé vang lên ngượng ngùng, xấu hổ.

...Tại phòng y tế ...

— “Trời, sao lại ra nông nổi này???” – sau khi xem xét vết thương của con bé, cô bác sĩ la lên rồi quay sang nhìn tôi với một ánh mắt trách móc.

— “Em nhìn vết thương kìa, bầm nguyên con mắt trái, trên còn có một đường rách nhỏ, có thể thấy máu, mặt mũi thì bụi bặm, khắp cả mặt còn có vài chỗ bầm tím ... Em đánh bạn ấy hả ??? ” – cô bác sĩ chất vấn tôi.

— “Ack, ko có cô ơi, em lỡ ... đánh bóng văng vào mặt bạn ạ ... ” – tôi gãi gãi đầu.

— “Cô ơi, em ko sao đâu, đừng trách anh ấy nữa ... ” – con bé khều khều tay bác sĩ, rồi nói đỡ cho tôi.

Tôi nhìn em với ánh mắt cảm kích, ôi, nhìn em giờ đây trông y như con panda ấy, nhưng mà tôi ko dám cười một chút nào cả ...

...Ít lâu sau ...

Sau khi được băng bó, rửa vết thương, tôi và cô bé đi ra khỏi phòng y tế.

— “Thật lòng xin lỗi em, anh ko cố ý đâu...” – tôi cảm thấy cần rút quá nên xin lỗi thêm 1 lần nữa.

— “Ko sao đâu anh à ...” – cô bé cười trừ.

Sau đó tôi và cô bé cũng lặng im, ko nói gì...

— “Thôi, anh đi trước ...” – nhìn cô bé, tôi nói.

Đi được khoảng mấy bước thì ...

— “Ừ ơ ... anh ...” – cô bé chợt thốt.

— “Có gì ko em ???” – tôi quay lại khó hiểu nhìn cô bé.

— “... .. Ko ... ko có gì ” – cô bé có vẻ chần chừ, sau đó lắc đầu nói.

Tôi hơi lạ với thái độ của cô bé, nhưng cũng quay lưng rồi tiếp bước ...

28. Chương 28

— “Oap oa ... aaaaa”

— “Sao ngáp nhiều vậy, tối qua thức đêm hả ??” – Vân hỏi tôi.

— “Uh, tối qua thức hơi khuya coi tivi, sáng mén đi trễ, hên là mẹ mình kêu dậy kịp ...” – tôi trả lời.

— “Cậu là chuyên gia đi trễ của lớp, tuần nào ko trễ 2 3 ngày thì không chịu được, cô chủ nhiệm cứ giờ sinh hoạt nào cũng gọi lên biểu dương trước toàn lớp, hihihi ...” – Vân cười nói.

— “Mình quen rồi, cứ ngày quan trọng là ngủ quên luôn, ko sửa được.”

— “Uh, ngày đầu tiên của năm học mà đi trễ thì cũng hết nói nổi với ông rồi ...” – Vân trêu.

... ..

— “Gum này, cậu có bạn gái chưa ???” – Vân đột nhiên hỏi tôi.

Tôi quay qua nhìn Vân đầy ngạc nhiên, 2 mắt nheo nheo lại.

— “Sao kì vậy ta, tự nhiên hỏi tui câu này ...”

— “Ừ thì bạn bè lâu lâu hỏi thăm tình trạng quan hệ thôi, đừng có hiểu lầm ý tui à nha ” – Vân tỉnh bơ nói với tôi.

— “Uh, vậy mà tui cứ tưởng ... Bà đang làm tôi sợ đấy ...” – tôi hơi nổi da gà.

— “Hừ, tui có bạn trai rồi, tưởng bỏ vừa thôi ...” – Vân dối.

— “Á à, ai thế, nói nghe coi ...” – tôi hỏi nhỏ.

... Reng ... reng ...

— “Ra chơi rồi, thôi tui đi đây...” – như có cố né tránh, Vân nói nhanh rồi chạy ra khỏi lớp.

— “Haizzzz ... mình cũng xuống ăn sáng thôi. Sáng dậy trễ chưa kịp ăn nữa. Chắc qua rủ Vi đi chung cho đỡ buồn quá ...” – tôi dứt 2 tay vào túi quần rồi thông thả ra cửa lớp.

A11 đây rồi, chà, lớp chuyên anh nhiều con gái phết, hèn gì được mệnh danh là đứa con cưng của khối. Ý, sao bị thế, wao, em kia nữa, mông đã quá, nhìn đôi chân kia, nuốt thật ...

__ “Bạn kiếm ai thế ???” – một bạn nữ đang ra khỏi lớp, thấy tôi trước cửa ngó nghiêng xung quanh nên lại hỏi.

__ “À à, ờn hỏi bạn Vi có trong lớp ko vậy ...” – tôi mỉm cười thân mật nói.

__ “Kia rồi, để mình vào gọi bạn ấy ra cho cậu ...” – nhìn quanh lớp, bạn nữ ấy cười cười.

__ “Cám ơn bạn nha ...” – tôi cũng cười đáp trả.

Sau khi được bạn đến nói, Vi nhìn về phía tôi rồi vội vàng chạy ra.

__ “Sao thầy đến tận lớp của trò thế này ... Đi, đi xuống dưới thôi” – Vi vừa nói vừa bước ra khỏi cửa lớp.

__ “Ếc, sao thế, sao thầy ko đến lớp tìm trò của thầy được ... Hay là ... à ... em xấu hổ à ... Hahahaha ...” – tôi vừa đuổi theo vừa nói.

__ “Ko đùa với thầy nữa, lần sau nếu có lên thì báo trước cho em một tiếng. Thầy lên đột ngột quá làm em ... aiiiiii ... tí nữa về thế nào cũng bị mấy bạn đó dò xét cho xem ...” – Vi nhìn tôi, bất đắc dĩ nói.

__ “Mối quan hệ của chúng ta sớm muộn gì cũng lộ ra thôi, sao em phải giấu ...” – tôi ko bằng lòng nói.

__ “Mấy cái chuyện đó đừng có nói lúc ở trên trường, nghe chưa ...” – Vi bỗng nhiên dừng lại, quay đầu lại rồi nói, em nhìn tôi bằng một ánh mắt cảnh cáo.

__ “Thì ... cái đó... ” – tôi lấp bắp.

__ “Thôi ... mà thầy đến tìm em làm gì ??” – Vi hỏi tiếp.

__ “A ... À... định rủ em đi ăn sáng chung ” – tôi cũng thả lỏng người.

__ “Em ăn rồi ... nếu thầy muốn thì em ngồi với thầy cũng được ...”

__ “Uh, để thầy xuống căn-tin cái ”

__ ” Em ra chỗ ghế đá trước đợi thầy ...” – Vi nói xong cũng bước xuống cầu thang.

Vào căn-tin, chọn đại một ổ bánh mì ngọt, đang trên đường ra chỗ ghế đá thì bắt gặp một người quen ...

__ “Ý, lẹ lem ...” – tôi gọi em ấy.

__ “Chào anh ...” – nghe thấy giọng tôi gọi, em ấy chợt dừng lại , quay sang gửi lời chào.

__ “Uh, vết thương trên mặt còn đau ko ... Giờ anh còn thấy hối hận lắm ... Cấn rút lương tâm cả tuần luôn ... ” – tôi quan sát trên mặt bé ấy, thấy mất vết thương bầm tím, chảy máu hầu như đã lành nên cũng yên tâm phần nào.

__ “Ko sao đâu mà anh ... Em cũng còn sống khỏe mà ... ” – bé ngượng ngùng nói.

__ “Ừa, thế đang định đi đâu vậy ...”

__ “Em xuống mua bữa sáng”

__ “Em chưa ăn hả, hay là mua xong ra ăn chung với anh cho vui” – tôi cất lời.

__ “Được ko anh ... ” – cô bé mở to mắt hỏi.

__ “Uh, ra mua đi, anh đứng đây đợi ...” – tôi cười trù.

Đợi vài phút, cô bé cũng mua 1 cái bánh mì ngọt rồi chạy về phía tôi, sau đó tôi và cô bé cùng đến chỗ ghế đá.

* * *

__ “Ừa, đây là ... ” – Vi nhìn cô bé, rồi nhìn tôi khó hiểu hỏi.

__ “À, thầy ngẫu nhiên gặp lại nên cũng định rủ qua đây ăn sáng cho vui ... Ngồi xuống đi, thầy kể lại sự tình cho ...” – tôi mỉm cười tự nhiên nói.

Cô bé mới đầu theo tôi đến chỗ ghế đá, thấy Vi thì hơi bị bất ngờ, người hơi run lên, nhìn Vi vài cái rồi mím môi, ko nói gì. Khi tôi nói cả 2 cùng ngồi thì cô bé cũng ngồi xuống nhưng ko quá gần tôi như Vi với tôi. Vi và cô bé ngồi ở hai bên, tôi cũng cảm thấy không khí có gì khang khác, nhưng chắc tưởng mình đang nghĩ vẩn nghĩ vơ nên ko để ý nữa.

29. Chương 29

— “Câu chuyện là như thế, thầy cũng hối hận lắm ...” – tôi kể hết đầu đuôi sự tình giữa lọ lem và mình.

— “Toàn là bắt nạt người ta ko, thầy ko cảm thấy xấu hổ à. À mà tên cô bé là gì vậy ???”- Vi lườm tôi một cái rồi hỏi.

— “Hả ..., ack ...” – tôi gãi gãi đầu xấu hổ.

Quên mất, đúng là tên của con bé giờ là gì mình cũng ko biết, tại lúc trước cứ nghĩ tình cờ thôi, nên ko tính đến vụ làm quen nên cũng không định hỏi tên, ai ngờ lại gặp lại lần nữa, duyên số chẳng ...

— “Trời ơi, sao trên đời lại có người vô tâm đến thế cơ chứ ...” – Vi trách cứ.

— “Chào em, chị là Vi, rất vui được làm quen cùng em ...” – Vi nhìn sang cô bé, nở nụ cười thân thiện.

Cô bé nhìn Vi một cách gượng gạo, sau đó mới bẽn lẽn nói lại:

— “Chào chị, em tên My”

— “Ồ, tên đẹp lắm, nghe rất êm tai ...” – tôi nịnh hót nhằm bồi tội.

— “Ừa, câu này nghe quen quen, hình như lần đầu khi biết được tên em thầy cũng nói như vậy ...” – Vi khinh bỉ nhìn tôi.

— “Ack, thầy biết lỗi rồi, tha thứ cho thầy đi. My, xin lỗi vì đã ko hỏi tên em trước đây, tha thứ cho người anh tốt bụng này nha ...” – tôi quay qua cầu xin bé My.

— “Ko sao đâu, cái này đâu phải lỗi anh ...” – My cười nói.

— “Ừa, mà em đang học lớp mấy vậy ???” – tôi hỏi.

— “Em lớp 10, mới vào trường năm nay, học lớp Cxx ”

... bla ... bla ... bla

Vi và My có vẻ thân với nhau rất nhanh, cả 2 nói chuyện rất hợp ý và vui vẻ. Tôi như bị cho ra rìa ...

Mấy ngày sau, ra chỗ ghế đá thì thấy 2 chị em đang ngồi tám với nhau rồi. Ô hay, rốt cuộc điều gì đang xảy ra thế này!!! Không phải cả 2 bị les chứ, éc, đừng nghĩ vậy Gum à, tôi chảy cả mồ hôi hột.

Nghĩ cũng đúng, bé My năm nay mới vào trường, toàn là bạn mới, nay gặp mình và Vi, Vi lại là con gái nữa nên thân nhanh cũng là chuyện bình thường. Vi cũng có vẻ mở lòng hơn, hết trảm cảm như hồi lớp 11, haizz, nhớ lại lúc đó mặt lạnh như băng ấy, lúc nào cũng lằm lằm lì lì, chả chịu nói chuyện cùng ai, còn giờ thì trái ngược hoàn toàn, mặt mũi sáng sủa, hoà đồng, trò chuyện thân thiện cùng mọi người... Tất cả cũng đều nhờ mình, há há há, Gum ơi, sao tao phục mày quá đi mất, ko làm bác sĩ tâm lý cũng uống phí cho cái tài năng trời phú này, thi đại học chắc chọn ngành này luôn quá ...

... 2 tháng sau ...

Haizzz, sáng khoái quá, tắm nước lạnh vào trời lạnh thật là đã ...

Check điện thoại cái coi nào, 2 miss call từ Tuấn, quái, có chuyện gì mà gấp gấp thế ...

...Reng... reng ...reng...

— “Gọi tao có gì ko mày ???”

— “Thằng khốn, này sao gọi hoài ko bắt máy ???”

- _ “À, sorry nhé, lúc đấy đang bận tắm. Có gì ko mà ??”
- _ “Uh, thứ 7 tuần sau sinh nhật tao, rủ mà và Vi đi dự đó mà.”
- _ “Uh, thế có những ai đi ???”
- _ “Thì tao, mà, thằng Khanh, Ngọc Anh, Vi ... nếu được thì rủ thêm bé My nữa ...”
- _ “Uh, để tao hỏi nó thử, mà mà định đi đâu ??”
- _ ” 18h ăn KFC, xong đi karaoke, vậy chắc được rồi. Còn muốn có tăng 3 thì bàn sau, thế nhé ??”
- _ “Thế ai chở nó đi ??”
- _ “Để tao chở cũng được.”
- _ “Ok. Vậy đi ...”

Tôi cúp máy, sau đó gọi điện cho Vi, cuối cùng tôi và em thống nhất là bữa đó tôi sẽ chạy xe qua nhà chở em đi, tốt thôi, đó cũng là ý muốn của tôi.

... Sáng hôm sau ...

Tôi lên lớp Cxx kiểm bé My, sau một hồi thì bé ra gặp tôi ...

- _ “Anh kiểm em có chuyện gì ko ??” – My có vẻ rất vui khi thấy tôi.
- _ “Thứ 7 tuần sau sinh nhật anh Tuấn, em có muốn đi ko ??” – tôi thân mật nói.
- _ “Mấy giờ vậy anh ??”
- _ “18h, Tuấn sẽ chở em đi, được không ? ”
- _ “Hả, dạ ... nhưng mà kêu anh Tuấn đừng qua nhà đón em, nhà em khó lắm ...”
- _ “Không sao, hẹn gặp ở nơi khác cũng được, số phone của Tuấn nè, có gì em bàn bạc với anh nhé ...”

30. Chương 30

- _ “Thằng Tuấn đến chưa ? ” – tôi hỏi Khanh.
- _ “Chưa, nó vừa nhắn tin cho tao, kêu đến trễ, nói tụi mình cứ lên ăn trước đi”.
- _ “Vậy thôi mình cứ lên trước đi thầy ...” – Vi nhẹ nhàng nói.
-
- _ “Sao nó còn chưa đến nữa, tao ăn gần hết cái đùi gà rồi đây này ...” – tôi vừa nhai xồm xoàm vừa nói.
- _ “Tao cũng ko bik nữa, chắc nó bị kẹt xe ... ” – Khanh đáp.
- _ “Tao đi WC cái ...” – chắc có lẽ uống nhiều coca quá nên tôi đành đi giải quyết.
- ... Rào rào ... (tiếng nước rửa tay)
- _ “Phù, nhẹ cả người” – tôi nghĩ thầm.
- _ “À há ...” – một giọng nói bất chợt vang lên.
- _ “Sao giờ mới đến thằng khốn” – nghe quen tai, quay lại thì bắt gặp thằng Tuấn.
- _ “Haizzz, con nhỏ My nó hẹn tao ở cái chỗ xa lắc, đã thế trên đường còn bị kẹt xe nữa...” – Tuấn cười khổ.
- _ “Thế con My đâu rồi ???” – tôi hỏi.

— “À, đang đứng đợi bên ngoài” – Tuấn đáp.

— “Uh, đi nhanh lên đi, rồi còn lên đó ăn uống... Tao đứng đây đợi mày ...” - tôi giục thằng Tuấn.

... Rào rào ...

— “Mày với con Vi sao rồi” – đang rửa tay thì Tuấn chợt hỏi.

— “Tao cũng chả biết nữa, trên cơ bản thì em ấy ko từ chối tao.” – tôi suy nghĩ rồi nói.

— “Vậy thì tới luôn đi, mày còn đợi điều gì nữa ??”

— “Tao vẫn không biết kế tiếp nên làm thế nào nữa”

— “Tổ tình ...” – Tuấn thờ ơ nhìn tôi nói.

— “Cảm tình của hai người đến thời điểm mấu chốt nhất, tình cảm khi đã chín muồi mà không có đột phá sẽ lại nhạt dần đi, tích lũy về lượng phải dẫn đến chuyển biến về chất, Mác bảo thế, nếu không cùng với thời gian, cộng thêm sỏi nhiều thịt ít, rất nhiều chuyện sẽ không thể khống chế được nữa ...” – Tuấn vừa vuốt cằm vừa nói.

— “Ôi cái đệt ...” – Tôi tròn xoe mắt nhìn nó, như nhìn một nhà triết học.

— “Chọn đại một ngày nào đó, sau đó nói ”Anh yêu em” hoặc “Làm bạn gái anh nha” chẳng hạn, tao nghĩ thế thôi chứ cũng chưa từng tỏ tình lần nào, hahaha ...” – thằng Tuấn cười to.

— “Noel được ko mày, tao thấy ngày đó có vẻ ổn ...” – tôi chợt nảy ra ý tưởng.

— “Uh, cũng được ... À, mà nhắc đến noel tao mới nhớ, mày còn nhớ P&P chứ ...” – Tuấn nhìn tôi rồi cười gian.

— “Nhớ chứ ...” – tôi khó hiểu nhìn vẻ mặt của nó.

— “Năm nay tao được chọn làm trong ban tổ chức ... ” – Tuấn nheo nheo con mắt lại.

— “Ừ, thì sao ... có liên quan gì đến chuyện tao tỏ tình với Vi ... ” – tôi đơ mắt nhìn nó.

Bầu không khí chợt im ắng, tôi và thằng Tuấn nhìn nhau như 2 thằng điên, tôi suy tư và chợt nghĩ đến một khung cảnh ... Trời ơi, đừng nói là ...

— “Có phải mày đang nghĩ cái mà tao đang nghĩ ko ?? ” – thằng Tuấn cười gian.

— “Uh, tao cũng đang nghĩ, nhưng ko biết cái tao nghĩ có phải là cái mà mày đang nghĩ ko ???” – tôi cũng hỏi lại.

— “Nói thử xem nào ...” – Tuấn nói với tôi.

— “Mày định gian lận, để cho tao và Vi thành cặp đôi P&P, sau đó tao sẽ hôn Vi và tỏ tình, tao nói có đúng ko ???” – tôi nheo mắt nói.

— “Ack, chuẩn ko cần chỉnh, nhưng mà khác ở chỗ, tao ko tính ra là mày định hôn Vi trước mặt toàn thể học sinh như thế ... ” – Tuấn ngêch mặt ra nhìn tôi.

— “Ồ ờ, bỏ cái đó đi, tao cũng tham quá nhĩ ... hì hì ” – tôi nhe răng.

— “À, mà mày đừng quên vụ đó nhé ...” – tôi chợt nghiêm túc nói.

— “Hả, vụ gì mày ???” – Tuấn có vẻ căng thẳng.

— “Vụ cá cược giữa anh em tụi mình, quên rồi sao ???” – tôi gợi ý.

— “ Cá cược nào thằng này, tao nhớ là trả nợ ày hết rồi mà, dkm ...” – Tuấn nổi giận.

— “Oh *** , mày quên thật à ... Ko phải anh em mình cá với nhau, tao nếu như cưa đổ em Vi thì mày và Khanh sẽ làm theo yêu cầu của tao, nhớ ra chưa ... ” – tôi bình tĩnh giải thích.

— “... .. Oh my god, quên mất vụ đó, sr hén ... ” – thằng Tuấn cười lấy lòng tôi.

— “Ko sao, ko sao, nhớ kĩ điều đó là được ... ”

Sau đó, tôi và Tuấn ra gặp My, rồi cả 3 cùng lên bàn ăn với mọi người, buổi sinh nhật bữa đó thật vui vẻ, nhưng mà có một người buồn, đó là Tuấn, vì sao ... vì nó phải bao hết cả châu ăn. Chính vì thế, đến tăng 2, tụi tôi nguyện ý چرا đều cho nó đỡ tủi thân ...

31. Chương 31

Một buổi tối yên bình, đang coi tivi thì bỗng nhận được một tin nhắn từ một số lạ ...

“Đoán thử xem là ai nào ...”

“Bữa ăn sinh nhật có vui ko My ???”

“Sao bik hay zạ”

“Đùa, anh chỉ còn mỗi My là chưa biết số đấy thôi ...”

“Thật ra đây cũng ko phải điện thoại của em ...”

“Chứ của ai thế ...”

“Em hồng nói đâu ...”

“Ko thềm ... Ê, chẳng lẽ hứng cái nhắn tin chọc anh hả ...”

“Chán quá nên nhắn tin tâm sự với anh thôi ...”

“Ủa, sao ko nhắn cho chị Vi, anh thấy 2 chị em thân nhau lắm cơ mà ... Mà ko sao, anh cũng đang rảnh...”

“Em tưởng anh có nhiều bạn gái quá, nên ko còn thời gian nhắn tin cho em luôn chứ ...”

“Đâu có đâu em, anh như vậy có ma nó theo...”

“Xạo quá đi, anh đẹp trai như vậy hẳn nhiều cô theo đuổi lắm ...”

“Hi vọng trong đó có em ... hi hi ”

My ko nhắn tiếp cho tôi, ko lẽ mình nói chuyện quá đà, haizzz, thế nhưng khoảng 5ph sau My nhắn lại ...

“Anh, đi uống trà sữa ko ???”

Liếc nhìn cái đồng hồ thì chỉ mới 7h45 ...

“Cũng được, anh đến đâu đón em đây ...”

... ..

Nhận được cái địa điểm, tôi chạy một mạch đến đó. Đến nơi thì thấy My, cô bé đang đứng đợi tôi ...

Cả 2 cùng ra một quán trà sữa gần đó ...

— “Em thích uống trà sữa lắm, đặc biệt là sữa” – My nhe hàm răng xinh xắn nhìn tôi cười.

— “Uh, con gái nên uống nhiều sữa, sau này rất tốt cho cái đó ... à à, nước quán này cũng ngon ấy nhỉ ...” – tôi nói lơ đãng.

My chợt đỏ bừng cả mặt ...

Nhìn thấy thế, tôi cũng ngẩn ra, bàn tay vô thức đưa lên gỡ cặp mắt kính ngổ của My xuống ...

— “Lúc ko đeo kính trông em xinh hơn đấy My ...” – tôi hăm mộ nói.

— “Anh trả kính lại cho em đi ...” – My giật lấy cặp kính từ tay tôi, rồi tiếp tục đeo vào.

— “Sao thế, những gì anh nói là thật đó, ko tin hỏi người nhà em thử xem”

— “Em, em ... lúc ko đeo kính cảm thấy mình ko dám nhìn mặt ai cả, ngượng lắm ...” – My nơm nớp nói.

__ “Tuỳ em thôi ” – tôi buông xuôi.

Bầu không khí bỗng trở nên khó xử, tôi ko bik vì sao, còn My thì chỉ cúi gầm mặt xuống và uống trà sữa ...
Mình cũng chỉ khuyên thật lòng thôi mà ...

__ “Anh gum, anh thích mẫu người con gái như thế nào, có thể nói cho em nghe được ko ???” – My xấu hổ hỏi.

__ “À, cũng đơn giản thôi em, trắng trẻo, xinh đẹp, ngoan ngoãn, dễ thương và tốt bụng là được. À quên, anh cũng thích con gái tóc dài lắm ...” – tôi vừa chảy nước miếng vừa nói.

__ “Thôi đi anh, tham nó vừa vừa thôi ...” – My bĩu môi.

Sau đó em ngồi ngẩn ra suy tư ...

__ “Anh này, anh thích chị Vi lắm hả ...” – My chợt hỏi tôi.

__ “Hả ...” – tôi há hốc mồm ra nhìn em.

__ “Uh” – thấy ánh mắt mong chờ từ bé My, tôi đành trả lời.

__ “Hi, em hỏi cho chị Vi đấy thôi, 2 người hợp nhau lắm đấy...” – My cười đùa với tôi.

Tuy chúc tôi thế nhưng sâu trong ánh mắt của My, tôi thấy điều ngược lại, một nỗi buồn thoáng qua, tuy rất nhanh nhưng tôi có thể cảm nhận được...

Sau đó My cũng ko nói gì với tôi nữa, chỉ còn tôi mở đầu câu chuyện với em, và em cũng chỉ trả lời qua loa.

Trên đường về, My cũng im lặng, ko nói thậm chí một câu, chỉ khi đến nơi, My mới chào tôi 1 tiếng rồi rảo bước xa dần trong tầm mắt của tôi ...

Bất chợt lòng tôi trỗi lên một niềm bất an, tôi lo sợ rằng My sẽ thích tôi, và tôi thì ko muốn điều đó xảy ra, vì Vi và tôi đều chỉ coi My như một người em gái, nếu điều kia xảy ra, tôi ... ko dám nghĩ tiếp nữa ...

* * *

32. Chương 32

Khoảng thời gian sau đó, tôi và My ít nói chuyện với nhau hẳn, có vẻ ai cũng mang bên mình một nỗi niềm riêng, và ko thể chia sẻ cho người khác. Riêng tôi và Vi thì vẫn mặn nồng, vẫn ngọt ngào với nhau, cho đến một hôm ...

__ “Cho em hai 2 ly chè Thái đi chị ...” – tôi với tay gọi chị phục vụ.

__ “Em đợi chút nhé ...” – chị nở một nụ cười thân thiện rồi nói.

Sau khi chè được mang ra, tôi cầm lấy muỗng múc ăn lấy ăn để ...

Vi thì chỉ nhìn tôi ăn một cách hạnh phúc, một cái nhìn ngọt ngào nhưng cũng đượm lo âu...

__ “Sao vậy em, ăn đi, chè ở đây ngon lắm ...”

Vi chỉ mỉm cười chăm chú nhìn tôi...

__ “Muốn thầy dứt cho ăn hả, sao ko nói sớm ... haizzz”

__ “Sặc ...” – Vi cười to.

Sau đó, trò ấy cũng cầm lấy muỗng ngoáy ngoáy ly chè, nhưng vẫn chưa ăn một miếng nào ...

__ “Em chỉ mong những giây phút thế này thôi ...” – Vi chợt nói.

__ “Em nói gì thế ???” – tôi khó hiểu nhìn em, nhưng em vẫn đang cúi đầu.

— “Em đâu đòi hỏi gì nhiều đâu thầy, chỉ cần những phút giây hạnh phúc thế này thôi, chỉ riêng hai ta, đâu có gì là quá đáng chứ ...” – Vi ngẩng đầu lên nhìn tôi, mắt em đã hơi đỏ, khoé mắt em đã thấm đượm vài giọt nước mắt.

— “Em sao vậy, có chuyện gì thì nói cho thầy biết với, đừng làm thầy sợ ...” – tôi hoảng hồn.

— “Em ... em sắp ko được gặp thầy rồi, ko còn được ăn chè cùng thầy, uống nước cùng thầy ... ko còn những lúc chỉ còn 2 chúng ta với nhau ... huhuhu” – em ấy như oà khóc.

Tôi vội vàng đến ngồi cạnh em, vòng tay ôm em vào lòng, em gục mặt vào ngực tôi và khóc oà lên, mọi người xung quanh nhìn tôi với một ánh mắt ko mấy thiện cảm. Nghĩ cũng đúng, tâm lí con người mà, thấy một cô bé xinh đẹp đang khóc trong lòng một thằng con trai, đa số cho rằng tôi bắt nạt cô bé, còn thiếu số thì đang ghen tức.

Sự việc trên kéo dài khoảng 2-3ph, Vi mới dần dần bình tĩnh lại, áo tôi thì ướt gần hết, nhưng ko sao, tôi lại thích nước mắt của em lưu lại trên người tôi ...

— “Nói cho thầy đi ...” – tôi vừa vuốt eo, vừa hỏi nhỏ nhẹ bên vành tai em.

— “Em ... em...” – Vi chần chừ.

— “Ko sao, nói cho thầy biết đi..”

— “Em ... sắp phải cùng mẹ qua Mỹ rồi ... hức hức ”

... ..

Tim tôi như ngừng đập vài giây, tai tôi ù ù, ko nghe được bất cứ thanh âm gì xung quanh.

Tôi thần thờ vài giây, sau đó chợt nắm hai bờ vai em .

— “Trò vừa nói gì, nói lại cho thầy nghe coi ...” – tôi như mất bình tĩnh.

— “Hôm qua, mẹ em nói với em, 2 mẹ con em sẽ qua Mỹ sống cùng với ba.” – Vi nghẹn ngào.

— “Tại sao đang yên đang lành mẹ em lại đòi sang Mỹ làm gì ??” – tôi nghi hoặc.

— “Ba em kinh doanh bên đó, một năm về thăm nhà có 2 3 lần, có năm còn quên ko về nhà. Mẹ em thì luôn mong nhớ ba, mẹ cũng hiểu ở bên ba còn có cả 1 sự nghiệp phải lo. Mới đây ba muốn 2 mẹ con em qua đó định cư luôn, tiện cho việc chăm sóc gia đình. Vì thế, mẹ em ko có lý do để từ chối.” – Vi tâm sự.

Ba Vi, đúng là từ lúc quen em ấy, đến giờ mình vẫn chưa gặp được bác, thì ra bác ấy đang kinh doanh ở bên Mỹ.

— “Em ... em ... em ko muốn xa thầy chút nào đâu, thầy tin em đi, nhưng ... em cũng rất thương mẹ, mẹ đã phải sống trong cô đơn suốt mấy năm rồi, em có thể cảm nhận được nỗi khổ của mẹ, thầy biết ko, lúc nói chuyện đó cho em, mẹ em vui đến dường nào ko ...” – Vi run môi nói.

— “Bao giờ em đi...” – tôi đau khổ hỏi.

— “Sớm nhất thì có thể là cuối năm nay, trễ lắm là tháng 3 năm sau ...”

— “Còn trò, trò định thế nào” – tôi hỏi trong mong chờ.

— “Em ... em ...em chỉ biết là em thương mẹ rất nhiều, rất nhiều thôi ... em ... hức ... huhu huhu ”

— “Ko sao, thầy ko trách em đâu, đừng khóc nữa ...”

Tôi vỗ về em, nghe thấy đáp án từ em, tôi bik, em đã chọn mẹ em, chọn sang Mỹ định cư. Lòng tôi quặn thắt từng cơn, chưa bao giờ trong tôi lại xuất hiện cái cảm giác đau tim xót ruột thế này. Cũng đúng thôi, tôi chưa là gì của em cả, giữa một mối quan hệ mập mờ, vô định và người thân trong gia đình, là tôi, tôi cũng sẽ chọn điều thứ 2.

Có lẽ, nếu như mình tỏ tình với em ấy...

Có thể níu giữ em ấy ở lại hay ko, có thể ko ...

Nhất định, cho dù chỉ còn 1 tia hy vọng mong manh, cũng phải làm, ko được từ bỏ, ko được buông xuôi cái tình cảm mà mình giành cho em ấy, nếu ko thì sau này, mình sẽ hối hận cả đời...

Noel ơi, đến nhanh lên ...

33. Chương 33

Tối đó về nhà, nhắn cho trò ấy 1 tin :

“Thầy sẽ làm mọi thứ để khiến em ở lại, thầy sẽ ko bỏ cuộc đâu.”

“Em cũng ko biết nữa thầy ơi...”

Trong tim tôi giờ đây rất đau!!! Vì ơi, tại sao, tại sao em ko đấu tranh cho tình yêu của chính mình, tại sao em lại nhu nhược và buông xuôi như thế. Em ko biết rằng, điều đó càng làm cho chúng ta trở nên ngăn cách, mối quan hệ giữa chúng ta càng ngày càng xa hơn sao ??? Em ko biết rằng, điều đó càng khiến cho anh nản lòng hơn, chỉ còn mình anh đấu tranh, níu giữ lại tình cảm giữa 2 người chúng ta. Mặc dù biết là rất khó khăn và vô vọng, nhưng đôi khi anh biết rằng, làm theo trái tim mình mách bảo thì anh sẽ ko bao giờ phải hối hận ...

Quá chán nản, tôi đánh một giấc ngủ mê man cho tới sáng ...

Cả ngày hôm sau, tôi ko ra gặp Vi, cũng ko nhắn một tin nào cho trò ấy, và ... trò ấy cũng thế ...

Cả 2 ngày sau cũng thế ...

Tôi giờ đây chỉ mong sao Noel tới thật nhanh, cho tôi nói nỗi lòng của mình cho Vi biết, hi vọng rằng trò ấy sẽ đổi ý ...

Mỗi ngày từ giờ đến Noel sẽ là một khoảng thời gian tra tấn và áp lực đối với tôi, nhưng tôi biết rằng, mình phải chịu đựng, phải vượt qua, có như thế thì mới chứng tỏ được tình yêu của mình đối với Vi sâu sắc và mạnh mẽ...

...

Đã 7 ngày trôi qua mà tôi và Vi vẫn ko liên lạc gì với nhau, 7 ngày mà cứ như 1 tháng vậy, thật ko thể tin được, đây đúng là một kỉ lục chứ chả chơi...

Thật là tịch mịch, tôi đành là người mở đầu vậy ...

Đành nhắn tin cho Vi: “Tối nay đi uống nước nha em ...”

Khoảng 30ph sau thì em ấy mới reply: “Chắc ko được thầy ơi, mẹ em ko cho em đi nữa. Lúc trước mẹ còn định tịch thu điện thoại của em, may mà em quyết liệt đòi giữ lại, ko thì bây giờ thầy ko còn nhận được tin nhắn của em nữa...”

Tiếp thêm 1 tin nữa từ Vi: “Mấy ngày này em thấy mẹ khác hẳn, trở nên vui vẻ hơn những ngày trước, nhưng mỗi khi em định mở lời nói về chuyện của chúng ta thì ... mẹ có vẻ khó chịu. Em nghĩ ... có lẽ ... chúng ta ... nên ít gặp nhau thì tốt hơn thầy ơi ...”

Tôi bàng hoàng nhắn tin lại: “Sao thế em, ko lẽ em đành vứt bỏ đi tình cảm của chúng mình, ko cho thầy cơ hội giành lấy em hay sao ...”

“Mẹ em còn nói với em, nếu mà em quá dính líu đến thầy thì cấm cửa, ko cho em dùng điện thoại, thậm chí cấm cửa ko cho em ra ngoài. Bởi thế, chúng ta nên hạn chế qua lại thì tốt hơn thầy ơi ...”

“Ko còn cách nào cứu vãn được ư ???” – tôi nhắn cho em trong cơn đau đớn, chán chường.

“Em yêu mẹ nhiều lắm, cũng hơn 1 năm ko được gặp ba rồi. Ngày qua ngày, mẹ em sống cứ như người mất hồn, chỉ có em và anh trai là động lực giúp mẹ chịu đựng và với đi phần nào nỗi buồn. Nhưng anh biết ko, kể từ khi anh em mất, mẹ em càng suy sụp thêm, em có thể cảm nhận được nỗi đau ấy, thậm chí còn hơn cả em những ngày đó nữa cơ. Kể từ đó, em tự nhủ rằng, mình phải luôn bên mẹ, chăm sóc và quan tâm mẹ

hơn, đồng nghĩa với việc áp lực đè nặng trên đôi vai em thêm gấp đôi, thậm chí gấp mười lần. Nếu sắp tới em ko đi cùng mẹ, thì ... em cũng ko dám nghĩ tiếp nữa ...”

Tôi lấy tay vò đầu bứt trán, đi qua đi lại trong phòng, ko biết phải làm thế nào cho phải. Đành nhắn tin:

“Cho thầy một cơ hội cuối cùng thôi, lễ hội P&P em lên gặp thầy, được không ...”

“Em sẽ đến, em hứa ...”

Tôi như trút được gánh nặng, ngồi thông xuống giường thở từng hơi thật dài. Tôi như đã đánh cược với số phận vào cái ngày Noel đó, nếu thành công thì tôi sẽ có được mối tình đầu thật nồng nàn, lãng mạn và đẹp đẽ, nhưng ngược lại, tôi có thể sẽ mất đi tất cả, ko những thế, điều đó có thể để lại một vết sẹo trong trái tim tôi, một vết sẹo sẽ mãi ko bao giờ lành lặn được.

Có lẽ đây là lần đánh cược duy nhất trong đời mà tôi ko biết mình có chiến thắng hay không nữa ...

34. Chương 34

Ôm nỗi tâm tư ấy, tôi sống như một con rối. Sáng thì đi học, tối thì ăn cơm, tắm rửa rồi đi ngủ ... một cái cuộc sống như được lập trình bài bản, rập khuôn. Đó đâu phải là sống, người ta bảo có cuộc sống là có vui vẻ, có hạnh phúc ... thì ra là nói dối ...

Ko chịu được nữa, tôi bật máy điện thoại lên, nhắn tin rủ 2 thằng bạn thân đi chơi giải sầu ...

“Tao đang học anh văn rồi, sr mày ...”

“Tao đang ăn đám cưới, có gì bữa khác đi ...”

Đã chán nay lại còn chán hơn ...

Ngồi mò mẫm cái inbox một chút thì bỗng thấy có 1 dãy số, khựng lại một chút thì chợt nhớ đây là số của bé My, cũng đã lâu rồi ko nói chuyện gì với bé nó, tôi nhắn tin cho bé ...

“Đi trà sữa ko em, anh đang thèm ...”

“Hôm nay trời đâu có mưa đâu ta, sao anh lại nhắn tin đột xuất cho em thế này ... ”

“Anh nhớ em đó, được chưa ...”

“Uh, 1 tiếng nữa đến chỗ cũ đón em ...”

Mặc qua loa bộ đồ quần jean áo thun, đi giày vải, soi gương chỉnh tóc cho nam tính một chút, tôi chợt giật mình, sao giống đi hẹn hò thế này ...

Đến nơi, tìm mãi mà ko thấy em nó. Quái, ko lẽ mình dính quả lừa mất rồi ...

Đợi thêm 10ph nữa, vẫn chưa thấy em nó đến. Trời ơi, tôi bị một đứa nhóc lừa tình, lần đầu tiên trong cuộc đời bị leo cây, cảm giác ảm ức cực kì ...

— “Này ...” – chợt một bàn tay vỗ vai tôi.

Quay đầu lại nhìn thì ... ai đây, ko quen à nha. Mặt mũi dễ thương, đôi mắt trong veo ko tạp chất, như hút hồn người nhìn, mái tóc búi cao, mặc váy màu xanh lam nhìn rất nổi bật, một mùi hương nhẹ nhàng quanh quẩn xung quanh. Nhưng mà ko quen... ko lẽ thấy mình đẹp trai nên đến làm quen. Haizzzz, ko nên, ko nên em à, 1 cô đã đủ làm cho anh chết lên chết xuống rồi, thêm em nữa, chắc anh treo cổ mất

... Tach ... (tiếng búng tay)

— “Quây, nghĩ đi đâu thế ...” – cô gái lạ đánh tỉnh tôi khỏi cơn suy nghĩ lan man.

— “Mình có quen nhau ư ???” – tôi thật lòng hỏi.

— “... ..” – có lẽ quá sốc nên cô gái ấy ko nói được câu nào.

Sau đó, cô gái lục lọi trong túi mình, lấy ra một cái kính ... quái, ko lẽ bị cận, ko đeo kính nên nhận lầm người hả chị hai ...

Mà cái kính nhìn quen mắt thế, trời đất, tôi nhận ra rồi ...

Cảnh tượng sau đó khiến tôi trở mắt ...

__ “Nhận ra ai chưa ...” – cô gái cười ranh mãnh.

__ “Trang, Trang phải ko. Trời ơi, cũng lâu quá rồi nhỉ ???” – tôi nói quỳnh lên.

__ “Anh, anh ... giỡn mặt với em hả ???” – mặt cô gái xị lại một đồng, mặt đỏ cả lên, có vẻ ầm ức.

__ “Hahahaha ... Thôi ko đùa với em nữa, em là My, mần nguyện chưa ??” – tôi nhìn em mà cười sằng sặc.

__ “Hứ ... ” – My hất cằm dối với tôi.

__ “Lên xe nào em gái, hôm nay em làm anh mém máu nhờ cơ try** ... à cơ tim đấy, xinh quá ...” – tôi tung hoả mù.

__ “Hok thêm nghe anh nữa ...”- My leo lên xe, nhưng tôi có thể thấy khuôn mặt em đỏ bừng như quả cà chua.

Vẫn cái quán trà sữa ấy, 2 đứa vào gọi nước ...

Cả 2 cứ uống nước, chẳng nói chẳng rằng, cứ như đang diễn kịch câm...

Tôi thì cứ nhìn đi nhìn nhìn lại My, nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải. Nói thật, hôm nay đúng là ko nhận ra được em nó luôn, chỉ cần bỏ cặp kính ra, thay đổi kiểu tóc và khoác một bộ quần áo nữ tính một chút là cứ như người khác.

My thì cứ cúi mặt uống nước, thỉnh thoảng liếc nhìn tôi, thấy tôi cứ nhìn chăm chú mình thì lại cúi đầu xuống, nhìn cứ như một chú thỏ đáng yêu ...

__ “Kì quá, sao cứ nhìn hoài zà ...” – My nói lí nhí, xấu hổ đỏ cả mặt.

Buồn cười quá, thái độ của em làm cho tôi cười thầm trong lòng, rất là đáng yêu và trong sáng, ngây thơ ...

__ “Người ấy đẹp quá nên mắt mình bị lạc bước mất rồi ...” – tôi cười mỉm nói.

__ “Thiệt hok đó trời ...” – em liếc rồi lườm tôi, như con thỏ đang cảnh giác một con chó sói hung tợn vậy.

__ “Tôi nói thiệt mà trời ...” – tôi cũng đáp lại.

My chỉ bĩu môi, tôi thì cười phá lên ...

Ko ngờ rằng, đi với em ấy lại vui vẻ đến thế ...

Cả 2 tiếp tục uống nước ...

__ “Có tâm sự gì sao anh ? ” – My nhìn tôi hỏi chân thành.

__ “Sao em nghĩ anh có tâm sự ??”- tôi hỏi lại.

__ “Cái lí do gặp em ấy ko đáng tin chút nào đâu, chắc có chuyện gì nên mới nhớ mà gọi đến em đúng ko ??” – My trề môi.

My lại khơi dậy cái tâm tư của tôi, tôi cũng chỉ đành im lặng, nhìn ra đường ngắm xe cộ qua lại ... My thấy vậy cũng chỉ biết im lặng theo tôi, em ấy biết lúc này ko nói gì là khôn ngoan nhất ...

__ “Anh đang buồn lắm ...” – tôi chợt phá tan bầu không khí yên tĩnh giữa 2 đứa.

__ “Chuyện liên quan đến chị Vi đúng ko ...”

__ “Uh ...”

Tôi kể lại cho em biết sự việc giữa tôi và Vi, em thì chỉ bình thản chăm chú lắng nghe, lúc thì nhìn tôi, lúc thì nhìn chỗ khác ... Tôi như chìm đắm trong nỗi niềm, tâm tư trong lòng đều nói hết ra, những lúc thế này, tâm sự với người khác cũng làm vơi đi phần nào nỗi buồn ấy...

Nói ra hết, tôi cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm đi rất nhiều ... My thì chỉ uống trà sữa ...

Ê con kia, vô tâm nó vừa vừa thôi chứ, anh tâm sự đến thế rồi, mà chỉ lo uống trà ...

... Xụt ... xụt ... sộttt ... (tiếng ống hút)

— “Chắc, hết trà rồi, chị ơi, cho em thêm ly nữa ...” – em nó vẫy vẫy tay.

Nhìn thấy mặt tôi đơ ra, thấy làm lạ, em nó mới trở mặt hỏi:

— “À, em xin lỗi. Anh vừa nói gì ấy nhỉ.”

— ”#\$^&

#

/%\$^\$... ”

— “Ấy ấy, em đùa tí thôi, anh bình tĩnh ...” – em nó cười khanh khách.

— “Anh ko bik giờ mình nên làm gì nữa ...” – tôi liếc nhìn rồi cay cú nói.

— “Em xin thua, ko bik tư vấn gì cho anh nữa ...” – My giơ 2 tay làm dấu đầu hàng.

Tôi cũng hết cách, chỉ đành uống nước rồi nhìn xa xăm...

— “Em chỉ nói một câu thôi, tình đầu là tình dễ tan vỡ nhất, hi vọng câu nói này giúp anh suy nghĩ tích cực hơn ...”

Nghe xong câu nói đó của My, tôi lại chìm vào suy tư ...

— “Mình về được chưa anh, cũng trễ rồi ...” – My nói.

— “Uh, chị ơi, tính tiền...”

...

Chở My đến nơi, tôi dừng xe rồi nhìn em nói:

— “Hôm nay em khác lắm My ạ, khác không những ở bề ngoài mà còn khác hẳn ở bên trong ...”

— “Hi hi ... em nghĩ khi yêu thì con người ta thường thay đổi bản thân lắm, đặc biệt là yêu đơn phương ...” – My cười trừ.

— “Em đang yêu thâm ai hử, nói cho anh nghe thử coi ...” – tôi dụ dỗ.

— “Anh biết là ai mà ... ” – My nhìn tôi, cái đôi mắt dường như đã thay cho câu trả lời.

Tôi cũng nhìn em, tôi như bị hút sâu vào cái đôi mắt ấy, một đôi mắt ngây thơ nhưng cũng quyến rũ đến lạ kì, một đôi mắt như biết nói, một đôi mắt có thể nói là độc nhất, ít ra là đối với tôi...

Tôi và em nhìn nhau ngây ngốc, tôi như bị thôi miên, ko bik từ lúc nào tôi dần tiến về phía em, khoảng cách giữa em và tôi càng gần, càng gần ... đến lúc gần sát lại người em, hương thơm trên người em làm tôi ngây ngất, tôi vô thức lấy tay nhẹ nhàng gỡ cặp kính trên mặt em xuống, say mê thưởng thức từng nơi trên khuôn mặt xinh xắn ấy, nhìn xuống đôi môi đáng yêu đầy, và tự lúc nào, mặt tôi đã gần sát mặt em, tôi có thể cảm nhận được từng hơi thở gấp gáp, ấm áp của em ... và môi tôi đã chạm vào môi em, ko đột ngột cũng ko hấp tấp, mà nụ hôn đến một cách tự nhiên và nhẹ nhàng, như một cơn gió khẽ lướt qua đôi môi.

Tay tôi khẽ luồn qua tấm eo thon thả của em, cảm nhận được từng cái run rẩy nhạy cảm từ cơ thể em, tôi như đắm chìm trong nụ hôn, ko màng đến mọi thứ xung quanh, mãi đến khi trong đầu chợt hiện lên hình ảnh tôi và Vi trên bãi biển thì tôi chợt tỉnh và nhanh chóng đẩy My ra.

Giờ đây mặt My đỏ ửng, em thở dốc từng cơn, trong đôi mắt em hiện lên sự ngỡ ngàng cũng như xấu hổ, loáng thoáng cả sự hờn dỗi ẩn chứa trong đó ...

Mình đang làm gì thế này, tại sao lại hôn My, ko phải mình rất yêu Vi hay sao ... Thế vì sao mình lại có thể dễ dàng đi hôn một người con gái khác như vậy. Gum ơi, chắc mày điên rồi, mày mất trí rồi, tại sao lại làm điều có lỗi với Vi như thế ...

Tôi cảm thấy bối rối cực kì, ko biết phải cư xử thế nào với My nữa, tôi cũng chỉ coi My như một đứa em, chỉ muốn tâm sự cùng em, sẻ chia niềm vui nỗi buồn. Cái mối quan hệ ấy hôm nay đã bị tôi phá vỡ, chỉ vì một nụ hôn, giờ đây, tôi và My, sẽ phải đối mặt với nhau thế nào đây ...

— “Anh ... anh xin lỗi, anh cũng ko biết vì sao anh lại làm thế nữa ...” – tôi lên tiếng phá vỡ bầu không khí khó xử.

— “Ko phải lỗi của anh. Thôi, anh về đi ...” – My âu yếm nhìn tôi và mỉm cười.

Tôi chào em rồi ra về, tôi ko dám quay lại sau lưng nhìn, ko dám đối diện với cặp mắt của em, cái đôi mắt ấy, nó sẽ chỉ khiến cho tôi dày vò, bứt rứt thêm mất thôi ...

* * *

35. Chương 35

Còn 3 ngày nữa thôi, chỉ còn 3 ngày nữa đến Noel rồi, cái ngày mà mình phải đánh cược mọi thứ, thậm chí cả bản thân mình. Sau cái ngày đi chơi với bé My, tôi không còn dám đối mặt với cô bé nữa, một phần là vì tôi cảm thấy mình rất xấu hổ, một phần còn lại là tôi ko muốn tôi và My tiến xa hơn, như thế sẽ rất có lỗi với Vi, và cả My nữa. Tôi thật vô trách nhiệm và khốn nạn, có phải ko các bạn !!!

Buổi tối hôm nay, có một cuộc hẹn mà tôi ko hề được báo trước, một cuộc gọi mà tôi ko ngờ đến, đó là Vi.

— “Thầy ra quán xx đi, em có chuyện muốn nói với thầy !!!” – giọng Vi bình thản nhưng cũng thật khác thường.

Tôi thật ko nghĩ đến Vi lại bất ngờ chủ động hẹn gặp mặt, chẳng phải chỉ nói sẽ gặp mình tại đêm Noel thôi sao, thế nhưng lại xuất hiện một cuộc hẹn ngoài ý muốn thế này. Tôi linh cảm có chuyện chẳng lành gì đó ... đã xảy ra...

Tôi ko có sự lựa chọn nào cả, đành phải đi đến quán xx ...

Vi đang ngồi, đang uống nước, nhưng người cứ như pho tượng nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay em mặc một bộ váy sọc caro, nhìn rất nổi bật.

Tôi đến bàn rồi ngồi xuống. Gọi một ly sữa tươi rồi nhìn em ...

Em vẫn bảo trì trạng thái lãnh đạm đó, vẫn ko thèm để ý đến tôi, ko nói ngay cả một câu một chữ ...

Điều đó khiến tôi càng cảm thấy bối rối và lo sợ hơn...

Ly sữa được mang ra, theo quán tính tôi định cầm ly lên uống thì Vi chợt cất tiếng:

— “Tại sao hồi đó, thầy lại chủ động làm quen em ???” – Vi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dáng vẫn thờ ơ như cũ.

— “Thầy ... ” – tôi như á khẩu, không biết trả lời như thế nào, câu hỏi quá đột ngột và ko ngờ đến.

— “À, ... cũng chỉ vì thấy em dễ thương, thấy em ngồi đó chỉ có một mình nên thầy muốn đến làm quen xã giao thôi ...” – tôi cũng lấp liếm cho qua lệ.

— “Còn gì nữa ko ???” – Vi tiếp tục hỏi, vẫn chưa thèm nhìn tôi lấy một lần, đôi mắt nhìn ra ngoài cứ xa xăm như đang chất vấn tôi.

Tôi thầm than trong lòng, tại sao tự dưng em lại hỏi tôi như thế, ko lẽ muốn thử lòng tôi ...

— “Thật sự thầy cũng chỉ muốn làm quen với em thôi, ko có lý do nào khác cả đâu ...” – tôi trả lời một cách chân thật.

Sau khi nghe xong câu trả lời từ tôi, đôi mắt Vi ánh lên sự thất vọng, em chỉ cầm lấy ly nước rồi uống, vẫn ko ngó ngang gì đến tôi ...

Bầu không khí trở nên áp lực và căng thẳng, nói thật, tôi chả hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, tôi chưa bao giờ thấy được cái thái độ của Vi như hôm nay ...

— “Em biết cả rồi ...” – lần này Vi đã quay lại nhìn tôi và nói, nói như muốn vạch trần tôi.

Tôi vẫn ngồi im, không biết chuyện gì thì tốt nhất là chỉ yên tĩnh và quan sát tình huống, lấy tĩnh chế động.

— “Vụ đánh cược của thầy với Tuấn, Khanh, lấy em làm đối tượng ... phải ko ???” – Vi bình thản nói, nhưng ẩn chứa trong đó sự thất vọng và náo nức.

Lá bài đã lật ngửa, thì ra vì cái lý do này ... mà Vi mới đối xử khác thường với tôi hôm nay ...

— “Sao trò biết chuyện đó ???” – tôi bình tĩnh hỏi lại, tôi không thể nghĩ ra ai đã nói chuyện này cho Vi biết. Tuấn, Khanh thì không thể rồi, nhưng ngoài 3 đứa chúng tôi ra, đâu còn ai biết chuyện này, thế thì sao Vi lại biết được.

— “Thầy ko cần biết, em chỉ hỏi thầy, chuyện đó có thật hay ko ?” – Vì nhìn tôi một cách nghiêm túc, đôi mắt em dần dần ửng đỏ.

— “Đúng là có chuyện đó, nhưng ...”

... Chát ...

Chưa kịp nói hết câu, tôi chợt cảm thấy má tôi đau nhói.

Mọi người trong quán đều quay lại nhìn chúng tôi...

Vi đã khóc, trên đôi mắt đẹp của em tự lúc nào đã xuất hiện từng dòng nước long lanh, em nhìn tôi như nhìn một kẻ khốn nạn, một kẻ dối trá.

— “Thì ra ngay từ đầu, tôi đã là trò tiêu khiển, chỉ để mua vui cho các người thôi ...” – em nhìn lên trần rồi cười, cười trong cơn tuyệt vọng, cười một cách thê lương, cười như muốn nuốt trọn những giọt nước mắt đang lăn dài trên má em.

— “Anh đừng gặp tôi nữa ...” – chỉ một câu nói thôi mà tôi cảm thấy con tim như ngừng đập, chỉ 1 câu thôi đã đủ chứng minh tình huống đang nghiêm trọng đến mức độ nào, cách xưng hô ko còn là thầy và trò nữa mà chuyển thành anh và tôi, chỉ một câu thôi mà tôi như bất động trong vài giây ...

Vi đứng dậy và bước nhanh ra khỏi quán, sau khi thấy thần vài giây tôi chợt nhận ra, liền đứng dậy và đuổi theo ...

— “Vi, nghe thầy nói hết đã, Vi ... ”

Nắm lấy cánh tay em, tôi níu em lại, em thì cố giẫy tay ra khỏi tôi ...

— “Buông tay tôi ra, buông ra, tôi không muốn thấy mặt anh nữa ... huhuhu” – em khóc oà lên, tiếng khóc vang dội khắp quán, càng gây sự chú ý của mọi người quanh đây.

Thấy thế, mắt tôi cũng đỏ lên, như muốn khóc theo em, tôi níu tay kéo em ôm vào trong lòng ...

— “Lúc đầu thì có vụ đó, nhưng tình cảm thầy dành cho em là có thật, em ko cảm nhận được điều đó ư ...”

Bị tôi ôm vào lòng, em vừa khóc vừa liên tiếp đánh vào ngực tôi chống cự ...

— “Anh buông ra, đừng nói gì nữa hết, tôi ko muốn nghe nữa ...huhuhu”

— “Thầy rất yêu em, Vi à, không dối trá, lợi dụng gì cả, đó là tình yêu thật lòng. Nếu em cần, thầy sẽ hét to lên rằng, anh yêu em ... ANH YÊU EMMMM ...” – tôi hét to, to đến mức làm cho Vi run rẩy, làm ọi người trong quán hoảng hồn.

Vi ngừng đánh tôi, mà hai tay tự lúc nào ôm chầm lấy tôi, khóc thút thít trong lòng tôi.

— “Trò phải tin thầy, thầy thật lòng yêu trò, thầy ko muốn chuyện đó ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta ... nha Vi ...” – tôi mê mang nói.

— “Em cũng rất đau, rất đau khi biết được chuyện đó, lúc đầu em còn ko tin, nhưng khi nghe anh nói, em cảm thấy như suy sụp hẳn, em cũng chỉ có anh, cũng chỉ có anh mà thôi... nếu như ngay cả anh cũng lừa dối em, thì em cũng chả thiết sống nữa ... hức hức”

— “Anh xin hứa với em, với mọi người đang có mặt tại đây, lần này là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng, anh sẽ ko bao giờ lừa dối em nữa.” – tôi nói to.

...

— “Này cậu bé, nói thì phải giữ lấy lời đấy...” – một giọng nói vang lên, một người thanh niên chạc 23,24 tuổi nhìn tôi và nói.

— “Đúng đấy, có chúng tôi làm chứng, thôi, tha cho thằng nhóc đó đi em gái ...” – một số khách uống nước trong quán cũng phụ hoạ theo.

— “Em gái à, tha thứ và cho cậu nhóc đây một cơ hội nhé ...” – người thanh niên ấy lại gần tôi và Vi, nhìn Vi mỉm cười rồi nói thân thiện.

Vi chỉ im thin thít, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ ...

— “Kìa trò, mọi người đang nhìn chúng ta kìa, tha thứ cho thầy nha ...” – tôi lên tiếng giúp em đỡ khó xử.

— “Nếu em còn phát hiện thầy lừa dối em một lần nữa ...” – Vi nhìn tôi hờn dỗi nói.

— “Sẽ ko có lần hai ...” – tôi đĩnh ninh với em, cũng như với mọi người xung quanh vậy.

36. Chương 36

Đêm nay là Noel ...

Đêm nay là một đêm rất quan trọng đối với tôi ...

Đêm nay là một đêm sẽ quyết định tình cảm hoà quỵen trong hạnh phúc hoặc trầm luân trong đau khổ ...

Chuẩn bị thật kĩ càng, vẫn mặc một bộ lễ phục trang trọng và gọn gàng như cũ, tôi hít sâu một hơi rồi đến lễ hội ...

Lễ hội năm nay có vẻ được đầu tư hơn năm trước, ko giống như năm ngoái chỉ là cây thông với một vài hạt tuyết giả lốm đốm vung vãi khắp nơi trong nhà thi đấu. Vừa bước vào cổng trường là tôi đã thấy một cây thông to tướng với vô số ánh đèn trang trí lấp lánh nằm ngay giữa sân trường, những con đường tuyết trắng tấp và ngay ngắn, xuyên suốt từng góc ngách của nhà trường, đâu đó từng chú người tuyết với khuôn mặt ngây ngô được quàng khăn cổ trông thật dễ thương và ngộ nghĩnh, từng cửa hàng ven đường bán đồ ăn, đồ lưu niệm, đồ chơi mọc lên san sát nhau, một con sông đóng băng giả kết hợp với một cây cầu đá bắc ngang qua, loáng thoáng thấy từng chiếc ghế gỗ dài, cạnh bên là ngọn đèn đường với ánh sáng mập mờ phối với hàng bụi rậm ven đường càng làm tăng thêm vẻ huyền bí, mỹ lệ.

Đêm nay, trường tôi được trang hoàng như một thành phố thu nhỏ, mang đậm chất Tây Âu cổ điển.

Tôi bước đi trên phố phường, nhìn các bạn học sinh đang quây quần vui chơi bên nhau. Năm nay, số lượng học sinh tham gia phải nói là ... rất đông. Chắc có lẽ vì thế mà ko chỉ riêng nhà thi đấu, khu vực sân trường còn được dùng để làm lễ hội noel.

Bước chân tôi như vô định, cứ đi mãi, đi mãi, chiêm ngưỡng vẻ đẹp ầm ập, lấp lánh xung quanh ...

— “Gum, gum ...”

Tiếng gọi làm tôi bừng tỉnh, chợt dừng bước, nghe giọng tôi đã biết đó là thằng Tuấn.

Thằng Tuấn đầu tóc lấm tẩm vài giọt mồ hôi, nhưng trên khuôn mặt hiện lên vẻ thoải mái và tươi vui, chắc có lẽ lễ hội đêm nay chứa ko ít tâm huyết của nó.

— “Mày thấy sao ...” - nó hỏi tôi, rồi ngược mắt nhìn xung quanh.

— “Đẹp ...” - tôi chỉ biết thốt ra 1 từ mà thôi.

— “Mày biết không, cái hoạt cảnh này, từng cảnh vật, cách bài trí xung quanh... đều là ý tưởng của tao hết đây ...” - nó nhìn tôi nói đầy vẻ khoe khoang.

— “Làm tốt lắm ... tao tự hào về mày ... ” - tôi mỉm cười.

Thấy biểu hiện của tôi, nó cũng mỉm cười. Chợt nó đưa tay vỗ vai tôi rồi nói một cách thân thiết:

— “Tao chỉ giúp mày được đến đây thôi, còn lại thì phải tự mình mày làm ... Lễ hội Noel tối nay, là dành riêng ày và Vi đây ... ”

— “Cám ơn mày ...” - tôi ko ngờ nó lại nói như thế, những lời nói lúc ấy của nó làm tôi suýt bật khóc, là con trai thì rất ít rơi nước mắt, nhưng một khi đã khóc thì sẽ khóc vì một thứ gì đó đáng trân trọng và quý báu ...

— “Ráng lên, tao và Khanh luôn ủng hộ mày ...” - Tuấn nhìn tôi chân thành.

— “Cố lên nha mày ...” - thêm một bàn tay vỗ lên vai bên kia của tôi, bất ngờ quay lại, thì ra là Khanh.

Nó đang nhìn tôi cười nhây, nhưng tôi cảm nhận được nó ko hề có ý trêu đùa, mà là thật tâm.

— “Cảm ơn tụi mày nhiều lắm ...” - mắt tôi hơi đỏ lên.

— “Á đệt, đừng có khóc nha đại ca, ghê quá đi ... ” - thằng Khanh thấy tôi thế thì hoảng cả lên, giựt người về phía sau như né tránh.

— “Thôi, bạn bè với nhau cả, đừng có làm quá lên như thế. À mà tao vẫn chưa thấy Vi đến nữa ????” - Tuấn thay tôi chữa giọng.

— “Tao cũng ko biết nữa ???” - tôi cũng cùng câu hỏi.

— “Mày gửi áo đầm cho Vi chưa ??” - Tuấn hỏi tôi.

— “Tao gửi rồi ...” - tôi hơi lo lắng, lờ như ... Vi ko đến, lờ như Vi còn giận tôi vì chuyện hôm trước ...

— “Chắc là nó đến trễ thôi, đừng lo lắng nữa. Tao cũng ko thấy bé My đâu cả ???” - Tuấn thấy vẻ mặt tôi thì vội nói đỡ.

— “Tao dạo này cũng ít nói chuyện với My nên ko biết con bé có đến lễ hội ko nữa ???”

— “Uh, vậy mày cứ đi lòng vòng kiểm tụi nó đi, tao qua bên kia có việc. Tí nữa trao danh hiệu P&P, mày và Vi chắc chắn sẽ được lên sân khấu, tao sắp xếp hết cả rồi, đừng lo lắng ...” - Tuấn nói xong thì chạy đi làm tiếp công việc của mình.

— “Thôi tao ra kia ăn cái nha, đói quá rồi, nếu thấy Vi thì tao sẽ báo ày ...” - Khanh nói.

— “Uh ...” - tôi gật gật đầu.

...

Sắp đến giờ trao danh hiệu rồi mà tôi vẫn ko thấy bóng dáng Vi, tôi linh cảm có điều gì chẳng lành đang xảy ra ... gọi vào số máy của em thì nhận được thông báo số máy ko liên lạc được, lòng tôi như lửa đốt. Vi ơi, ko lẽ, chỉ một cơ hội mà anh cũng ko xứng đáng có hay sao, chẳng phải hôm bữa em nói sẽ tha thứ cho anh rồi sao ...

Hay em ấy muốn tạo một sự bất ngờ dành ỉnh, đúng rồi, chắc là như thế mà thôi ... tôi tự an ủi chính bản thân ...

” Hiiii, mọi người cảm thấy hôm nay có vui không ạ ...” – tiếng MC vang vọng khắp toàn trường.

“Yeah ...” – mọi học sinh đều bắt đầu dồn về phía sân khấu.

“Có thích ko ạ ... ”

“Yeahh ...” - tiếng đám đông bên dưới phấn khởi hét to lên như muốn phá tan sân trường .

“La to nữa lên nào ...”

“Yeahhhh...”

“Chà, tối nay trông ai cũng đẹp dễ và lộng lẫy quá, làm cho tôi cũng thấy ghen tị ...”

” hahahahah...” – đám đông học sinh cười vang.

“Và xin mở đầu cho chương trình lễ hội tối nay, là tiết mục trình diễn của lớp ...”

Năm nay có thêm tiết mục văn nghệ dành cho lễ hội, vì thế mà làm cho tối nay càng thêm sống động và hoạt náo hơn.

Sau khoảng 5 tiết mục văn nghệ thì MC lúc này đã thay một bộ đồ mới, nhìn giống như những người quản gia trong những toà lâu đài, biệt thự tráng lệ bên Tây Âu.

“Trang phục kiểu gì mà nóng thế không biết” – người MC cất tiếng như chọc cười khán giả.

“hahahaha ...” –đám đông cười phá lên.

“Hi hi, còn một tiết mục cuối cùng nữa thôi các bạn ạ. Chắc các bạn cũng đã biết là tiết mục gì, phải ko nào ...”

“Princess, princess, princess ...” – tiếng tụi con trai bên dưới vang vọng.

“Ấy ấy, sao lại chỉ có princess ko thể, các bạn nữ bên dưới đáp trả đi nào ...” – tiếng MC.

“Prince, prince, prince ...” – tiếng các bạn nữ vang lên át cả tiếng các bạn trai.

“Để hâm nóng không khí, mình xin được bắt đầu công bố luôn. Đầu tiên là danh hiệu Prince năm nay thuộc về bạn ... ”

” xxx ... lớp xxx ”

Nghe được MC gọi tên tôi, tôi cũng bước lên sân khấu, đám đông bên dưới vỗ tay thật náo nhiệt, tôi cũng mỉm cười mặc dù còn hơi ngỡ ngàng, hồi hộp ...

MC đến gần tôi bắt tay một cái thân thiện, giúp tôi lấy lại bình tĩnh rồi nhìn tôi chăm chú và than thở:

“Trời đất, ông trời đã sinh bạn sao còn sinh mình thế này... Chắc, nếu ko có bạn thì mình đoạt cái giải Prince này rồi ...”

” Sax” – đám đông bên dưới được một phen ngỡ ngàng, chắc hẳn MC này ko biết 2 chữ xấu hổ viết ra sao.

“Thôi mình cũng xin công bố luôn, danh hiệu princess năm nay thuộc về ... bạn Lam Vi, lớp xxx”

... ..

MC và tôi cùng nhau dỗi mắt xuống bên dưới, nhưng vẫn như cũ, bóng dáng của Vi vẫn ko xuất hiện. Tim tôi giờ phút này đau nhói cực kì , một cảm giác bị ai xuất hiện trong lòng...

“Bạn Lam Vi có ở đây ko ạ ... ” – tiếng MC.

Đám đông bên dưới cũng dáo dạt ngó lơ xung quanh, xem có ai bước lên sân khấu hay ko, nhưng vẫn ko có một ai ...

“Bạn Lam Vi nếu ko lên sân khấu trong vòng 10s nữa, chúng tôi xin trao danh hiệu princess cho người khác đấy ...”

“10 ... 9 ... 8 ... 7 3 ... 2 ... 1 ” – tiếng đếm từ MC, hoà lẫn cùng đám đông bên dưới.

“Vâng, mình xin được mời bạn xxx lớp xxx”

Lần này có một người con gái đi lên, cả đám đông hò reo cổ vũ. Tôi cũng ko nhớ rõ khuôn mặt cô gái ấy lắm, nói đúng hơn là giờ phút đó tôi ko có nhìn cô gái. Tôi đứng như trời trồng, niềm đau vỡ oà trong tim, tai tôi như ù đi, chỉ còn nghe loáng thoáng những tạp âm ì trệ. Cho đến khi MC vỗ vai tôi một cái, đánh thức tôi từ trong tiềm thức ...

“Hôn ... hôn ... hôn ...” – tiếng MC hoạt náo khiến cho đám đông bên dưới cũng hưng phấn hô theo.

Cô gái đó đã lên đứng kế bên tôi, tôi bất đắc dĩ quay người qua phía cô gái ấy theo tiếng cổ vũ của đám đông thì chưa kịp nhìn mặt cô gái lạ lắm đó, tôi đã bắt gặp hình bóng Tuấn đang đứng trong cánh gà, hai lòng bàn tay đang đặt trong túi quần. Tuấn nhìn tôi với ánh mắt quan tâm, lo lắng, kèm theo một chút an ủi.

Tôi liếc nhìn sang khuôn mặt cô gái, đẹp, rất đẹp ... nhưng ko phải Vi, ko phải người mà tôi muốn đứng cùng trên sân khấu tối nay...

Tôi chìm đắm trong cơn thất vọng, buồn bã, chỉ biết bước xuống sân khấu mà ko nhìn mặt ai cả, cứ cất bước đi về phía cổng trường ...

“Này này, bạn ơi, bạn chưa có hôn người ta kìa ...” – tiếng MC vọng lại sau lưng tôi.

Ở đây làm cái gì nữa, buổi lễ hôm nay có nghĩa lí gì nữa ... tôi ko ngờ đêm Noel này lại náo nê đến như vậy ... Những gì Vi hứa với tôi, những lời lẽ tha thứ khoan dung ấy ... thì ra chỉ là những lời nói dối trá, như những mũi kim đâm toát trái tim tôi, một trái tim tràn đầy hi vọng vào tình yêu, vào một người con gái như thiên thần, đã khiến cho tôi bao đêm mất ăn mất ngủ ...

Có lẽ đã hết thật rồi ... hết ... hết thật rồi ...

Tôi bước đi trong vô thức ra đến cổng trường, nhưng lúc này, tôi thấy bóng dáng một người quen, dường như người ấy đã đứng đợi tôi từ rất lâu rồi...

37. Chương 37

__ “Anh Vũ ... Vi ... Vi có đến ko anh ...” – tôi kích động bước lại gần anh.

Anh Vũ nhìn tôi, sau đó vút điều thuốc đang hút dở xuống đất, lấy chân dập lửa rồi không nói một lời đã giờ một nắm đấm thẳng vào mặt tôi ...

... Bốp ...

Nắm đấm ấy rất mạnh, làm tôi choáng váng cả đầu óc, lưỡi tôi đã cảm nhận được vị tanh của máu ...

...Bốp ... bốp ... bốp ...

Lại thêm 1 đấm, 2 đấm, 3 đấm Anh Vũ đánh tôi ko hề nương tay, anh ấy như một thằng điên, đánh khắp nơi trên cơ thể tôi, sau đó giờ chân đạp một cái khiến tôi văng ra sau đến vài mét ...

__ “Anh Vũ, anh làm gì vậy, đừng đánh nữa, có gì từ từ nói ...”

Tôi nằm bất động dưới đất, chả biết trời trăng gì nữa, chợt nghe thấy tiếng thằng Tuấn hoảng hốt...

__ “Tụi mày đứng tránh qua một bên, đừng có mà xen vào, ko thì tao đánh cả tụi mày ...” – Anh Vũ hùng hục nói.

__ “Có gì từ từ nói, thằng Gum nó làm gì mà anh đánh nó tàn nhẫn vậy ...” – có cả giọng thằng Khanh.

Tôi mở hờ con mắt ra thì thấy 2 đứa nó đang chắn trước tôi, đang ra sức che chở và thuyết phục anh Vũ dừng tay.

__ “Thằng Gum đứng dậy, mày đã hứa gì với tao, tao đã nói với mày, nếu mày làm cho Vi đau khổ thì mày chết với tao, mày ko nhớ ư ...” – anh Vũ bất nhẫn nói.

— “Thực hiện cái lời hứa đó đi ... ” – tiếng anh Vũ lại vang lên.

— “Có gì từ từ nói thôi anh, đừng đánh nó nữa ...” – Tuấn ra sức bảo vệ tôi.

— “Tuấn, Khanh, 2 tụi mày tránh ra đi, để tao nói chuyện với ảnh ...” – tôi khó nhọc nói.

2 thằng bất ngờ quay lại nhìn tôi như một thằng điên ...

— “Mày điên rồi à, muốn bị đánh cho đến chết hả ???” – Khanh la lên.

— “Ừ, tao điên rồi...”

Tôi hét lên, rồi đẩy 2 thằng ra và tiến lại gần anh Vũ.

— “Anh Vũ, em đã hứa thì sẽ giữ lấy lời, nhưng anh có thể cho em biết Vi hiện giờ thế nào ko ??? – tôi nói như van xin, cầu khẩn.

— “Mày ko cần biết, mày chỉ cần biết vì mày mà nó định tự tử, hên là bác gái phát hiện kịp thời. Tao cũng ko ngờ mày lại khốn nạn đến như thế, khi nghe tin thì tao rất tức giận, tối nay là cái giá mày phải trả cho cái sự khốn kiếp của mày ...”

Nói đến đó, anh Vũ tung thêm một nắm đấm như búa bổ vào giữa mặt tôi, làm tôi té ngã ra sau và mất phương hướng ...

— “Gum ...” – tiếng gọi hoảng hốt của Khanh và Tuấn vang lên.

Tôi được 2 thằng đỡ dậy, tui cố gắng mở mắt, óc tôi vẫn còn chấn động, vì cú đấm vừa rồi thì ít, vì cái tin Vi định tự tử thì nhiều, tôi khó nhọc mở miệng nói:

— “Anh có thể nói cho em biết là vì sao Vi lại định tự tử ko ?”

— “Mày ko xứng đáng để biết ... Mày đã làm gì thì tự mà đi hỏi chính bản thân mình đi ...”

Anh Vũ nói xong thì giơ tay lên, tôi biết tôi sắp sửa nhận thêm trọn một nắm đấm nữa ...

... ..

Sao ko hề có cảm giác đau đớn gì thế này ?? Tôi khó hiểu mở mắt ra thì thấy anh Vũ chỉ nhìn tôi bằng cặp mắt giận dữ, nhưng cánh tay anh ko hề tiến đến mặt tôi. Nhìn tôi vài giây, anh bỏ tay xuống, lấy tay vuốt đầu chính mình vài cái rồi cười khổ nói:

— “Thôi bỏ đi, nhìn khuôn mặt bầm dập của mày mà tao chẳng muốn đánh nữa ... Tao chỉ nói một câu cuối cùng với mày thôi, nhớ kĩ, quên con Vi đi, quên hẳn nó đi, coi như nó ko tồn tại trong cuộc đời của mày.”

Mặt tôi lúc này có lẽ đã ko ra hình người mất rồi, máu chảy lênh láng khắp nơi, nhìn vào có khi còn ko nhận ra được đâu là mắt, mũi, miệng nữa...

Nói xong, anh nổ máy xe chạy mất dạng trong tầm mắt cả 3 đứa.

— “Gum, có sao ko ...” – Tuấn hỏi.

— “Ko, ko sao, sao tụi mày lại chạy ra đây ...”

— “Thấy mày đi xuống sân khấu cứ như người mất hồn, tao gọi thằng Khanh cùng chạy ra xem mày thế nào, ai ngờ thấy anh Vũ đang đánh mày ...” – Tuấn nói.

— “Cần tao chở về ko ???” – Khanh nói.

— “Ko cần, tao cũng đỡ đau rồi, tụi mày cứ để cho tao một mình đi ...”

— “Mày đừng nghĩ quần nha Gum ...” – Tuấn lo sợ nói.

— “Tao hứa với tụi mày, tao ko làm gì đại dột đâu. Tụi mày trước giờ có thấy tao lú lẫn đến mức đó chưa?”

Hai thằng vẫn bán tin bán nghi nhìn tôi ...

— “Tao chỉ muốn ở một mình và suy nghĩ thôi, tao chỉ cần có thế, tụi mày có thể giúp tao ko ???” – tôi cười khổ nói.

Thấy tôi cười nói như thế, 2 thằng cũng bớt lo âu ...
— “Vây thôi được, tao và Khanh vào trong, có gì mai gặp lại...” – Tuấn nói.
Sau đó cả 2 đi vào trong trường, thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn tôi...
Chỉ còn tôi đứng lẻ loi trong màn đêm tối tăm, lạnh lẽo ...
Gum, mày định làm gì đây ...

38. Chương 38

Lấy máy điện thoại ra gọi vào số của Vi ...
Vẫn thế, một cuộc, hai cuộc, ba cuộc gọi ... tất cả đều nhận được thông báo từ tổng đài.
Tôi ngồi trên vỉa hè, nhìn đường xá, xe cộ đang tấp nập qua lại. Các đôi nam thanh nữ tú đang cùng nhau trở về sau một đêm Noel vui vẻ, hạnh phúc bên nhau...
Còn tôi, tôi ko biết vì nguyên nhân gì ... mà đã làm cho cuộc tình mà tôi hằng hi vọng ... vụt tắt ngay trong đêm nay ...
Nguyên nhân gì ...
Chuyện lần trước Vi đã tha thứ ỉnh, thì ko thể nào lại là cái lí do ấy được ...
Vây thì do đâu ...
Tôi nghĩ nát óc mà vẫn ko hình dung ra được, mình đã làm chuyện gì có lỗi với Vi mà khiến cho Vi suy sụp đến mức tự tử ...
Ngồi suy tư gần nửa tiếng, vết máu trên mặt đã khô, người cũng bớt đau hơn, những vết đánh giờ đã tụ thành những vết bầm tím khắp trên người tôi...
Ko được ... phải đến nhà Vi !!! Đúng, phải đến nhà Vi, hỏi Vi cụ thể đầu đuôi ra sao, chứ ngồi đây suy nghĩ thì có ích gì đâu ...
Nghĩ là làm, tôi lấy xe đạp rồi chạy khỏi trường, đến nhà Vi ...
Đến nơi, tôi chỉ thấy một màn đêm bao phủ khắp căn biệt thự ...
Mọi thứ thật yên tĩnh, lạnh lẽo, âm u đến đáng sợ ...
Tôi bấm chuông ...
Vẫn ko có ai ra mở cửa...
Nhìn lên các cửa sổ thì ko thấy có ánh đèn ...
Có lẽ Vi và bác gái đã đi ngủ ...
Tôi tiếp tục bấm chuông ...
Bấm chuông cả chục phút đồng hồ nhưng vẫn ko có một dấu hiệu nào từ căn nhà, ngay cả tiếng con Beck cũng ko xuất hiện ...
Ko lẽ cả 2 người ko có ở nhà ...
Tôi bắt đầu lo sợ ...
Một cảm giác bất an tràn khắp toàn thân ...
Bất giác ngồi xuống dựa lưng vào tường ...

Đợi, chỉ còn cách đợi thôi, hi vọng sáng hôm sau có thể gặp được 2 người ...

Trải qua một trận bị đánh đập như tử, cơ thể đau đớn, mệt mỏi kèm theo màn khuya dần buông xuống ...

Tôi bất giác chìm vào giấc ngủ ...

Tôi ngủ ko biết trời trăng gì nữa ...

Ngủ một cách mê man ...

...

... ..

... ..

... Bộp ...

Một vật gì đó đập trúng chân tôi làm tôi bừng tỉnh giấc nồng say, mở mắt ra thì ánh mặt trời đã lộ dạng, từng tia nắng ban mai le lói qua từng nhánh cây làm tôi chói mắt, bất giác tôi lấy tay che mắt ...

Nhìn người đứng trước mặt, thì ra là anh Vũ ...

Thì ra anh vừa lấy chân đập cho tôi tỉnh ...

Trên mặt anh tuy đã bình tĩnh lại, ko còn điên cuồng như tối qua nữa, nhưng vẫn còn vương vấn vài tia khó chịu khi nhìn thấy tôi...

— “Mày đến đây làm gì ” – anh Vũ ghét bỏ hỏi.

— “Anh, em chỉ muốn đến gặp Vi, em thật sự ko rõ vì sao chuyện tình nó xảy ra như thế này nữa...” – tôi mờ mịt nói.

— “Mày về đi, sau này đừng có đến đây nữa ...”

Anh nói xong rồi cầm lấy chìa khoá mở cổng ...

— “Anh, cho em gặp Vi được ko, một lần thôi cũng được, em chỉ muốn hỏi rõ mọi chuyện thôi... được ko anh ...” – tôi nài nỉ nói.

Gạt chân chống xe, anh Vũ nhìn tôi, đắn đo một hồi, thấy vẻ mặt kiên quyết của tôi nên đành thở dài:

— “Lần cuối cùng đây ...”

— “Em cảm ơn ...”

Tôi chạy vụt vào trong căn nhà, tìm khắp nơi nhưng vẫn ko thấy bóng dáng một ai. Chạy lên lầu, phòng của Vi, phòng của bác gái, vẫn ko thấy 2 người, ngay cả con beak, tôi cũng ko thấy.

Buồn bã bước xuống lầu, anh Vũ đang ngồi trên ghế salon, trên bàn là 2 ly nước ...

— “Mày ngồi xuống đây ...” – thấy tôi xuống, anh chỉ vào cái ghế salon đối diện rồi nói.

Tôi làm theo lời anh, đến ghế salon rồi ngồi xuống ...

— “Vi, Vi đi đâu rồi anh, em kiếm hoài mà ko thấy em ấy ...”

— “Mày uống nước đi đã ...”

... Ực ực ...

Uống sạch hết ly nước một cách nhanh chóng, tôi ngồi khẹp nép chờ đợi câu trả lời từ anh Vũ ...

— “Vẫn chưa biết vì sao tao đánh mày ??? – anh nhăn mặt nhìn tôi.

Tôi chảy cả mồ hôi sau lưng, lắc lắc đầu.

...Xoạt ...

Anh Vũ cầm lấy một tấm hình thấy lên trên mặt bàn ...

Tôi cầm lấy bức hình rồi nhìn cẩn thận ...

Cái gì thế này ...

Trong hình là cảnh tôi và một người con gái đang ôm hôn nhau say đắm ...

Người con gái đó là ... bé My ...

Tại sao lại có bức hình này ...

— “Anh cho người theo dõi em hả ???” – tôi gấp rút hỏi.

— “Tao đâu có rảnh làm chuyện đó ...” – anh Vũ khinh thường rồi nhìn tôi.

— “Có ai đó đã gửi bức ảnh này đến nhà Vi, sau khi nhìn thấy bức ảnh này, con bé trở nên điên dại, suy sụp, khóc lóc, cuối cùng là tự tử nhưng ko thành ...” – anh Vũ nhìn tôi với ánh mắt cay độc.

— “Mày thấy được sự khốn nạn của mày đã ảnh hưởng thế nào đến cái gia đình này chưa ???”

Tôi vẫn im lặng ko nói gì, tôi ko thể phủ nhận cái bức hình này, nó là thật ... chính tôi đã hôn My ... chính tôi đã tự tay đánh mất Vi ... chứ ko ai khác...

Nhưng là ai ... là ai lại đi gửi cái bức hình này cho Vi ... ko lẽ là My ... My đã lợi dụng mình, dụ dỗ mình hôn em ấy rồi lén chụp lại, nhằm phá hoại tình cảm giữa mình và Vi ...

Tuy ko dám chắc chắn là My làm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, người có khả năng làm nhất ... chỉ có thể là My...

Cái đôi mắt thiên thần ấy ... không không ... cái đôi mắt ma quỷ, dối trá ấy ... thật là chó chết ... mình đã bị một con nhóc lừa, bị một con nhóc chơi đùa trong lòng bàn tay mà ko biết ... Đã thế, mình còn tâm sự biết bao nhiêu điều cho nó ... coi nó như một người em, người bạn thân thiết ...

Đúng là nuôi ong tay áo mà ...

— “Xong chưa, mày về nhanh đi, tao còn có việc ...” – anh Vũ giục tôi.

Sau đó anh đứng dậy, quay lưng về phía tôi và bước dần về phía cầu thang ...

— “Anh, anh Vũ Vi ... Vi đang ở đâu vậy anh ... em muốn gặp em ấy ...” – tôi giật mình đứng dậy và nói.

Anh dừng chân, có vẻ đang phân vân, được một hồi thì lại thở dài, sau đó quay lại nhìn tôi và nói:

— “Vi và bác gái đã qua Mỹ rồi, đã đi từ đêm 23 ...”

Thấy tôi đứng như trời trồng, mặt đần ra, đôi mắt như thất thần, anh Vũ nhìn tôi chán thành rồi nói:

— “Thôi, mày về đi, nể tình anh em trước đây, tao cũng xin lỗi vì tối qua có hơi nặng tay. Giờ tao phải lên lầu thu xếp đồ đạc cho Vi và bác gái rồi gửi qua Mỹ cho họ, họ đi gấp và đột ngột đến mức ko kịp thu xếp hành lý nữa ...

... Có lẽ đây cũng là lần cuối tao và mày gặp nhau ...”

39. Chương 39

Suốt 3 4 ngày sau đó, tôi như người mất hồn, mất ăn mất ngủ ...

Cứ thế, Vi xuất hiện thật bất ngờ và cũng ra đi thật đột ngột...

Ngay cả một lời tạm biệt cũng ko có ...

Vết thương trên người đã lành gần hết, nhưng vẫn còn đau lắm ...

Đau ko phải vì vết thương, mà đau, là đau ở bên trong, cái đau tê tái và xót xa ...

Người ta thường nói, đau ngoài da thì lành rất nhanh, nhưng một khi đã đau ở bên trong ... thì sẽ khó lành lại như trước ... thậm chí còn để lại vết sẹo mà sẽ vĩnh viễn ko bao giờ nhòa được...

Có lẽ qua chuyện này, tôi đã có một vết sẹo ...

Tất cả, tất cả mọi thứ ... đều do một người gây ra ... là con My.

Đứa con gái lần đầu gặp mặt, thái độ hoà nhã, dễ thương ... đôi mắt thơ ngây, trong sáng ... thì ra ... những thứ đó chỉ là giả tạo, cái vẻ bên ngoài ... đã đánh lừa tôi và tất cả mọi người ... Sâu bên trong cái vẻ đẹp thiên thần ấy, là một ác quỷ với tâm địa rắn rết, những mưu tính ác độc ...

Được lắm, ko trả đũa món nợ này, tao ko thể xoa dịu bản thân được. Mà thích đơn phương tao, tao ko hề trách, nhưng mà lại phá hoại chuyện tình cảm của tao, mà đã sai lầm rồi ...

Mày thích tao ư ??? Được, tao sẽ ày măn nguyện ...

Mày sẽ biết tay tao ...

Lấy máy ra gọi liền đến cho nó ...

— “My hả. Sao hôm noel ko lên trường vậy ???” – tôi giả giọng vui vẻ nói.

— “Hả, sao hôm nay lại gọi cho em ???” – giọng nó bất ngờ hỏi.

— “Anh nhớ em ...” – tôi nói một cách yêu thương.

— “Thôi, em hồng tin đâu ...”

— “Anh buồn lắm, anh và chị Vi chia tay.”

— “Á ...”

— “Anh ... anh ko sao chứ ...”

— “Ko sao đâu em, nói thật, anh biết chuyện giữa anh và Vi vô vọng rồi. Sau khi chia tay thì anh cảm thấy mình rất nhẹ nhõm ...”

— “...” – con bé im lặng ko nói gì.

— “Ít ra thì bây giờ, anh có thể tự nhiên công khai đi chơi với em.” – tôi quăng mồi dụ.

Ko phải mày muốn thế sao ... con khốn ...

— “Anh ... anh nói linh tinh cái gì vậy ...” – nó lí nhí nói.

— “Haizzz, My ơi ,anh buồn lắm, tối nay uống trà sữa với anh được ko ?” – giọng tôi đáng thương nói.

— “Vậy anh cứ qua đón em ở chỗ cũ nha ...” – giọng nó có vẻ phấn khởi.

— “Uh ...”

Mày chuẩn bị đi, rồi mày sẽ thấy, mày ác một, tao còn ác gấp mười Trong đầu tôi dần hình thành kế hoạch trả thù ... Và buổi đi chơi tối nay chỉ là bước đầu tiên ...

40. Chương 40

Cũng đã 1 tháng kể từ cái đêm noel đó, với sự mở lòng từ tôi, mối quan hệ giữa tôi và My tiến triển rất nhanh và tốt đẹp, có lẽ chỉ cần đợi tôi tỏ tình nữa thôi là trở thành một mối tình đẹp như các tiểu thuyết văn chương lãng mạn.

Tối nay tôi sẽ tỏ tình ...

— “Thôi mà anh, kì quá, mọi người đang nhìn kìa ...” – My xấu hổ nói.

— “Mặc kệ người ta ..” – tôi tiếp tục dè My ra hôn.

Tôi và My đang ở trong một quán cafe yên tĩnh, lãng mạn. Cách bố trí chỗ ngồi của quán này cũng ko quá dày đặc nên phần nào đó cũng không quá mắc cỡ khi có một đôi nào đó làm chuyện ko đúng đắn.

My thì ban đầu còn có vẻ ngượng ngịu, về sau thì nồng nhiệt đáp lời. Hai đứa chúng tôi như đang chơi đùa với nhau qua nụ hôn.

Hôn đã đời rồi tôi mới buông em ra, mặt em thì vẫn đỏ như trái gấc ...

— “Lần sau đừng thế nữa nha, mắc cỡ chết ...” – em lí nhí nói.

Mặt em đỏ bừng vì xấu hổ, đôi mắt thì ướt át chớp vài cái nhìn tôi. Tôi như bị hút hồn ...

Nhìn đôi mắt đẹp như ánh sao ấy, tôi thầm giết mình. May mà mình biết bản chất thật của nó, nếu ko thì ... đã chết ko có chốn dung thân mắt rồi.

— “Kệ, anh muốn hôn em đó. Nếu ko thích thì sau này ... ko hôn nữa ...” – tôi giả giận nói.

— “Ách ... em ... em ...” – My á khẩu nhìn tôi, hai con mắt em tròn xoe.

— “Hừ ... em cũng thèm đến thế mà còn giả bộ ư ...” – tôi ôm em vào lòng, 2 tay tôi liên tiếp vuốt ve dọc theo khắp nơi trên cơ thể em. Người em run rẩy liên hồi, tay em lúc thì giữ tay tôi, lúc thì vuốt vuốt ngực chính mình, em thở dốc từng cơn.

Tôi khẽ đưa miệng lại gần vành tai em và nói nhỏ:

— “Làm bạn gái anh nha ...” – vừa nói tôi vừa phả hơi ấm vào tai em.

Em run nhẹ một cái, sau đó quay mặt nhìn tôi, đôi mắt em đã đỏ lôm vì hạnh phúc. Em mỉm cười thật tươi rồi nói lí nhí:

— “Em ... em đồng ý ...”

Còn biết làm gì hơn là tặng thêm cho em một nụ hôn nồng nhiệt, đôi bàn tay càng múa loạn khắp nơi trên người em, em cũng ko còn ngượng ngùng nữa mà để cho tôi tùy ý mà hành sự.

Một hồi ân ái bắt đầu diễn ra trong quán ...

Mọi thứ đã diễn ra đúng với như trong kế hoạch ...

41. Chương 41

Hôm nay là 14/2 ...

Ngày lễ Valentine, ngày mà các cặp tình nhân háo hức nhất trong năm ...

Tôi cũng đang háo hức đây, nhưng mà háo hức là vì một chuyện khác ...

Tôi và My hôm nay có thể sẽ có một buổi hẹn hò khó quên ...

Ko biết nghĩ gì mà tôi lại chọn cái quán cafe mà tôi và Vi đã gặp nhau trước đêm Noel, cũng có thể nói đó là cái đêm cuối cùng tôi còn được nhìn thấy Vi ...

Nhắc đến là nỗi buồn vô cớ lại ập đến ...

Vết sẹo lâu ngày giờ lại bắt đầu đau ...

Ko nghĩ ngợi nhiều nữa ...

... ..

“Đi học về nhà chưa vậy bx ...” – tôi nhắn tin cho My.

“Về rồi ox ơi, mà hôm nay trời mưa to quá, từ sáng đến giờ rồi ...” – My nhắn lại.

“Ox thích mưa lắm, hồi nhỏ mỗi khi mưa lớn là cời trường tắm mưa à ...”

“Thô bỉ quá đi ...^^”

”Tối nay ox qua đón bx như đã hẹn trước nhé, mưa thì cứ mưa, ngày hôm nay cho dù có bão thì ox cũng phải lôi bx ra ngoài ...

”

“Yêu ox nhiều lắm ... ”

Tôi bắt đầu tắm rửa, đúng là hôm nay mưa như trút nước, trời thì âm u suốt cả ngày, nhưng ko sao, tôi ko để tâm chuyện đó, mà ngược lại, tôi rất thích mưa là đằng khác.

Cái cảnh từng hạt mưa rì rào bên ngoài, cái bầu không khí se lạnh, trong lành khi trời mưa làm cho con người tôi thanh thản và dễ đồng điệu với tâm hồn chính mình.

Tắm rửa xong xuôi, vuốt wax này nọ, mặc quần áo thơm mát, gọn gàng hết rồi, chuẩn bị dắt xe đi chơi ...

Ồi... trời vẫn mưa cơ à ...

Chắc ... mang áo mưa vào vậy ...

Ngoài đường phố, xe cộ vẫn tấp nập qua lại, các chàng trai cô gái vẫn ôm ấp nhau chạy ngược chạy xuôi, ko có ai vì trời mưa cả ngày mà khó chịu cả.

Cũng đúng thôi, ngày hôm nay là một ngày quan trọng, ko vì một cơn mưa mà làm hỏng được.

Đến nơi hẹn gặp My, hôm nay My mặc một chiếc váy trắng tinh, trên tóc mang một chiếc băng đô, khuôn mặt trang điểm nhẹ, đôi mắt bình thường đã chết người rồi, nay được đánh vào một ít mascara càng trở nên hút hồn và gợi cảm hơn.

My rất đẹp, sẽ hoàn hảo hơn ... nếu như ko có cái cặp kính ngố kia phá hỏng mọi thứ ...

— “Bx hôm nay đẹp quá ” – tôi nói 1 câu lấy lòng kinh điển như đã được in vào sách.

— “Thật ko ...” – My vò vò 2 bàn tay mình vào nhau, xấu hổ cúi đầu.

— “Ox nói nè, bx mà bỏ cái kính xuống thì càng chết người nữa ... ” – tôi cười gian.

— “Hi ... hôm nay bx chiều ý ox vậy ...” – nói xong My thật sự đem cái cặp kính bỏ vào trong túi xách.

Đôi mắt tôi như bị hút hồn bởi vẻ đẹp hoàn mỹ của em ...

Ồi mẹ ơi, mới có lớp 10 mà đã như vậy, sau này trên 18 tuổi chắc thành yêu tinh luôn quá ...

— “Rồi ... bi giờ thì chuẩn hơn rồi đó ... ko còn gì để mà chê nữa ...” – tôi nhào đến ôm My rồi hôn một cách âu yếm.

— “Ừm ...tìm” – My chỉ còn biết rên trong cơn mê.

... ..

— “Đến rồi bx, quán này nè ...” – tôi chở My đến quán nước đó rồi bảo.

— “Tên gì ấy nhỉ, em nhìn ko rõ, ox kì zà, biết bx cận nặng rồi mà còn bắt bỏ kính...” – My giận yêu mắng.

— “Biết làm gì hả bx, cứ vào thôi, trời mưa bắt đầu nặng hạt rồi kìa ” – tôi giục em.

Tôi nắm tay My rồi bước nhanh vào quán, chọn lấy 1 bàn rồi bắt đầu gọi nước ...

— “Cho em 2 ly sữa tươi đi chị ...” – tôi cười hì hì.

— “Ox thích uống sữa tươi từ bao giờ thế ???” – My nghi hoặc nhìn tôi cười nói.

— “Từ khi quen bx đó ... mỗi khi uống sữa thì ox lại nhớ đến bx liền ... ”

Vừa nói tôi vừa uống sữa, xong lại liếm môi nhìn My, làm My đỏ cả mặt.

— “Lại trêu chọc bx nữa rồi, bx giận đó ghen ...” – My cũng ko vừa nên đáp trả.

— “hahaha ...” – tôi cười phá lên.

— “Ox à, năm nay thi ĐH, đã có dự tính gì chưa ???”

— “À, có chứ, ox định thi vào trường xx, dạo gần đây cũng luyện thi dữ dội lắm ...”

— “Uh, ox cố gắng lên, bx luôn ủng hộ ... buồn quá, ox nếu vào ĐH thì còn có mình bx bơ vơ trong trường à, còn đến 2 năm nữa bx mới được ra trường”

— “Sao bx lại nói thế, ox vẫn thường xuyên quan tâm, gặp gỡ bx mà. Nếu cần ox nguyện làm xe ôm đưa đón bx đi học nhé, chịu ko ???”

— “Ox nhớ đó.. hi hi ...”

Tôi nhanh tay cầm cái ống hút dính sữa quét lên một bên má My, do cô bé ko đề phòng nên ko né kịp, một vệt sữa đã nường trên làn da nhẵn nhụi.

— “Ox chơi kì quá ...”

Cô bé cũng ko chịu thua, cần lấy ống hút của mình rồi bắt đầu quét lung tung về phía tôi.

— “Hahaha ...”

Cả 2 đùa giỡn với nhau rất vui vẻ, mới đầu chỉ là dự định trả thù, nhưng ko ngờ càng thân với My, tôi càng phát hiện trong em có rất nhiều thú vị, rằng có thể tôi chưa khám phá hết con người của em ấy.

Sau khi giỡn với nhau chán chê rồi, cả 2 đều cười khúc khích rồi cầm đầu uống sữa.

— “Ox, bx có thứ muốn tặng ox nè ...”

My rụt rè nói, sau đó từ trong túi xách lấy ra một hộp chocolate nhỏ xinh, thắt trên đó là một cái nơ hồng dễ thương.

— “Valentine vui vẻ ...”

Em cầm hộp chocolate bằng 2 tay, rồi rón rén đưa về phía tôi ...

Ánh mắt em long lanh niềm chờ mong xen lẫn hạnh phúc nhìn tôi, khuôn mặt hơi đỏ vì ngượng ngùng, vẫn cái đôi mắt ấy, luôn làm cho tôi mất hết tập trung, làm cho tôi buông bỏ hết sự phòng vệ đối với mọi thứ xung quanh...

Nếu như ... nếu như ... ko xảy ra những chuyện kia ... Chúng ta có lẽ sẽ là một cặp tình nhân hạnh phúc. My có lẽ là một người bạn gái rất tốt, một người bạn gái mà bao thằng con trai phải hằng mơ ước ... Một người bạn gái nữ tính, dịu dàng, hóm hỉnh, xinh xắn, dễ thương, biết chiều chuộng người yêu ...

Tĩnh lại đi Gum à, mày ko biết rằng, tất cả những thứ đó chỉ là giả tạo thôi sao, mày đã bị một dao đâm sau lưng rồi, mà vẫn còn dấn thân vào vết xe đổ nữa sao ...

Đúng vậy, đã đến lúc hạ màn rồi ...

42. Chương 42 - End

Có lẽ đây là lúc chấm dứt màn kịch đối trá này thôi ...

Thấy tôi chần chờ, My ko ngừng run rẩy, có lẽ đang lo lắng tôi sẽ ko nhận lấy hộp chocolate ...

— “Cám ơn bx nhé, ox hạnh phúc lắm ...” – tôi nhận hộp chocolate rồi mỉm cười nói.

My chỉ nhìn tôi cười với nét mặt hạnh phúc và mãn nguyện.

Tôi cũng mỉm cười nhìn My ...

— “Chị ơi ... chị ” – tôi chợt gọi chị phục vụ.

— “Có gì ko em ???” – nở một nụ cười hoà ái, chị lại gần và hỏi.

— “Cầm giúp em hộp chocolate này một tí được ko chị ... ” – tôi thân thiện nói.

Chị phục vụ hơi liếc sang My, sau khi lưỡng lự vài giây thì cũng đồng ý ...

— “Valentine vui vẻ” – đợi chị ấy cầm lấy hộp chocolate, tôi nhanh nhẩu nói một cách tự nhiên.

Cả My và chị phục vụ đều ngỡ ngàng nhìn tôi. My nhìn tôi với đôi mắt mờ mịt, còn chị phục vụ quay sang nhìn My rồi khó hiểu nhìn tôi.

My nhìn tôi mà ko biết nói gì ...

Tôi cũng nhìn lại My, rồi cười nhẹ :

— “Bx có hiểu vì sao ox làm thế ko ???”

My lắc lắc đầu ...

— “Chúng ta chia tay đi ...”

My hít sâu một hơi ... em nhìn tôi với cái nhìn ko thể tin vào chính đôi mắt mình...

— “Ox ... ox đùa với bx thôi, đúng ko ” – My cười gượng gạo, mắt đỏ lòm, có vẻ sắp phát khóc.

... chất ...

Tôi vung tay tát một cái vào mặt em ấy rồi hừ nói:

— “Bỏ cái từ ox kia đi, nghe mà tởm đi được. Cô còn ko xứng đáng gọi tôi như vậy ...”

My giương đôi mắt thần thờ nhìn tôi, mặt em đỏ hỏn ra, trên bờ môi đẹp kia đã có tia máu, hẳn là ko ngờ đến tôi lại ra tay như vậy ...

Ngay cả chính tôi cũng ko ngờ đến tình huống này ... nhưng cứ nghĩ đến cái sự giả dối khôn nạn của em mà tôi kiềm ko được cơn giận dữ, và cứ thế đã giơ tay đánh thật mạnh vào mặt em

— “Cho em một lí do ...” – My lấy tay lau lau khoé môi mình rồi nói.

— “Cô còn nhớ bức hình này ko ?” – tôi lấy ra cái bức ảnh mà anh Vũ đã đưa, cầm lên trước mặt My cho em ấy nhìn, trong bức ảnh là cảnh một đôi trai gái đang hôn nhau nhìn rất tình tứ.

— “Bức ảnh nào cơ ...”

My mê man khó hiểu nhìn tôi, định đưa tay cầm bức ảnh, nhưng ...

.... Xoẹt ... xoẹt...

Tôi đã xé cái bức ảnh đấy làm bốn phần và hất vào mặt My, My hoảng hốt nhanh tay lượm từng mảnh xé nhỏ định giấp lại.

— “Vậy mà còn giả bộ kêu ko biết ... hừ ”

— “Thôi tôi nói luôn, cô gửi cái bức ảnh này cho Vi rồi làm tan vỡ mối quan hệ của chúng tôi. Nay tôi và Vi đã ko còn được gặp nhau nữa, cô thấy mãn nguyện chưa ??” – tôi cười lạnh nói.

— “Anh ... anh nói cái gì vậy ... em ko hiểu”

— “Tôi khinh cô, hừ ... tình cảm giữa 2 ta cũng là dối trá mà thôi. Cô nghĩ rằng tôi yêu cô chắc, hừ, tôi tiếp cận cô cũng chỉ vì cái ngày hôm nay mà thôi ... Cô xứng đáng nhận nó ...”

Hic... hic ... huhuuu...

My vỡ oà khóc, em ấy có lẽ ko chịu đựng được nữa nên bao nhiêu ảm ức từ nãy đến giờ cứ như thế mà theo nước mắt trôi ra ngoài...

Tôi chỉ nhìn em một cách lạnh lùng, mặc dù trong lòng tôi cũng hơi xót xa, cảm thấy mình làm quá nhưng cái vết sẹo trong tim lại nhói lên từng cơn, lần ắt cái sự thương hại đó ...

— “Đừng có khóc nữa ... trông giả dối quá ...” – tôi khinh bỉ nhìn My nói.

— “Anh im đi ...”

My hét toáng lên, sau đó đứng phắt dậy rồi chạy ra hướng cửa quán.

— “Á ...”

Có lẽ cú sốc nặng quá, hoặc có thể là do ko nhìn thấy đường nên em va vào một người. Khiến cho em ngã xuống đất, túi xách rơi xuống làm vung vãi mọi thứ bên trong đó.

Thật bất ngờ, người này lại là anh thanh niên trạc 23,24 tuổi đã nói đỡ giúp tôi với Vi ngày đó.

— “Kính ... mắt kính của tôi ...” – My vừa mò mẫm đôi tay dưới đất vừa nói.

— “Kính em đây ...” – anh thanh niên lấy cặp kính rồi nhẹ nhàng đưa cho My.

— “Cám ơn ...” – My đeo kính vào rồi nhanh chóng thu gọn mọi thứ vào lại trong túi, tiếp tục đứng dậy và chạy đi.

— “Em gái ... em gái ... hộp chocolate của em ...” – chị nhân viên gọi với theo.

— “Thôi ... để em ăn cũng được ... cũng ko biết có ngon ko nữa ...” – tôi cười nói với chị nhân viên.

Thấy thế, chị nhân viên mặc dù chán ghét hành động vừa nãy của tôi nhưng cũng đành đưa tay trả lại.

Nhưng chưa kịp bắt lấy hộp chocolate thì một bàn tay trắng trẻo khác đã nhanh tay giật lấy mất ...

— “Anh ko xứng đáng có nó ...” – My nói.

Ko biết em đã quay lại từ lúc nào ...

Sau khi nói xong, em quay lưng lại bước nhanh, nhưng chợt dừng lại và nói:

— “Cái bức ảnh kia, em còn ko hề biết là nó tồn tại ... Em ko hề lừa dối anh như những gì anh nói ... Nhưng cũng cám ơn anh, ngày hôm nay anh đã cho em một bài học nhớ đời ... đó là ... ko bao giờ được mù quáng tin vào tình yêu ...”

Nói xong câu đó, em nức nở khóc rồi chạy ra khỏi quán.

Nhìn ra ngoài thông qua cửa kính, trời vẫn mưa, mưa rất to, có lẽ là to nhất trong ngày hôm nay ... My vẫn chạy, chạy dưới cơn mưa tầm tã ... Do chạy vội vã và đang trong cơn mất tự chủ, em lại vấp ngã, hộp chocolate rơi mạnh xuống mặt đường. Chiếc váy trắng mà My mặc, giờ đây lấm đầy bùn đất, trở nên đen đúa, nhem nhảm.

Anh thanh niên kia lại nhanh chóng chạy ra ngoài đường, mặc kệ trời mưa, vẫn đỡ My đứng lên ... My cảm kích nhìn anh ấy rồi tiếp tục bước từng bước chân khập khểnh dần xa khỏi tầm mắt tôi, và cuối cùng biến mất trong đêm mưa tối tăm, lạnh giá ...

Tôi tiếp tục ngồi uống sữa, mặc dù đã trả thù đúng như kế hoạch, có thể nói là thành công vượt xa mong đợi, nhưng ... sao tôi lại chẳng thấy vui gì cả ...

Anh thanh niên kia vào quán, giờ đây quần áo trên người đã ướt sũng, nhưng dường như ko quan tâm đến điều đó, anh vẫy tay gọi chị nhân viên lại gần rồi hỏi han gì đó ... chị nhân viên và anh đó nói chuyện một hồi, sau đó anh ấy nhìn tôi với ánh mắt khinh thường và thất vọng ...

Ko chỉ anh ấy, mà mọi người xung quanh, những ai chứng kiến sự việc từ nãy đến giờ, đều nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó ...

— “Tính tiền chị ơi ...” – quá khó chịu với cái không khí này, tôi gọi to.

Sau khi trả tiền xong xuôi, tôi bước ra khỏi quán. Khi đi ngang qua anh thanh niên, tôi nghe được anh ấy nói một câu:

— “Em ko xứng đáng làm một thằng đàn ông”

Tôi chỉ quay lại nhìn anh ấy, rồi cười khổ.

Chắc có lẽ, tôi đã trở thành nhân vật phản diện trong câu chuyện này mất rồi, các bạn chắc hẳn cũng đồng tình như vậy.

Dẫn xe xuống lề đường, tôi chẳng buồn ngồi lên mà chỉ dắt đi ...

Tôi cứ thế mà dầm mưa, tôi ko hiểu vì sao tôi lại làm như vậy ...

Đi đến chỗ hộp chocolate rơi, tôi nhìn thấy một miếng bánh. Miếng bánh nay đã bị biến dạng, từng mảnh bánh rơi vung vãi ra xung quanh, nhưng tôi có thể hình dung được miếng bánh hình trái tim, trên đó có khắc chữ gì đó nhưng ko thể thấy được vì đã bị nước mưa làm cho ướt nhoè.

Thoả mãn không ...

Không ...

Vui vẻ không ...

Không ...

Vì sao, vì sao lại như vậy ...

Thù thì đã được trả, nhưng tôi nhận được thứ gì ... ngoài cái sự trống vắng, lạnh lẽo, thê lương ...

Cơn mưa nặng hạt, từng giọt mưa rơi lã chã như muốn đánh tan thân thể tôi, có lẽ ông trời đang trừng phạt tôi, hay muốn khóc thay cho tôi.

Cho dù tôi có làm gì đi nữa, thì ... Vì cũng ko thể quay về bên tôi... chúng tôi đã mãi mãi xa vời, ko thể gắn kết được với nhau nữa ...

Vì đã ra đi, đi đến một nơi rất xa, có lẽ cả đời em cũng ko bao giờ quay trở về đây, cái nơi xuất hiện một thằng con trai, đã khiến cho em có hi vọng vào tình yêu, vào cuộc sống ... và cho em ném được cái gọi là ... sự phản bội, tuyệt vọng ...

Ngày đó lần đầu tôi gặp em, em còn hắt hủi, xa lánh tôi ...

Ngày đó tôi làm quen với em, em chẳng nói chẳng rằng câu nào, cứ coi tôi như không khí ...

Ngày đó tôi hôn em, tôi và em đều biết rằng, chúng ta đã tìm được một nửa con tim của mình ...

Ngày đó tôi gặp em, nhưng ko biết rằng đó cũng là lần cuối cùng tôi thấy em ...

Và ngày đó, em ra đi, đã ra đi vĩnh viễn ko một lời từ biệt ...

The day you went away ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-day-you-went-away>